Kaiser, Bruno

Quaestiones de elocutione Demosthenica

PA
3964
K35

DISSERTATIONES

PHILOLOGICAE HALENSES

VOL. XIII PARS I.

HALIS SAXONUM

MAX NIEMEYER

MDCCCLXXXXV.

Dissertationes philologicae Halenses cum praefatione Henrici Keilii. Vol. I—XII. 1873—1894. 8. ℳ 97,00

—— Vol. I. 1873. ℳ 6,00

Inhalt: Kleemann, M., Reliquiarum dialecti Creticae pars I. Glossae Creticae cum commentariolo de universa Creticae dialecti indole. — Gutsche, G., Quaestiones de Homerico hymno in Cererem. — Walther, E., de Taciti studiis rhetoricis. — Friedel, W. O., de Sophistarum studiis Homericis. — Schink, E., de interiectionum epiphonematumque vi atque usu apud Aristophanem. — Kohlmann, R., de verbi Graeci temporibus. — Zacher, K., de prioris nominum compositorum Graecorum partis formatione.

—— Vol. II. 1876. ℳ 5,00

Inhalt: Weingärtner, Ad., de Horatio Lucretii imitatore. — Votsch, G., Quaestiones de infinitivi usu Plautino. — Schmidt, J., de Herodotea quae fertur vita Homeri. — Doberentz, Aem., de scholiis in Thucydidem. — Matthias, E., de scholiis in Juvenalem.

—— Vol. III. 1878. ℳ 7,00

Inhalt: Zacher, K., De nominibus graecis in *αιος, αια, αιον*. — Neidhardt, Aem., De Euripide poetarum maxime tragico.

—— Vol. IV. 1880. ℳ 9,00

Inhalt: Hendess, R., Oracula graeca quae apud scriptores graecos romanosque exstant, collegit paucasque observationes selectas praemisit. — Huebner, B., de temporum qua Aeschylus utitur praesentis praecipue et aoriste varietate. — Voelcker, F., de Graecorum fabularum auctoribus. — Lange, E., Quid cum de ingenio et litteris tum de poetis Graecorum Cicero senserit. — Segebade, J., Observationes grammaticae et criticae in Petronium. — Hollaender, L., de militum coloniis ab Augusto in Italia deductis. — Karbe, H., de Centurionibus Romanorum.

—— Vol. V. 1883. ℳ 8,00

Inhalt: Schmidt, J., De Seviris Augustalibus. — Baege, M., de Ptolomaeo Ascalonita. — Jungblut, H., Quaestionum de Paroemiographis pars prior: De Zenobia. — Koob, H., De mutis quae vocantur personis in Graecorum tragoediis. — Zimmermann, R., Quibus auctoribus Strabo in libro tertio geographicorum conscribendo usus sit, quaeritur.

—— Vol. VI. pars prior. 1885. ℳ 6,00

Inhalt: Roos, C., De Theodoreto Clementis et Eusebii compilatore. Accedit epimetrum de Platonis codicibus. — Karbaum, H., De auctoritate ac fide grammaticorum latinorum in constituenda lectione Ciceronis orationum in Verrem. — Schulze, E. Th., De Q. Aurelii Symmachi vocabulorum formationibus ad sermonem vulgarem pertinentibus.

—— —— pars secunda. 1886. ℳ 4,00

DISSERTATIONES

PHILOLOGICAE HALENSES

VOL. XIII PARS I.

HALIS SAXONUM

MAX NIEMEYER

MDCCCLXXXXV.

BRUNO KAISER:

QUAESTIONES
DE ELOCUTIONE DEMOSTHENICA.

PA
3964
K35

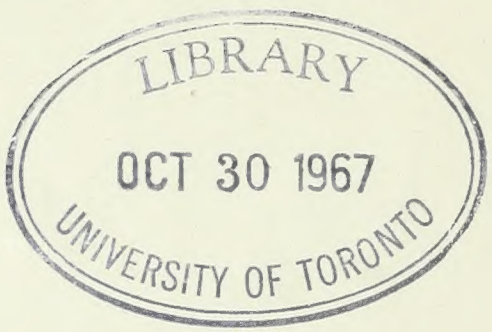

Demosthenis usum dicendi ut diligentius perscrutarer, studiis quibusdam ad or. 45 collatis inductus sum. De qua oratione cum adhuc non constet, utrum a Demosthene an ab aequali quodam summi illius oratoris confecta sit, permultis iam rebus aut ut condemnetur aut ut defendatur oratio prolatis nova quaedam argumenta neque ea parvi momenti ex Demosthenis elocutione examinata me allaturum esse putabam. Sed cum totius syntaxis Demosthenicae expositio plus oneris haberet, quam ut vires sufficerent, partem quandam ad ea quae mihi proposueram peragenda aptissimam quaerens diversas verborum dicendi et declarandi, cogitandi et sentiendi, sim. constructiones tractandas elegi; deinde peragratis orationibus et vere Demosthenicis et Apollodoro vindicatis reliquas etiam in quaestionem vocare facile animum induxi.

Quae tali modo inveni, in duas partes divisa exponam. Quarum priore quaestiones grammaticae continebuntur, quibus ad linguae Graecae historiam accuratius cognoscendam aliquid subsidiorum me paraturum esse spero. Quamquam enim multae artes grammaticae et in suo genere praeclarae a viris doctissimis conscriptae sunt, tamen historia illa linguae Graecae ab omnibus, quorum de ea se melius doceri interest, adhuc desideratur, ita ut philologos nostros huic operam quam maximam dare debere viri doctissimi suo iure dixerint.[1]) Atque multa iam ad texendum hoc opus, quod tale quale optamus nonnisi multis ea quae de singularum aetatum elocutionibus invenerunt contribuentibus

[1]) M. Schanz, Beitr. z. hist. Syntax d. gr. Spr. II, 1. p. VI. Cf. Bernhardy, Paralipomena synt. Gr. Comment. acad. Halis 1862. p. 33. J. La Roche, Beitr. z. gr. Gr. Lpz. 1893. p. III.

exigi posse apparet, multis dissertationibus congesta sunt. Sed cum in plurimis oratorum Atticorum sermo valde neglectus sit — id quod maxime perspicuum est, si quae de eo habemus cum iis comparamus, quae de poetarum et historicorum elocutionibus scripta sunt —, Demosthenis et aliorum, quorum scripta Corpore Demosthenico exhibentur, usum dicendi quibusdam ex partibus me illustrasse non plane inutile videbitur.

Deinde in altera dissertationis parte perpendam, quid ex his disquisitionibus grammaticis ad orationes vere Demosthenicas ab iis, quibus falso Demosthenis nomen ascriptum est, discernendas colligendum sit. Etenim ex sexaginta iis orationibus,[1]) quinquaginta sex prooemiis,[2]) sex epistulis, quae a Callimacho primo Demostheni attributa esse constare videtur, magnam partem spuriam esse et veteres grammatici perspexerunt[3]) et omnes qui his temporibus de iis egerunt consentiunt. Sed quamquam permulti in his studiis versati sunt, satis multae sunt orationes, quas quis conscripserit dubitare licet, ut or. 25. *κατ᾽ Ἀριστογείτονος α΄*, 29. *πρὸς Ἄφοβον ὑπὲρ Φάνου ψευδομαρτυρίων*, 39. *πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος*, 41. *πρὸς Σπουδίαν ὑπὲρ προικός*, 45. *κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυρίων α΄*, 55. *πρὸς Καλλικλέα περὶ χωρίου βλάβης*, 57. *ἔφεσις πρὸς Εὐβουλίδην* al.; itemque de prooemiis et epistulis iudicia maxime discedunt. Quae mihi reputanti, cum linguae accuratam notitiam ad historiam litterarum illustrandam plurimum proficere ex Bernhardyi,[4]) Dittenbergeri,[5]) al. commentationibus persuasum haberem neque ab aliis idem spectantibus maiorem aliquam partem syntaxis Demosthenicae in quaestionem

---

[1]) Epistula Philippi, quae Corporis Demosthenici locum duodecimum obtinet, secludenda est. [2]) Vel potius duodesexaginta. Cf. Blass, Att. Bereds. III. [2] 1893. p. 322. [3]) Cf. Blass l. c. p. 53 sqq. passim; Chronologia Dem. ed. Teubn. I. p. 1 sqq. [4]) Paralipomena p. 33: „Historiam litterarum Graecarum ars et elocutio scriptorum plenius percepta corroborare solet et longius promovet, praesertim in reconditis illis capitibus et omnium maxime necessariis, quae nostris potius sensibus et iudiciis quam auctoritatibus hominum antiquorum reguntur". [5]) Hermes XVI. p. 321: „Wo über Echtheit oder Unechtheit eines Schriftstellers entschieden werden soll, da kann es keine zuverlässigere Grundlage der Untersuchung geben, als eine genaue und eindringende Beobachtung des Sprachgebrauchs."

vocatam viderem, non alienum visum est quaerere, numquid ex observationibus ad illam pertinentibus ad genuinas Demosthenis orationes separandas conferre possem. Quibus si ex ulla parte notitia Demosthenica augeatur, valde gaudebo; qui omnia dubia diiudicare cupiet, ei maior quam qua uti mihi licuit materia congerenda erit. —

Pro textus autem fundamento editione Teubneriana usus sum: Demosthenis orationes ex rec. G. Dindorfii. Ed. IV. corr. cur. F. Blass. III. Ed. mai. Lips. 1892. 88. 91. (= Bl.). Quacum has recensiones contuli, in quibus citandis compendia singulis ascripta usurpabo:

(Bk.) Demosthenis orationes ed. I. Bekker. Ed. stereot. III. Lips. 1854/5.

(Dd.) Demosthenes ex rec. G. Dindorfii. IV. Oxonii 1846.

(Tu.) Oratores Attici. Rec. J. G. Baiterus et H. Sauppius. Turici 1839/43 (ubi Demosthenes p. 503—963 invenitur).

(Vo) Demosthenis Opera rec. . . . . J. Th. Voemelius. Paris 1843; praeterea singularum orationum editiones Buttmanni (Bu) [or. 21 ^{5}1864], Dissenii (Di) [or. 18. 1837], Foxii (Fo) [or. 16. 1890], Funkhaenelii (Fu) [or. 22. 1832], Lipsii (Li) [or. 18. ^{2}1887], Rehdantzii et Blassii (RBl.) [or. 1—9. 18. 1884/90], Sandysii (Sa) [or. 20. 1890], Sandysii et Paleyi (SaP) [or. 34—37. 39. 40. 45. 46. 50. 53—55. II. 1874/75], Voemelii (Voem.) [or. 1—20. 1857. 62. 66. III.], Weilii (We) [or. 1—26. III. 1873/86], Weberi (Wb) [or. 23. 1845], Westermanni (Wr.) [or. 1—6. 8. 9; 18. 20; 23. 54. 57. III. vol. II. III. cur. Rosenberg].

Has ita adhibui, ut, ubicunque lectiones in verbis ad quaestiones nostras pertinentibus vacillant, librorum mss. scripturas eruere conarer eisque editorum coniecturas apponerem, omnibus autem aliis locis editionem Teubnerianam sequerer. Codicum compendia eadem abhibui quae editores recentissimi: S = Parisinus 2934 (S^1 eiusdem manum priorem, S^2 secundam indicat): L = Florentinus 136; F = Marcianus 416; B = Bavaricus (Monac. 85); A = Augustanus (Monac. 485); Y = Parisinus 2935; O = Antverpiensis; P = Laurentianus 59; Q = Marcianus 418;

t. v. k. r. = Parisini 2994, 339, 2998, 2936. Vind. = Vindobonensis n. LXX.

Restat, ut legum, plebiscitorum, oraculorum, testimoniorum sim. me rationem non habuisse, materiae autem collectae integritatem ex Indice Demosthenico a S. Preussio confecto (Lips. Teubn. 1892; in quo tamen non pauca aut omnino omissa aut perperam notata inveni) examinasse commemorem.

Jam vero ad ea quae nobis proposuimus explicanda pergamus.

Pars prior.

Quaestiones grammaticae.

Caput I.

De enuntiationibus explicativis a particulis ὅτι (διότι) et ὡς incipientibus.

§ 1. **Enumerantur ea verba, ad quae enuntiationes explicativae per particulas ὅτι (διότι) et ὡς relatae sunt.**

Nascetur igitur exordium ex illorum verborum indice, ex quibus in Corpore Demosthenico enuntiationes explicativae pendent. Quem, etsi non magni momenti esse videatur, tamen duabus de causis componendum esse existimavi: altera quia quaenam singulis temporibus usitata fuerint vocabula investigare operae pretium esse videtur, altera ut vel inde argumenta ea, quibus singulas orationes aut genuinas aut spurias esse probatur, augere conarer.

In enumerandis autem verbis ita facillime progrediar, ut primum verba personalia quae vocantur in verba dicendi et declarandi, cogitandi et sentiendi, accusandi et calumniandi distributa, deinde impersonalia quae appellantur tractem.

A) Verba personalia.

a) Verba dicendi et declarandi.

ἀγγέλλω ὡς 18, 169.[1])

ἀπαγγέλλω[2]) ὅτι 7, 21. 18, 32. 19, 60. 125. ὡς 19, 74. 127. 305. 324. 20, 73. μὴ ὡς — ἀλλ' ὅτι 14, 38 sq.

[1]) Charito p. 417, 39 (Hirschig) Demosthenem imitans (cf. Cobet, Nov. Lect. p. 372) οτι pro ως scripsit. [2]) ἀπαγγέλλω praecipue de

διαγγέλλω ὅτι 12, 16.

εἰσαγγέλλω ὅτι 50, 17.

ἄγγελος ἦλθε ὅτι 47, 65.[1])

(*ἀγορεύω*) *προσαγορεύω ὅτι* 59, 30.

ἀμφισβητῶ ὡς 33, 17. 34, 4. 57, 44.[2])

(*ἀντῶ*) *ἀπαντῶ ὅτι* 24, 193. 33, 36. *ὡς* 21, 151.

ἀπειλῶ ὅτι 24, 140.

ἀρνοῦμαι ὡς 9, 54. *οὐκ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ προσομολογῶ ὡς* 30, 27.

ἔξαρνος γίγνομαι ως 34, 47. 49.[3])

(*βάλλω*) *ὑποβάλλω ὅτι* 49, 63.[4])

[*ἔργῳ*] *βεβαιῶ, -οῦμαι ὅτι* 7, 10. *ὡς* 47, 5. 7.

βοῶ ὡς 19, 209. *β. καὶ κέκραγα ως* 18, 132. *β. καὶ λέγω ὅτι* 19, 119.[5])

(*βουλεύω*) *συμβουλεύω ὡς* 61, 18.

ἐν τῇ γνώμῃ παρίστημι ὡς 4, 17.[6])

γράφω ὅτι 19, 40. 23, 158. 219. 34, 17. 35, 18. II, 7. *ὡς* 20, 149. 23, 79. 162. 162. 32, 4. 34, 17. 17. 37, 23. 61, 1.

ἐγγράφω ὡς 37, 24.

προσγράφομαι ὅτι 21, 103.

legatis nuntios afferentibus usurpatur; *οἱ πρέσβεις ἀπαγγέλλουσιν* tamquam ex arte dici ex 19, 4 (*λογίσασθε, τίνων προσήκει λόγον παρα πρεσβευτοῦ λαβεῖν· πρῶτον μὲν [τοίνυν] ὧν ἀπήγγειλε, δεύτερον δ ἀτἐ*), 19, 82 (*τοῦτο γάρ εἰσι πρεσβείας εὔθυναι, τί πέπρακται; τί ἀπήγγειλας;*) aliisque locis elucet. Itaque ex 78 fere iis locis, quibus hoc verbum in Corpore Demosthenico legitur, 46 in unam orationem de falsa legatione dictam cadunt, 9 in orationem de corona habitam, cuius in magna parte de iisdem falsis Aeschinis legationibus agitur.

[1]) Cf. 18, 169 *ἦκε δ' ἀγγέλλων τις.* — *ἄγγελος ἦλθε ὅτι* iam apud Homerum legitur. [2]) *ἀμφισβητεῖν* 57, 44 „negare" significat, ita ut *ὡς οὐ* dici necesse fuerit: sed 33, 17. 34, 4. (cf. 18, 131) notionem habet contendendi, quam ob causam enuntiatio explicativa negatione caret. [3]) In enuntiatis explicativis ab *ἀρνεῖσθαι* et *ἔξαρνον γίγνεθαι* pendentibus particula *οὐκ* usurpatur; quae cum 34, 43 (*ὡς μὲν τοίνυν γέγονέ μοι τὸ συμβόλαιον πρὸς Φορμίων' Ἀθήνησιν, οὐδ' αὐτοὶ ἔξαρνοί εἰσι*) desit, hunc locum ita explicare malim, ut *ὡς* non ad *ἔξαρνοί εἰσι* referam, sed absolute dictum esse = „quod attinet ad" intellegam. [4]) *ὑποβάλλετε* v. (Bk. Bl.): *ὑπολάβετε* S (Dd. Tu. Vo.). [5]) *καὶ λέγει* secl. Cobet V. L.[2] p. 448. [6]) *παραστῆσαι* S (Bl. RBl. Voem. We. Wr): *παραστῆναι* v. (Bk. Dd. Tu. Vo.).

δείκνυμι ὅτι 8, 73. 10, 10. 18, 99. 114. 206. 19, 83. 135. 160. 20, 11. 21, 67. 171. 30, 31. 32, 24. 38, 9. 21.[1]) 39, 6. 40, 24.[2]) 43, 73.[3]) 58, 61. III, 18. 23. pr. 24, 4. *ὡς* 2, 8. 18, 193.[4]) 19, 82. 203. 205. 335. 21, 28. 58. 23, 90. 25, 76. 86. 34, 5. 38, 27. 44, 5. 45, 43. 49. 52. 56, 27.[5]) *δείκνυμι καὶ διαμαρτύρομαι ὅτι* 42, 5.

δεικνύω[6]) *ὡς* 24, 66. 68. 45, 45.

δεῖγμα ἐκφέρω ὅτι 18, 291. *ὡς* 21, 183.

ἐπάνειμι ἐπὶ[7]) *τὰς ἀποδείξεις ὡς* 18, 42.

ἐνδείκνυμαι ὅτι 7, 6. 10, 9. 21, 200. 24, 77. 43, 68. 69.

ἐπιδείκνυμι ὅτι 7, 8. 19, 54. 203. 22, 10. 20. 25, 19. 26, 1. 16. 29, 22. 33, 35. 40, 19. 43, 2. 32. 50, 29. 51, 7. 52, 32. 57, 31. 59, 57. 82. *ὡς* 22, 28. 34. 23, 18.[8]) 24, 152. 27, 12. 24. 51. 28, 2. 29, 10. 46. 30, 14. 33, 4. 36, 19. 42. 60. 37, 1. 2. 17. 21. 38, 10. 39, 37. 40, 38. 60. 44, 15. 46, 3. 9. 12. 15.[9]) 50, 2. 52, 20. 53, 19. 59, 16. 17. 43. 119. pr. 37, 2.

ἐπιδείκνυμαι ὅτι 35, 25.

παράδειγμα γίγνομαι ὅτι 21, 76. *π. λέγω ὅτι* 25, 29. *ὡς* 20, 119. *π. ποιῶ ὡς* 36, 58.

δηλῶ ὅτι 9, 41. 20, 116. 23, 183. 44, 64. 59, 93. 100. 60, 20. *ὡς* 18, 110.[10]) 23, 164. 49, 69. 53, 22. *δηλῶ καὶ κατ-*

---

[1]) Eadem in paragrapho FQ. *δείξειν* exhibent pro *πάντας ἂν ὑμᾶς ὁμολογῆσαι*, ex iis quae antecedunt falso illatum. [2]) *δείξω* omnes: *διδάξω* A. [3]) *καὶ δεῖξαι* A. (Bl.): *καὶ ἐπιδεῖξαι* rell. [4]) Aken § 132 et 214 an. particulae *ὡς* hic notionem nostri „gesetzt dass" vindicat; neque vero usquam hanc interpretationem postulari puto, ne 59, 119 quidem, ubi potius duo enuntiata ad idem verbum relata esse crediderim; cf. pr. 34, 1. [5]) Adde or. 46, 5, ubi Bl. ante *ὡς ἔδει* infinitivum *δεῖξαι* excidisse suspicatur. — Dubitare licet, an 23, 117 *εἰ δείξειαν ὅπως, ἂν ἀδικεῖν βούλωνται, μὴ δυνήσονται* hic numerandus sit; mihi quidem Vo non recte videtur vertisse: „si probarent se, etiamsi vellent, nocere non posse"; malim: qua de re (cur) ... non possent. [6]) De formis in *-ύω* exeuntibus v. J. La Roche, Beitr. I., p. 155—60. [7]) Pro *ἐπὶ* Vind. 1. exhibet *εἰς*, quod Bl. olim recepit; sed cf. eiusdem ann. crit. vol. II, p. CXLIV. [8]) *τρία ἐπιδείξειν* codd., quamquam quattuor syllabae breves coacervantur; unus cod. Monac. Hermogenis p. 213 *δείξειν* praebet. Librorum auctoritatem secutus etiam Bl. *ἐπιδείξειν* retinuit. (29, 33 codd. verbum simplex et compositum permutant: *ἐδείχθη* A.: *ἐπεδείχθη* rell.) [9]) *ἐπιδεῖξαι* v.: *ὑποδεῖξαι* S.[1] (Dd.). [10]) Enuntiatum explicativum hic praeposito articulo plane substantivi vim accepit.

ηγορῶ ὅτι 45, 20; *διότι* 50, 57. *δ. καὶ διορίζομαι* 18, 40.

δῆλον ποιῶ ὅτι 18, 56. 22, 65 = 24, 172. III, 7. *δῆλός εἰμι ὅτι* 19, 111. 24, 110. *πρόδηλός εἰμι ὅτι* 25, 50.

δημηγορῶ ὡς 8, 74. 19, 321. pr. 41, 2. *δ. καὶ συνηγορῶ ὡς* 19, 15 sq.

δημηγορίας ποιοῦμαι ὡς 22, 48. 24, 161.[1])

διαφέρομαι ὡς 56, 46.[2])

διδάσκω ὅτι 11, 2. 15, 16. 18, 229. 19, 21. 24, 108. 25, 17. 44, 60. 49, 34. 55, 23. *ὡς* 20, 74. 134. 153. 166. 21, 142. 23, 25. 98. 157. 24, 189. 194. 29, 4. 32. 30, 19. 47, 13. 49, 21. 59, 86. pr. 26, 3. 34, 3. *ἢ ὡς — ἢ ὡς — ἢ ὅτι — ἢ ὡς* 35, 43. *διδάσκομαι καὶ ἀκούω ὡς* 19, 135 sq.[3])

δικάζω ὅτι 43, 5. 59, 125.

δόξαν περιποιῶ ὡς 12, 9. *δόξαν ἔχω ὡς* 2, 17.

ἐῶ[4]) *ὅτι* 20, 2. 99. 21, 103. 23, 125. 25, 18 sq. 38, 25.

ἐγγυητής εἰμι ὡς 8, 49 = 10, 24.

ἐλέγχω ὅτι 35, 27.[5]) 42, 29.

ἐξελέγχω ὅτι 7, 25. 23, 173. 28, 9. 29, 41. 31, 9. 44, 36. 45. 47, 4. 59, 125. *ὡς* 14, 38. 23, 66. 30, 37. 49, 4. 57. 59, 12. 90. *ὅτι καὶ ὡς* 46, 5.[6])

ἐλπίδας παρίστημι ὡς 19, 333.

(*εἶμι, ἦλθον*) *διέξειμι, — ἦλθον ὡς* 23, 13. 24, 12.

ἐπανῆλθον ὡς 59, 20. (cf. *ἐπάνειμι ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις ὡς* 18, 42.[7])

(*ηγοῦμαι*) *διηγοῦμαι ὡς* 47, 68.[8])

[1]) *δημηγορίαν* SL. (Bk. Dd. Tu. Vo. We.); etiam 22, 48 Vo. We. *δημηγορίαν* scripserunt. [2]) *διάφέρομαι* hic idem significat quod *ἀμφισβητῶ*. „Do you dispute", Sa. ad 56, 32. Itaque legitur: *διαφέρονται δ' ὡς οὐ δεῖ*. [3]) *καὶ ταῦτ' ἤκουσεν* secl. Cobet V. L.[2] 509. [4]) Huius verbi cum *ὅτι* coniuncti non nisi futuri forma *ἐάσω* invenitur in figura quae omissio (*παράλειψις, παρασιώπησις*) vocatur adhibita. [5]) *ἐλέγχονται* S. (Dd. Bl.): *ἐξελέγχονται* v. (Bk. Tu. Vo.). [6]) Cf. p. 7 an. 5. [7]) Cf. 18, 163: *ἀλλ' ἐκεῖσ' ἐπάνειμι ὅτι ... συνέβη* et 21, 196 *ἀλλ' ἐπ' ἐκεῖνο ἐπάνειμι, ὅτι τοῦ δήμου κατηγορήσει καὶ τῆς ἐκκλησίας*. Quae tamen enuntiata explicativa cum non a verbo *ἐπάνειμι* pendeant, sed *ἐκεῖσε* et *ἐκεῖνο* latius explicent, extra causam sunt; ceterum multa et ad verba dicendi, sentienti sim. et ad alia quaedam vocabula referri possunt. [8]) 59, 110 *ὡς* particula interrogativa videtur esse, sicut 24, 139. 54, 2.

ἥκω ἐπὶ τοῦτο ὡς 39, 27. 45, 51.

θορυβῶ ὡς 6, 26. 8, 30.[1])

θρυλῶ ὡς 61, 29.

ἰσχυρίζομαι ὅτι 15, 13. 19, 332.[2]) *ὡς* 33, 27.

(*κρίνω*) *ἀποκρίνομαι*[3]) *ὅτι* 23, 212. 30, 20. 35, 30. 36. 42, 6. 43, 49. 47, 35. 48, 6. 49, 55. 50, 31. 36. 37. 37. 40. 48. 50. 55. 56. 52, 5. 8. 53, 8. 12. 23. 56, 6. 59, 102.[4])

(*λαμβάνω*) *ὑπολαμβάνω* (= respondeo) *ὅτι* 19, 89.[5]) 22, 23. 23, 93. 24, 154. 38, 27. 39, 35. 43, 33.[6]) *ὡς* 22, 23.[7])

λέγω ὅτι 1, 2. 7, 20. 8, 30. 31. 71. 9, 11. 14, 8. 15, 6. 23. 17, 7. 18, 16. 174. 232. 19, 80. 168. 193. 194. 242. 253. 309. 20, 76. 21, 28. 48. 23, 106. 107. 117. 24, 145. 210. 212. 213. 25, 6. 27. 43. 60. 29, 40. 32, 15. 33, 10. 34, 9. 11. 13. 49. 35, 4. 29. 39, 30. 42, 17. 43, 33. 47, 33. 36. 49 sq. 57. 61. 48, 37. 37. 39. 40. 41. 45. 50, 5. 47. 47. 49. 51. 52, 3. 10. 10. 19. 30. 53, 6.[8]) 7. 10. 23. 56, 5. 57, 35. 59, 23. 69. 81. 110. 60, 19. 61, 17. 48. pr. 12, 1. 13. III, 36. — *ὡς* 3, 35. 4, 13.[9]) 5, 22. 6, 27. 30. 7, 2. 7. 8, 4. 6. 7. 35. 52. 56. 57. 73. 9, 6. 14. 30. 10, 55. 58. 71. 71. 11, 7. 13, 22 = 23, 198. 15, 13. 16. 22. 16, 5. 27. 17, 14. 18, 22. 68. 111. 158. 206. 240. 257. 318. 19, 24. 70. 73. 78. 147. (182)[10]) 202. 204. 214. 235. 283. 336. 20, 2. 18. 24. 62.[11]) 76. 101. 105. 111. 131. 145. 21, 25. 27. 71. 120. 151. 191. 193. 22, 7. 17.[12]) 18. 21. 28. 36. 41. 51. (= 24, 162). 59. 59. 23, 47. 95. 98. 100. 160. 194. 24, 1. 4. 5. 60. 120. 187. 196. 208. 208. 25, 18. 29. 27, 49. 52. 28, 1. 5. 14. 29, 2. 14. 30, 10. 29. 31, 6. 12. 32, 8. 33, 24. 35. 35. 34, 14. 33. 36, 9. 18. 25. 34. 39. 37, 19. 20. 51.[13]) 38, 19. 25. 26. 39, 22. 32. 40, 20. 22. 29. 39. 41. 45. 41, 17.

[1]) *φατὲ καὶ θορυβεῖθ' ὡς κτἑ.* Recte Krüger Gr. Sprl. 64, 5, 4 *φατέ* vertit: „ihr sagt ja." Cf. 8, 32 *φατὲ καὶ βούλεσθε.* [2]) *διισχυρίζομαι* v. (teste We.). [3]) Cf. Karlowa, Bemerkungen z. Sprachgebr. d. Dem. Prgr. Pless 1883. [4]) Praeterea 43, 48 *ἀποκρίναιτ' ἄν ὅτι Μακάρτατος.* A. (Bk.); ceteri *ὅτι* recte omiserunt. [5]) *ὑπολαμβάνειν* codd. editores: *ὑποβάλλειν* mg. Morel. Cf. p. 6 a. 4. [6]) *ὑπολαμβάνετε* S. (Bl. Dd. Vo.): *ὑποβάλλετε* v. (Bk. Tu.). [7]) *ὑπολαμβάνετε* omnes praeter Maxim. W. V, 579, qui *ὑποβάλλετε* praebet. [8]) *ὡς* pro *ὅτι* ex iis quae antecedunt in A falso irrepsit. [9]) *ὡς* .. · *δεῖ* ut a *λέγων* ita etiam ab *ὡς ἐγνωκότων ὑμῶν καὶ πεπεισμένων* pendet. Cf. Weilii et Blassii annotationes. [10]) *μηδ' ἀνάσχησθ' ὡς οὐ δεῖ*, scil. *λέγοντος αὐτοῦ.* [11]) *ταῦτα λέγοντες* secl. Cobet. [12]) *ταῦθ' ὡς οὐ παρὰ τὸν νόμον ἐστίν* etiam ad *οὐδ' ὑμεῖς (ἂν) πεισθείητε* referendum est. [13]) *εἰ μὴ τοῦτο λέγεις ὡς ὃς*

45, 23. 34. 37. 43. 44. 83. ⟨49,39⟩[1]) 51, 5. 53, 6. 54, 14. 44. 56, 21. 41. 57, 62. 58, 27. 30. 31. 34. 46. 48. 63. 68. 59, 118. 60, 30. 61, 42. pr. 30, 1. 33, 2. *ὡς καὶ ὅτι* 24, 187. *λέγω καὶ αἰτιῶμαι ὡς* 19, 120. 37, 20. *λ. καὶ κατηγορῶ ὡς* 45, 47. *οὔτ' ἐρῶ . . . οὔτε δεῖξαι δυνήσομαι ὡς* 20, 98.

ἀντιλέγω ὅτι 22, 9. *ὡς* 8, 31. 13, 2. 16, 4. 14. 22, 12. pr. 12, 1. 49, 1.[2])

προλέγω ὅτι 5, 10. 16, 12. 19, 321. *πρ. καὶ δείκνυμι ὅτι* 20, 103.

συνεῖπον καὶ παρήνεσα ὡς 13, 1.

λόγον λέγω[3]) *ὡς* 7, 2. 16, 14. 20, 120. 21, 104. 22, 17. 23, 92. 110. 27, 25. 36, 43. 58, 16. Passive dicuntur *οἱ λόγοι οἱ παρ' ἐμοῦ λεγόμενοι ὅτι* 59, 82 et *οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες ὡς* 18, 35.[4]) — *λόγον προσφέρω ὅτι* 48, 6. — *παράγω τῷ λόγῳ ὡς* 46, 1.[5]) *ἐπαίρω τῷ λόγῳ καὶ φυσῶ ὡς* 59, 38.[6]) *οὐδ' ἐκείνων ἀπέχομαι τῶν λόγων ὅτι* 22, 42. *ὡς . . . καὶ ὅτι* 24, 190. *οὐδ' ἐκείνου γ' ἀποστατέον τοῦ λόγου ὅτι* 20, 139.

λογοποιῶ ὡς 6, 14. 21, 198.

λογοποιοὺς καθίημι ὡς 24, 15.

ἀπολογοῦμαι[7]) *ὡς* 59, 119. *ἀπολ. καὶ μαρτυρίας παρέχομαι ὅτι* 33, 32.

ἂν σοὶ δανείσῃ τοῦτον δημοσίᾳ μισεῖσθαι προσήκει. Bl. *ὡς* delendum et *προσήκειν* scribendum censet.

[1]) *εἰπεῖν* add. Hirschig, Gebauer Lys. p. 221 (Bl.); *λέγειν* add. Reiske. Omnia haec in A omissa sunt. [2]) *ἀντιλέγω ὡς οὐ* = negare, *ἀντιλέγω ὅτι* = contra verba alicuius alia quaedam pro argumentis proferre. 19, 303 (*ἀλλὰ μὴν ὅτι ταῦθ' οὕτως ἐχει, αὐτὸς οὐχ οἷός τ' ἀντειπεῖν ἔσται*) *ὅτι* absolute dictum esse (= quod, quod attinet ad) et ex ipsa particula *ὅτι* et ex omissa negatione videtur. [3]) Accusativi *λόγον* et *λόγους* verbo *λέγειν* adiuncti ubique vel pronominibus (*τοῦτον, ἐκεῖνον, τοιοῦτον*) vel adiectivis (*ἀσεβεῖς, δεινούς, κενότατον, πολλούς*) accuratius definiuntur. [4]) Cf. 13, 16 ubi Madvig, Adv. crit. I, 456, particula *ὅτι* inserta scripsit: *ἕτεροί γε λόγοι παρερρυήκασι πρὸς ὑμᾶς ψευδεῖς . . . οἷον ὅτι ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑμῖν ἐστιν ἡ σωτηρία καὶ δεῖ τῇ ψήφῳ τὴν πολιτείαν ὑμᾶς φυλάττειν.* [5]) Cf. 23, 95 *παραγωγὰς δέ τινας τοιαύτας ἐρεῖ ὡς κτἑ.* [6]) De duabus constructionibus hac in paragrapho confusis cf. Schaeferi annot. ad h. l. [7]) Cf. Cobet V. L.[2] p. 377.

ἀπολογίᾳ καταχρῶμαι ὡς 49, 63. *ἀπολογίαν ποιοῦμαι ὅτι* 49, 59.

(*λείπω*) *παραλείπω ὅτι* 9, 21. 19, 182. 22, 52 = 24, 163. 57, 18.

(*μαρτύρομαι*) *διαμαρτύρομαι ὅτι* 19, 45. 48, 46. [cf. 42, 5]. *ἐπιμαρτύρομαι ὅτι* 34, 28.

μαρτυρῶ ὅτι 9, 62. 23, 162. 24, 16. 33, 16. 29. 30. 35, 50. 36, 14. 46, 19. 47, 11. 27. 48, 4. 55, 15. 57, 69. *ὡς* 19, 40. 28, 2. 29, 37. 33, 31. 34, 41. 37, 23. 40, 24. 31. 41, 19. 45, 23. 46, 25. 47, 6. 13. 25. 39. 78 ter. 49, 34. 37. 38. 43. 52, 15. 52. 57, 23. 58, 10. *ἢ ὡς — ἢ ὅτι — ἢ ὅτι — ἢ ὡς — ἢ ὅτι — ἢ ὡς* 43, 40. *μ. καὶ ἐπιδείκνυμι ὅτι* 40, 19.

μάρτυς γίγνομαι ὡς 27, 14.[1]) *μ. εἰμί ὡς* 37, 18. 47, 15. *μάρτυρές εἰσιν ... καὶ περιφανῆ τεκμήρια ὡς* 49, 65.

μάρτυρα(ς) παρέχομαι ὅτι 19, 205. *ὡς* 28, 2. 30, 9. 36. 38. 33, 22. 41, 6. 45, 5. 46, 2. 57, 46. 59, 5. *ὡς ... ἔπειθ' ὅτι .. εἶθ' ὅτι* 57, 19.

μάρτυρας ποιοῦμαι ὡς 47, 16. 17.

μαρτυρίαν δίδωμι ὅτι 59, 63. *μ. ἐμβάλλομαι ὡς* 28, 1. 40, 58. 47, 16. *μ. καταλείπω ὅτι* 20, 96.[2]) *μ. παρέχομαι ὅτι* 48, 33. *ὡς* 28, 1. 43, 31. 47, 46. 49, 41. 50, 57. 59, 55. 88. *μ. ποιοῦμαι καὶ παρακαταθήκην καταλείπω ὅτι* 59, 76. *ἀναγνώσομαι, — εται, ἀναγίγνωσκε, ἀνάγνωθι τὰς μαρτυρίας ὅτι* 43, 35. 48, 3. 34. *ὡς* 38, 3. 39, 36. 42, 23. *λαβὲ τὴν (τὰς) μαρτυρίαν(-ας) ὅτι* 35, 33. *ὡς* 36, 48. 41, 24. 57, 23.

μυθολογῶ ὡς 60, 29.

νεανιεύομαι ὡς 19, 194.

ὁμολογῶ ὅτι 20, 26. 30, 12. 32, 2. 37, 58 = 38, 21.[3]) 50, 11. 56, 37. pr. 22, 1. *ὡς* 7, 14. 24, 152. 59, 5.

ὁμολογούμενον καθίστημι ὅτι 7, 9.

συνομολογῶ 26, 10.

[1]) 27, 7 (*τὸ δὲ πλῆθος τῆς οὐσίας ὅτι τοῦτ' ἦν τὸ καταλειφθέν, μέγιστοι μὲν αὐτοὶ μάρτυρές μοι γεγόνασιν, ... δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ὑμᾶς ἀκοῦσαι τὰ ι' ἐνεργὰ αὐτῶν καὶ ὅσ' ἦν ἀργὰ καὶ ὅσου ἦν ἄξι' ἕκαστα*) hic non numeraverim; intellegam potius: sed quod ad fortunarum relictarum multitudinem attinet etc. [2]) Sa *ὅτι παρανομεῖ* delendum putat. [3]) Cf. p. 7 ann. 1.

(ὄμνυμι) *ἀντόμνυμι* ὡς 43, 3.

ἀπόμνυμι ὡς οὐ 21, 120. *διόμνυμαι* ως 59, 10.

προόμνυμι ὡς 29, 52.

ὄνομα τίθημι ὅτι 35, 26.

(ὁρίζω) *διορίζω* 19, 223. 244.

πείθω ὡς 7, 18. 19, 61. 204. 24, 66. 76. 40, 9. 10. 49, 4. 52, 15. 29.. 58, 54. 62. Cf. 4, 13. 22, 17. 23, 25.

πεῖραν δίδωμι ὅτι 16, 29. 24, 24. 36, 43.

πιστὸν δίδωμι ὡς 25, 100.

προφασίζομαι ὡς 33, 18.

σημεῖον λέγω ὅτι 32, 16. *σ. παρέχομαι διότι* 58, 43.

σιωπῶ ὡς 9, 50.

(*στέλλω*) *ἐπιστέλλω* ὅτι 53, 5. ὡς 7, 19. 41.

(*σκευάζω*) *κατασκευάζω* ὡς 20, 110. 43, 65. [59, 9.] [1])

τεκμήριον δείκνυμι ὡς 57, 63. *τ. λέγω* ὅτι 36, 19. 49, 45. ὡς 49, 48. *τ. ποιοῦμαι* ὡς 37, 1. 57, 6. — *τεκμηρίῳ χρῶμαι* ὡς 45, 13. *τ. καταχρῶμαι* ὅτι 49, 57. ὡς 47, 30. — *τεκμήρια* subaudias 47, 29: *ψηφίσματα καὶ νόμους παρεχομένῳ* ὡς. Cf. *τεκμήριον ἔστηκα* ὡς 20, 37.

(*τίθημι*) *παρατίθημι* ὡς 10, 55.

προστίθημι ὅτι 18, 231. 19, 45.

ὑποτίθημι ὅτι 35, 54.

ὑπισχνοῦμαι ὅτι 19, 102. ως 7, 34.

(*φαίνω*) *ἀποφαίνω* ὡς 27, 49. 45, 52. *ἀποφ. καὶ μεμαρτύρηται* ὅτι 59, 49.

φανερὸν ποιῶ ὅτι 8, 37. 31, 4. *φανερὸς γίγνομαι* ὅτι 23, 175. *καταφανὴς γίγνομαι* ὅτι 48, 50. 51. *κ. εἰμι* ὡς 47, 74.

φημί [2]) ὅτι 16, 20. 19, 88. 20, 135. (22, 23.) [3]) 24, 204. ὡς 4, 48. 27, 19. [4])

[1]) „Non intellego istam constructionem *κατασκευάσας ὡς εἴησαν*“, Taylor. Cum lacuna verborum omissorum in Sr. capax sit (Bl.), fortasse *λέγειν* supplendum est; cf. 55, 1 *τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἑαυτοῦ κατεσκεύασεν ἀμφισβητεῖν μοι τῶν χωρίων.* Participium *λέγοντας* suppl. Reiske; idem vel potius *ἐροῦντας* N. Sjoestrand, Comment. Acad. Lund. 1889 p. 11 proposuit. [2]) Errat W. Rutherford (Babrius, Lond. 1873 p. LVI) cum verbum *φημί* exceptis Xenophontis scriptis apud eos tantum scriptores qui mera dialecto Attica iam destructa floruerunt cum particula

φράζω ὅτι 50, 26 = 27. *εἰδότι φράζω ὅτι* 25, 47. *φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι ὅτι* 19, 3. 24, 200.

(*χειροτονῶ*) *ἀντιχειροτονῶ ὡς* 59, 5.

(*χρῶμαι*) *καταχρῶμαι*[1]) *ὅτι* 48, 44. *ὡς* 43, 39.

ψεύδομαι ὅτι 43, 29. *ὡς* 27, 53.

τὴν ψῆφον φέρω ὡς 57, 61. cf. *λέγε τὸ ψήφισμα ὡς* 19, 161.

b) Verba cogitandi, sentiendi sim.

ἀγνοῶ[2]) *ὅτι* 1, 16. 3, 14. 7, 13. 8, 13. 9, 29. 10, 2. 18, 81. 238. 19, 22. 20, 34. 56. 105. 119. 143. 165. 21, 15. 156. 23, 6. 90. 25, 1. 13. 31. 36, 44. 39, 1. 22. 27. 45, 78. 48, 52. 56, 48. 57, 16. 58, 58. pr. 32, 2. 38, 3. 39, 3. 45, 2. III, 6. IV, 1. *ὡς* 40, 21. III, 23. *οὐκ ἀγνοῶ οὐδ' ἐμὲ λέληθεν ὅτι* 36, 28.

αἰσθάνομαι ὅτι 5, 8.[3]) 19, 77. 23, 210. 32, 5. 36, 48. 43, 23. 64. 66. 45, 79. 48, 5. *ὡς* 23, 114. 24, 39.

ἀκούω ὅτι 6, 33.[4]) 19, 22. 306. 23, 152. 165. 29, 58. 34, 17. 37, 9. 19. 39, 21. 43, 21. 67. 47, 67. 58, 52. (de 19, 65. 21, 184. 24, 109. 155. 43, 32. cf. § 2.). *ὡς* 1, 22. 14, 12. 19, 306. 20, 54. 58, 24. *ὡς ... καὶ ὅτι* 59, 79. *ἀκούω καὶ καταμανθάνω ὅτι* 20, 98. *ἀκηκόατε καὶ μεμαρτύρηται ὑμῖν καὶ ὡς — καὶ ὅτι* 48, 35.

γιγνώσκω ὅτι 3, 10. 8, 39 = 10, 11. 12, 17. 16, 19. 19, 245. 22, 38. 44. 63. 23, 83. 118. 158. 159. 169. 195. 24, 32. 146. 27, 27. 29, 29. 40. 30, 4. 28. 33. 34, 1. 36, 52. 37, 18. 43, 62. 45, 2. 5. 15. 27. 46, 11. 48, 46. 51, 7. 53, 21. 58, 10. 59, 53. 68. 100. 104. pr. 11, 1. 30, 2. (cf. 20, 2.). — *ὡς* 1, 14. 11. 3. 34, 47. 36, 3. 37, 39. 46, 14. 59, 89. pr. 1, 2 (cf. 4, 13. 47, 74.). *διότι* 58, 36. *ὡς .. καὶ ὅτι* 29, 50. *γιγνώσκω καὶ ὁρῶ ὅτι* 10, 7.[5]) *τὴν γνώμην ἔχω ὡς* 4, 5. [cf. *ἐν τῇ γνώμῃ παρίστημι* p. 6.].

ὅτι consociari contendit. [3]) *φῇ* ex iis quae antecedunt supplendum est. [4]) His locis 21, 98 addendus est, nisi illic *ὅτι* pro particula causali habemus.

[1]) Blass, Att. Bereds. III, 1[2] p. 556 *καταχρῶμαι* absolute dictum deterioris Graecitatis esse docet. [2]) *ἀγνοῶ ὅτι* in negativis tantum enuntiatis occurrit. [3]) Pro *ᾐσθῆσθαι* Bl. c. AY. *γιγνώσκειν* scripsit; *ᾐσθῆσθαι* restituit vol. II. p. CXXXII. Cf. 19, 1. 24, 39. [4]) *ὅτι ... ἐστιν* simul ad *ἀκούητε* et *ὁρᾶτε καὶ εὖ εἰδῆτε* referendum est. [5]) *ἵν'*

ἐλπίδ' ἔχω ὡς 28, 21. [cf. *ἐλπίδας παρίστημι* p. 8.].

ἐνθυμοῦμαι ὅτι 9, 53. 15, 16. 35. 16, 30. 19, 1. 239. 310. 20, 8. 21, 8. 11. 54. 197. 22, 43. 46. 23, 162. 177. 33, 29. 40, 22. 23. 47. 50. 61. 43, 60. 44, 4. 45, 25. 44. 46, 15. 28. 53, 29. 57, 3. 59, 116. 61, 4. pr. 12, 2. 26, 1. 32, 3. — *ὡς* 57, 57. *ὅτι καὶ διότι* 61, 37. *ἐνθυμοῦμαι καὶ ὁρῶ ὅτι* 20, 118.

ἐπίσταμαι ὅτι 14, 34. 16, 8. 18, 174. 21, 173. 24, 109. pr. 20, 1. *ὡς* 16, 9.

εὑρίσκω ὅτι 24, 81.

θεῶμαι ὅτι 19, 341.

θεωρῶ ὅτι 26, 16. 39, 19.

(*λαμβάνω*) *παραλαμβάνω ὡς* 60, 28.

ὑπολαμβάνω[1]) (= existimo) *ὡς* 20, 35. 32, 21. 36, 28. 61, 34. 38. III, 8.

(*λανθάνω*) *ἐπιλανθάνομαι ὅτι* 35, 1.

λογίζομαι ὅτι 4, 4. 31. 15, 19. 18, 120. 19, 338. 20, 49. 22, 22. 23, 74. 145. 24, 206. 36, 8. 45. 45, 48. 48, 6. 54, 32. 56, 13. pr. 9, 1. 21, 3. 24, 3. 25, 2. 39, 1. 53, 2. I, 13. V, 3. — *ὡς* 11, 20.

λογισμὸν λαμβάνω ὅτι 23, 156. *λ. λογίζομαι ὅτι* 59, 57.

διαλογίζομαι ὅτι 23, 26. 25, 25.

ἐκλογίζομαι καὶ θεωρῶ ὅτι 21, 123.

ἐπιλογίζομαι ὅτι 44, 34. 54.

ὑπολογίζομαι ὅτι 19, 126.

μανθάνω ὅτι 4, 39. 20, 15. 22, 25. 23, 138. 24, 32. 91. 27, 32. 37, 52. 38, 9. 40, 24. 44, 60. 56, 33. 57, 46. *ὡς* 27, 54. 44, 12. 59, 14.

καταμανθάνω ὅτι 55, 2. 61, 40. *ὡς* 44, 57.

μέμνημαι ὅτι 18, 34. 19, 171. 236. 23, 215. 36, 25. 40, 30.

συμμέμνημαι[2]) *ὅτι* 46, 2.

ἐμνήσθην ὅτι 24, 138. *ὡς* 18, 129. *ἀνεμνήσθην ὅτι* 19, 249. 34, 49. 50, 4. 52, 32.

ὑμῶν ἕκαστος .. τοῦτο γνῷ καὶ ἴδῃ S.[1] v. (Bk. Bl. Tu. Vo. Voem): *εἰδῇ* S.[2] A. Stob. Flor. 43, 67 (Dd. We.).

[1]) *ὑπολαμβάνω* = existimo ubique negatione aliqua instructum est. [2]) „A verb apparently never used elsewhere, except in later Greek.“ Sa.

μνημονεύω ὅτι 15, 6.[1]) 24, 41.
(*νοῶ*) *ἐννοῶ ὅτι* III, 11. — *οὖμαι ὡς* 11, 9. 21.
ὑπονοῶ ὅτι 46, 1.

οἶδα[2]) *ὅτι* 2, 25. 3, 2. 9. 11. 4, (12) 29. 50. 50. 51.[3]) 5, (10) 15. 20. 22. (6, 29. 30.) 7, (20) 26. 8, 11. 32. 41. (= 10, 13.) 43. (= 10, 15) 58. (= 10, 60.) 60. (= 10, 62.) 74. 9, (1) 30. 12, 9. 13, 16. 14, 36. 16, 24. 17, 19. 18, 94. 156.[4]) (171) 173. 174. 195. 202. 268. 272. 276. 277. (293) 305. 315. 19, (7. 9. 9.) 26. 31. 44. 57. 70. 83. 86. 88. 98. 116. 135. 148. 149. 151. 154. 187. 190. 192. (206 bis) 215. 247. 264. (273) 285.[5]) (304. 309) 312. 20, 22. 26. 27. 31. 75. 88. 127. 155. 21, 26. (27) 29. (29) 32. 51. 56. 60. (65. 71) 77.[6]) 82. 99. (160) 169. (181) 186. 202. 219. 22, 4. 13. 14. 25. 62. 62. 75. (= 24, 183.) 23, (33) 61. 67. 88. 102. 105. 116. 117. 118. 130. 139. 145. (146) 174. 220. 24, 36. (53. 81) 91. 123. 143. 158.[7]) [163][8]) 187. (204) 211. 217. 25, (27. 29) 36. (47) 27, 2. 7. 8. 34. 28, 22. 24. 29, 2. 5. 9. 22. 30, 3. 5. 23. 26. 35. 31, 12. 33, 14. 34, 30. (35, 43. 45. 36, 3. 31.[9]) 37, (2) 8. 17. 45. 38, 4. 17. 39, 20. 40, 15. 21. 40. 44. 58. 58. 41, 18. 42, 13. (43, 41. 48.) 44, 8. 45, 15. 19. 48. 51. 71. 46, 2. 9. 28. 47, 10. 11. 18. 31. 73. 78. 48, (2) 40. 49, 18.[10]) 31. 61. 61. 50, 41. 44. 45. 65. 66. 52, 17. 22. 28 32. 53, (3) 11. 54, (2) 6.[11]) 10. 55, 9. 22. 34. 56, 1. 9. 58, 15. 48. 64. 59, 44. 64. 74. 85. 87. pr. (7, 2). 10, 2. 23*α*. 23*β*. 26, 2. 11, 8. III, 5.[12]) — *ὡς* 40, 5. 52. 46, 18. 55, 8. *ὅτι .. ἔτι δ' ὡς* 55, 27. *οἶδ' ἀκούων ὅτι* 4, 24. 23, 182. 38, 7. (cf. 6, 33.). *οἶδα καὶ μέμνημαι ὅτι* 18, 249.

[1]) Y, la critique des textes Grecs à l'école pratique des hautes études (Revue de philologie III, 32—60), *ὅ τι* pro *ὅτι* scribendum proponit. [2]) Numeri uncis inclusi eos locos indicant, ubi *οἶδ' ὅτι, ἴσθ' ὅτι* adverbiorum loco usurpantur. Cf. Goodwin Synt. 705, Kuehner, Gr. § 548, 3. 551, 6 an. 1., Madvig. Synt. § 193 an., We. ad 9, 1. 19, 9. [3]) *ὥσπερ οτι .... συμφέρει ... οἶδα* v. (Bk. Dd. Tu. Vo. We.): *ὥσπερ συμφέρον οἶδα* Y (Schaefer Bl.). [4]) *ἵν' εἰδῆτε* omnes: *ἵν' ἴδητε* Bl. [5]) *ἵνα τοίνυν εἰδῆθ'*: *ἴδηθ'* Vind. 4. [6]) *ἵν' εἰδῆθ'*: *ἵν' ἴδηθ'* Bl. (num.) [7]) Pro *ὅτι* in AY *ὡς* legitur. [8]) *εἶ οἶδ' ὅτι* del. Bl., quod haec verba, quae 22, 52 desunt, malum syllabarum brevium concursum efficiunt. [9]) Eadem in paragrapho Schaefer et Bl. alterum *εὖ οἶδ' ὅτι* recte omiserunt. [10]) *ἴδειτε* S[1], *ἴδητε* FQ.: *εἰδῆτε* (Bk. Bl. Dd.) [11]) *εἰδῆτε* omnes: *ἴδηθ'* Bl. suspicatur. [12]) Adde etiam 27, 8 ubi Bl. pro librorum *ἔπειθ' ὅτι* scripsit: *ἵν' εἰδῆθ' ὅτι.*

πρόοιδα ὅτι 8, 50 = 10, 26.

σύνοιδα ὅτι 27, 57. 29, 12. 49. 48, 6. 60, 25. 61, 7.

σύνοιδα καὶ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι pr. 46, 3.

ὁμογνώμονες γιγνόμεθα ὡς 10, 75.

ὁρῶ ὅτι 2, 5. 4, 5.[1]) 6, 8.[2]) 14, 15. 15, 17. 18, 7. 49. 87. 118.[3]) 158. 177.[4]) 19, 29. 95 157. 239.[5]) 254.[6]) 270.[7]) 271. 283. 294. 300. 302. 21, 151. 22, 30. 76. (= 24, 184.[8]) 23, 89. 156. 162. 24, 27.[9]) 25, 32. 36, 6. 32. 39, 23. 41, 28.[10]) 44, 63. 45, 29. III, 20. V, 3 *ὡς* 3, 3. 11, 7. 19, 126. 20, 28. 23, 50. 123. 31, 8. 36, 1. 60, 2. pr. 1, 3. *ὁρῶ καὶ γιγνώσκω ὅτι* 21, 143.[11]) *ὁ. καὶ θεῶμαι ὅτι* 4, 3.[12]) *σημεῖον ὁρῶ ὅτι* II, 18.

καθορῶ ὅτι 24, 156. *ὡς* 23, 135.

παρορῶ ὅτι 24, 156.

συνορῶ καὶ λογίζομαι ὅτι 45, 68.

πεῖραν ἔχω ὅτι 23, 179. [cf. 15, 16. *πεῖραν δίδωμι* p. 12.]

πιστεύω ὅτι 58, 34. *οὐ πιστεύω ἀλλὰ λογίζομαι ὅτι* pr. 53, 3.

πυνθάνομαι ὅτι 3, 35. 47, 38. 48, 19. 49, 16. *ὡς* 9, 12.

(*σκέπτομαι*)[13]) *ὅτι* 17, 10. 23, 94.[14]) 31, 10. 49, 37. 52, 25. *διότι* 46, 16. *σκ. καὶ λογίζομαι ὅτι* 20, 83.

σκοπῶ ὅτι 8, 10. 19, 38. 20, 25. 23, 38. 129. 24, 210. 36, 34. 54, 27. *ὡς* 24, 117. 29, 35.

ὑποψίαν ἔχω ὡς 57, 25. 61, 5. *ὑπ. λαμβάνω ὡς* 29, 24.

c) Verba accusandi calumniandi, sim.

(*ἀγορεύω*) *καταγορεύω ὅτι* 48, 16. (= *ἐξελέγχω*).

αἰτιῶμαι ὡς 22, 2. = 24, 7. 33, 37. 57, 19. *αἰτιῶμαι καὶ λέγω ὡς* 56, 11. [cf. *λέγω καὶ αἰτιῶμαι* p. 10].

[1]) *εἶδε* S. (editores): *οἶδε* v.: *ᾔδειν* ci. Cobet. [2]) *εἶδε* S. (editores): *οἶδε* L. v. [3]) *ἴδηθ'* S.: *εἰδῆτε* L. v.: (Dd. Di. Li.). [4]) *ἰδοῦσιν* SL.: *εἰδοῦσιν* AY, *εἰδόσιν* v. (Dd. Di.). [5]) *ὅτι* S. (editores): *διὰ τί*; *ὅτι* L. v. [6]) *ἴδηθ'* S.: *εἰδῆθ'* v. (Dd.) [7]) *ἰδεῖν* S.: *εἰδέναι* L. v. [8]) *εἶδεν* S. (editores): *οἶδεν* v. [9]) *ἴδηθ'* SL.[1]: *εἰδῆθ'* (v. Dd.). [10]) *ἴδωσιν* (*ιδωσιν*) S.: *εἰδῶσιν* v. (Dd.) [11]) *ἴδητε* Bl. c. Rhen. IV, 539: *εἰδῆτε* rell. [12]) *ἴδητε* Bl.: *εἰδῆτε* rell. Cf. RdBl. krit. Anh. p. 177. [13]) Praesens *σκέπτομαι* in sermone Attico fere inusitatum est; fut. et aor. saepe leguntur. cf. Veitch Greek Verbs Oxford[2] 1887. p. 591, Kuehner-Blass, Grammatik I, 2 (Hannover[3] 1892) p. 537. [14]) Ante *ὅτι* in F *ὁρῶν* insertum est.

αἰτίας φέρω ὡς 58, 22. — *αἰτίαν ἐπιφέρω ὡς* 33, 22.

(*βάλλω*) *διαβάλλω ὡς* 57, 18.

βλασφημῶ καὶ λέγω ὡς 18, 82.

(*γιγνώσκω*) *καταγιγνώσκω ὡς* 21, 4. 32, 22. 61, 5.

γράφομαι (= accuso) *ὡς* 59, 62.

κατηγορῶ ὅτι 23, 13 (*κατηγορεῖ* = *δεικνύει*). *ὡς* 19, 75. 21, 134.

κατηγορίαν ποιοῦμαι ὡς 22, 43. — *κατήγορος γίγνομαι ὅτι* (= *ἐξελέγχω*) 45, 23. *ὡς* 24, 87.

(*καλῶ*) *ἐγκαλῶ ὡς* 17, 19. 38, 16.

(*μαρτυρῶ*) *καταμαρτυρῶ ὅτι* 43, 47 (= *ἐξελέγχω*). *ὡς* 29, 7. 57, 34. 59, 49. 62.

ὄνειδος παρασκευάζεται ὡς 19, 78.

φοβῶ ὡς 14, 25. Cf. *τὸν φόβον ἀναιρῶ ὡς* 10, 36.

Reliqui loci, quibus enuntiata ab *ὅτι* vel *ὡς* incipientia ad verba accusandi vel laudandi vel affectuum referuntur, hic praetermittendi sunt, cum enuntiata illa pro causalibus habenda sint, non ab iis quae nominavi ut a genuinis verbis dicendi vel sentiendi pendeant.

B) Verba impersonalia.

ἔστι τις ἀμφισβήτησις ὡς 18, 131.

γνώριμόν ἐστιν ὅτι pr. 50, 3.

δῆλόν ἐστιν ὅτι 1, 5. 2, 19. 4, 43. 8, 8. 26. 17, 27. 18, 41. 313. 317. 19, 33. 76. 329. 21, 162. 22, 19. 23, 16. 24, 66. 30, 10. 18. 31, 3. 5. 11. 12. 52, 23. 55, 30. 56, 42. 58, 49. II, 14. *ὡς* 8, 16. 18. 10. 23, 163. *διότι* 58, 42. His adiungam eos locos ubi *δῆλον ὅτι* adverbii („nimirum", „scilicet") munere fungitur; a quibus eos, ubi ab editoribus *δηλονότι* scriptum est, non separabo: 5, 25. 8 37. 18, 124. 130. 273. 291.[1] 19, 40. 120. 191. 240. 20, 62. 21, 55. 134. 164. 200. 25, 66. 69. 73. 77. 27, 55. 29, 33. 47. 31, 9. 32, 26. 39, 17. 41, 13. 15. 17. 43, 34. 44, 38. 54. 45, 37. 37.[2] 46, 12. 55, 4. 17. 59, 110. *δῆλον ὡς* 7, 33. 23, 118. 56, 4. IV, 3. — *δῆλον γίγνεται ὅτι* 38, 14. 54, 13. *ὡς* 23, 162.

οὐκ ἄδηλόν ἐστιν ὅτι 20, 1. 30, 6. 45, 61. 55, 26. 61, 36. pr. 34, 1.

[1]) Secl. Bl. [2]) Om. S.

εὔδηλον γίγνεται ὅτι 16, 18. εὔδ. ἐστιν ὅτι 21, 186. 23, 10. 57, 25.

πρόδηλον γίγνεται ὅτι 21, 66. πρόδ. ἐστιν ὅτι 20, 63. 56, 18. (cf. σύνοιδα καὶ πρδ. ἐ. p. 16.)

ἐναργὲς γίγνεται καὶ σαφὲς ὡς 14, 4.

ἔστιν ἐν τῇ συγγραφῇ ὅτι 35, 21.

ἔνεστι ὡς 19, 36.

λανθάνει[1]) ὅτι 1, 25. 7, 5. 20, 65. 23, 95. 60, 30. 31. 61, 7.

λόγος ἐστίν ὡς 9, 47. 16, 11. 20, 112. 23, 191. ὁ δὴ πολὺς τοῦ λόγου ... ἔσται ὡς 44, 6. λοιπὸς λόγος ἐστὶν ὡς ... καὶ ὅτι 10, 32 sq. ἥκει λόγος ὡς 19, 134. 21, 26. — Ad substantivum λόγος absolute positum enuntiata explicativa referuntur: 23, 99 (ὁ τοιοῦτος λόγος ὡς), 19, 256 (ὁ λόγος οὗτος ὡς). Cf. τὸ κατασκεύασμα τὸ τῶν αἰτιῶν ὡς 10, 60.

μαρτυρία γίγνεται ὅτι 24, 159.

παρέστηκέν μοι ὡς III, 36.

τῷ πιστόν ἐστιν ὡς ...; 30, 20. 33.

πρόφασις γίγνεται ὡς 50, 54.

σημεῖον ὑπάρχει ὡς 57, 51.

τεκμήριόν ἐστιν ὅτι 24, 147. 34, 36. 47, 77.[2]) 53, 1. 59, 58. ὡς 38, 20. 53, 2. τ. γίγνεται ὅτι 7, 11.

φανερὸν γίγνεται ὅτι 11, 1. 30, 14. 57, 64. 60, 23. III, 23. φ. ἐστιν ὅτι 27, 32. 44. 29, 44. 30, 18. 33, 16. 56, 23. 58, 39.

καταφανές ἐστιν ὅτι 17, 27.[3]) 43, 22.

§ 2. De particulis ὅτι (διότι) et ὡς.[4])

De particularum ὅτι et ὡς originibus et antiquissimo usu P. Schmitt[5]) diligentissime egit. Cuius ex commentario apparet:

---

[1]) λανθάνει (= fugit me) sicuti ἀγνοῶ, quod ei simillimum est, non nisi cum negatione iunctum invenitur. [2]) μέγα τεκμήριον ὑμῖν ἔστω: ἐρῶ ci. Seager. [3]) πῶς οὐ καταφανὲς ὅτι Andr. Spengel Bl.: κ. ποιεῖ ABY (Bk. Dd. Tu. Vo. We.): κ. ἦν ποιεῖ F. [4]) Krueger 65, 1, 4. Kuehner § 550, 1 an. 1, qui recte Madvigii (Synt. 159 an. 3) sententiam refellit. [5]) Ueber den Ursprung des Substantivsatzes mit Relativpartikeln i. Gr. = M. Schanz, Beitr. III, 1, Würzburg 1889. Cf. Goodwin, Syntax of the moods and tenses of the Greek Verb (Cambridge[3] 1889) 312, 1. 663.

ὅτι olim fuisse accusativum pronominis relativi, sed iam apud Homerum plane in coniunctionis usum abiisse; ως autem ex illius ablativo paulatim in coniunctionem transgressum notione primitiva ex parte mutata nonnullis locis eundem quem ὅτι sensum occupavisse. Ceterum huius particulae ὡς (= „dass") apud Homerum non nisi primitias cognosci, cum in Iliade undecies tantum, in Odyssia, quam recentioris aetatis esse constat, paulo saepius (septies decies) ita usurpata sit, ὅτι autem (vel ὅ, id quod cum illo alternat) a verbis dicendi, sentiendi sim. pendens quinquagies inveniatur.

His praemissis ad usum Demosthenicum explicandum pergamus.

In quo ὅτι et ὡς post verba dicendi, sentiendi sim. ita usurpari videmus, ut illius finibus tamquam imminutis, huius propagatis in universum certae quaedam leges valeant, secundum quas alteris locis ὅτι, alteris ὡς adhiberi soleat. Ὅτι enim praecipue dicitur, si ea, quae enuntiatis explicativis continentur, vel facta (dicta) esse vel fieri (dici) vel futura esse (dictum iri) simpliciter narratur; itaque reperitur, ubi res verae commemorantur (ut 18, 32 *δεῦρ' ἀπαγγειλάντων ἡμῶν ὅτι μέλλει καὶ παρασκευάζεται πορεύεσθαι*), colloquia enarrantur (ut 50, 40 *λέγοντος δέ μου ταῦτα, ἀπεκρίνατό μοι ὅτι μύθους λέγοιμι*), aliqua, quibus falsa adversariorum argumenta refutentur, proferuntur (ut 19, 89 *πρὸς δὴ ταῦτ' ἐκεῖν' ὑμᾶς ὑπολαμβάνειν δεῖ, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματ' ἐκ τῆς εἰρήνης γέγον' εὐπορώτερα πολλῷ* κτἑ.). Ὡς autem praesertim usurpatur, si quae ab oratore commemorantur ex eorum, a quibus sive dicuntur sive dicta sunt, mentibus intellegenda sunt. Itaque legitur primum, ubi non nisi singulorum sententiae aut consilia communicantur (ut 1, 14 *εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀεί τι μεῖζον τῶν ὑπαρχόντων δεῖ πράττειν ἐγνωκὼς ἔσται, ἡμεῖς δ' ὡς οὐδενὸς ἀντιληπτέον ἐρρωμένως τῶν πραγμάτων* κτἑ.); deinde, ubi quae ipsius oratoris iudicio adversa sunt pronuntiantur (ut 18, 22 *εἰς τοῦθ' ἥκειν ἀναιδείας ὥστ' ἐτόλμα λέγειν, ὡς ἄρ' ἐγὼ πρὸς τῷ τῆς εἰρήνης αἴτιος γεγενῆσθαι, καὶ κεκωλυκὼς εἴην τὴν πόλιν μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων ταύτην ποιήσασθαι*); qua de causa frequentissimum est, ubi enuntiationibus explicativis argumenta quaedam continentur, quae orator

ab adversariis allatum iri fingit impugnandaque sibi proponit (ut 19, 134 *τάχα τοίνυν [ἴσως] καὶ τοιοῦτος ἥξει λόγος παρὰ τούτων ὡς ἀρχὴ γενήσεται πρὸς Φίλιππον ἔχθρας, εἰ τῶν πρεσβευσάντων τὴν εἰρήνην καταψηφιεῖσθε. ἐγὼ δὲ κτἑ.*); quos inter locos multi sunt, ubi particulam *ὡς* particula aliqua negativa praecedit; quo Kuehnerum inductum esse puto, ut *ὡς* „besonders nach einem verneinten Verb" praeferri doceret (e. g. 24, 120 *οὐ γὰρ δὴ ἐρεῖ γε, ὡς τοὺς τοιούτους οὐ καὶ προσήκει καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐνόχους εἶναι, οὐδ' ὡς οὗτοι ... οὐ καὶ κλέπται καὶ ἱερόσυλοί εἰσι κτἑ.*); denique huc pertinent ii loci, ubi meri rumores repetuntur (ut 1, 22 *ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων, ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρποῦσθαι κτἑ.*). — Sed haec in universum modo quadrant. Etenim omnium fere orationum non pauci loci sunt, quibus *ὅτι* pro *ὡς* aut *ὡς* pro *ὅτι* videtur dictum esse neque ulla eorum ratio cernitur; ut 18, 169 *ἦκε δ' ἀγγέλλων τις ... ὡς Ἐλάτεια κατείληπται*, quibuscum conferas 19, 60 *ἀπήγγελλεν ὑμῖν ὅτι πάντα τὰ πράγματ' ἐγκεχείρικε Θηβαίοις ὁ Φίλιππος.* 40, 15. 44 *ὅτι δὲ καὶ ταῦθ' ἁληθῆ λέγω ... εἴσεσθε*, sed 40, 52 *ὡς δ' ἁληθῆ καὶ ταῦτα λέγω ... εἴσεσθε.* Itaque interdum etiam ad idem verbum simul et *ὅτι* et *ὡς* significatione omnino non diversa referuntur, ut 24, 187 *ἀκούω δ' αὐτὸν λέγειν ὡς ἐκτέτεισται τὰ χρήματ' ... καὶ ὅτι δεινότατ' ἂν πάθοι, εἰ κτἑ.*, al.

Probantur autem haec quae statui indice verborum supra descripto, ex quo singula verba pro significationibus suis altera cum *ὅτι*, altera cum *ὡς* aut omnino aut plerumque iungi elucet.

Raro admodum *διότι*[1]) pro *ὅτι* dictum inveni: 46, 16. 50, 57. 58, 36. 42. 43. 61, 38. Plurima eiusmodi exempla apud Isocratem leguntur[2]); neque vero eum usum iam provulgatum fuisse, sed *διότι* in sermone vulgari tum temporis plerumque vim habuisse causalem (cf. 4, 22) et ex Aristotelis illo *οἱ ἔμ-*

[1]) Cf. Maetzner ad Isae. p. 254. Schoemann, Redeteile p. 182. Kuehner 550, 1, 1. Goodwin 710, 2. [2]) „In the same sense as *ὅτι*, for which it is not unfrequently used, especially by Isocrates, when the hiatus is thereby avoil." Sa.

πειροι τὸ ὅτι ἴσασι, διότι δ' οὐκ ἴσασι[1]) et multis aliis locis cognoscitur. Particulae autem ὅπως pro ὡς usurpatae[2]) unum exemplum invenias 23, 117: εἰ δείξειαν ὅπως, ἂν ἀδικεῖν βούλωνται, μὴ δυνήσονται; sed cf. p. 7 an. 5. —

His quaedam de necessitudinibus inter plures structuras grammaticas intercedentibus adnectere libet; namque vereor, ne quis ea quae adhuc exposui diligentius examinans aliquos locos supra allatos afferendos non fuisse censeat, aut alios quosdam omissos desideret. Dico autem eos locos, ubi enuntiata a particula ὡς incipientia et pro explicativis et pro interrogativis haberi possunt; sed quis est qui quid unoquoque loco intellegendum sit, certis ex legibus discernat? qui tali in re libero suo iudicio se regi neget? Magna equidem recentiorum grammaticorum[3]) virtus est, quod omnes linguas una quasi corpora esse docent, quorum membra artissime inter se cohaerent et alia ex aliis prodeunt in aliaque transgrediuntur, ita ut ubique multae locutiones sint, quae ut certis capitibus grammaticis inserantur fieri non possit. Ex quibus praeter eam quam iam tractavi particularum ὡς = dass et ὡς = wie? eam quoque ambiguitatem commemoro, quae in particula ὅτι ibi inest, ubi dubitare licet, utrum enuntiata ab ea incipientia explicativis an

---

[1]) MAI 981[a] 29 Bon. Meisterhans, Gr. d. att. Inschr. p. 211, 28 διότι pro ὅτι ex Ol. 120 fere in titulis inveniri docet. [2]) Kuehner 550, 1, 1. [3]) Cf. Schmitt l. l. p. 31. 78. Curtius, Erläuterungen (Prag[3] 1875) p. 195: „Fragen wir nach dem Ursprung der Konjunktionen, so ergiebt sich häufig, dass jene spezifische Bedeutung der Konjunktionen eine Täuschung ist. Dieselbe Partikel ὡς, deren Grundbedeutung wie nicht zweifelhaft sein kann, und das davon nur unwesentlich verschiedene ὅπως, begegnet uns fast in allen Gattungen von Sätzen, rein relativ, temporal, final und in Aussagesätzen. ὅτι dass und ὅτι weil sind eins, mithin ist in der Sprache selbst ein Unterschied zwischen dem Aussagesatz und dem Kausalsatz nicht vorhanden. — Hieraus folgt, dass alle unsere Einteilungen der Sätze im Grunde mehr logischer als grammatischer Art sind, dass wir bei solcher Einteiluug in die Sätze mehr hineinlegen oder hineindenken, als die Sprache angiebt." — H. Paul Principien der Sprachgeschichte (Halle[2] 1886) p. 28: „Unsere herkömmlichen gr. kategorien sind ein sehr ungenügendes mittel, die gruppierungsweise der sprachelemente zu veranschaulichen. Unser grammatisches system ist lange nicht fein genug gegliedert, um der gliederung der psychologischen gruppen adaequat sein zu können." Cf. ibid. p. 299.

causalibus potius adnumeres (cf. 59, 116), deinde eas, quae in particula ὡς, ubi notionem et causalem et temporalem videtur habere, et in multis illis vocabulis insunt, quae ex alio in alium significatum per multos medios paulatim transeunt; quos omnes in vivo Graecorum sermone nunquam adeo discretos fuisse credo, ut quisquam Graecus, etiamsi omni qua nos doctrina instructus fuisset, certis finibus eos circumscribere potuerit. Sed haec hactenus, ne diutius in iis commoremur, quae modo appendix et defensio eorum sunt, quae antea exposui. —

Iam pauca de iis ὅτι et ὡς dicam, quae a nullo verbo pendentia eundem sensum habent, quem Latinorum: „quod, quod attinet ad“ et nostrorum „was das betrifft, dass, zum Beweise dass“. Quae in iis praecipue formulis occurrunt, quibus orator uti solet, cum ad testimonia afferenda transit, ut: *ὅτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, λέγε μοι τὸ ψήφισμα* 18, 37; cf. 23, 159. 45, 46. — 44, 14. 58, 42; 49, 18. *καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει τούτων τοὺς μάρτυρας* 18, 135; cf. 18, 115. 137. 19, 146. 161. 165. 170. 176. 21, 121. 174. 23, 151. 183. 25, 62. 32, 19. 35, 19. 37, 31. 40, 35. 43, 70. 45, 55. 58. 46, 8. 49, 33. 50, 10. 58, 8. 59, 32. 34. 47. 48. 61. 70. 84. — 18, 211. 36, 21. 32. 44, 30. (37, 43); pronomen *ταῦτα* deest (*ὅτι ἀληθῆ λέγω*) 20, 115.[1]) 33, 13. 34, 15. 37. 35, 22. 53, 20. 54, 29. 56, 17. 59, 24. — 50, 11. 52, 8. — *καὶ μὴν ὅτι τὸν Φίλιππον ἐν Ἑλλησπόντῳ κατελάβομεν ἄν, εἴ τις ἐπείθετό μοι . . ., κάλει τοὺς ἐκεῖ παρόντας μάρτυρας* 19, 162; cf. 19, 40. 297. 27, 7. 33, 26. 36, 48. 37, 21. 30. 43. 38, 4. 44, 30. 47, 77. 48, 47. 49. 49, 33. 50, 68. 52, 17/19. 58, 34. (32, 19. 35, 22. 43, 70. 54, 29). — *ὡς τοίνυν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας* 19, 213; cf. 21, 82. 25, 58. 27, 26. 39. 29, 8. 36, 10. 13. 16. 22. 37, 8. 13. 39, 24. 38. 40, 18. 47, 10. 24. 44. 51. 61. 67.[2]) 49, 22. 50, 13. 28. 37. 56. 54, 9. 12. 55, 12. 57, 27. 28. 43; similia sine pronomine *ταῦτα* leguntur 21, 93. 107. 119. 167. 27, 17. 28. 29, 21. 26. 53. 33, 8. 12. 15. 36, 25. 35. 38, 13. 40, 7. 47, 27. 32. 52, 7. 21. 31. 53, 21. 25. 59, 23. 40. 53. — 49, 45. 53, 18. — *ὡς δὲ τὸν υἱὸν ἔπεμψεν ὁ Φρύνων, κάλει [μοι] τούτων τοὺς μάρτυρας* 19, 233; cf. 27, 8. 30, 17. 30. 31, 4. 33, 18. 47, 25. 27. 48. 49, 43.

[1]) Sed *ταῦτ'* add. L. v. (Bk. Tu.). [2]) Sed *ταῦτα* deest in FQ.

50, 40. 53, 19. 20. 57, 20. 58, 17. 59, 123. (21, 107. 119. 27, 39. 29, 18. 26. 36, 10. 13. 22. 35. 38, 13. 50, 37. 54, 12). ὅτι et ὡς in iisdem formulis iuncta sunt: 40, 37. 44, 44. 46, 21. 47, 66.[1])

Praeterea ὅτι et ὡς eadem qua in his formulis notione imbuta in media oratione occurrunt: 9, 41 *ὅτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, τὰ μὲν νῦν ὁρᾶτε δήπου καὶ οὐδὲν [ἐμοῦ] προσδεῖσθε μάρτυρος· τὰ δ' κτξ.*, 15, 9. 11. 19, 303. 27, 7.[2]) 34, 43.[3]) II, 18—21, 167. 23, 168. 31, 4. pr. 33, 2.

Hic particularum ὅτι et ὡς usus a nonnullis viris doctis ita explanatur, ut ἵν' εἰδῆτε audiendum esse doceant. Cf. Franke ad Dem. 9, 41, Kuehner, Gr. § 551 an. 4, Krueger 65, 1, 6 Quorum opinioni Schoemannus (ad Isae. 1, 16) primus recte adversatus ὅτι et ὡς idem esse exposuit quod Latinorum „quod, quod attinet ad veritatem eorum quae dico". Cf. Huettner ad 36, 10 (Diss. I. Erlang. 1885), Sa. ad 20, 115 („[to prove] that, [as evidence] that"), Wb. ad 23, 151. p. 439, We. ad 15, 9 („quant à ce que"), Madvig, Synt. 192 an. („zum Beweise dass —, um zu bestätigen dass —"). Cui interpretationi satis magno argumento est, quod ἵν' εἰδῆτε suppletum neque in omnibus iis quas attuli formulis (cf. 21, 82 *ὡς οὖν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας, ἵν' εἰδῆθ' ὅτι . . . ὕβρισμαι.* 27, 8. 49, 18. 50, 10; 38, 4), neque in iis quos postea commemoravi locis sufficit. Sed difficilius dictu est, quomodo haec locutio orta sit. Rehd. ad Lycurg. p. 129 ex talibus locutionibus eam ortam esse putat, quales sunt: 20, 27 *ἀλλὰ μὴν ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδείς ἐστ' ἀτελής, οἶομαι μὲν ὑμᾶς εἰδέναι πάντας, ὅμως δὲ καὶ τὸν νόμον αὐτὸν ἀναγνώσεται*; 31, 4. 36, 32· 37, 18. 38, 4; quod verisimillimum videtur esse, sed, cum originibus huius constructionis investigandis non vacaverim, a me comprobari non potest.

Ceterum saepius dubium est, utrum ὅτι vel ὡς ad verba dicendi vel sentienti referendum an absolute dictum sit; ut 21, 184 *ὅτι δὴ ταύτης οὐδ' ὁτιοῦν ὑμῖν μεταδοῦναι τούτῳ προσήκει, ταῦτ' ἀκούσατέ μου.* 43, 32 *ὅτι μὲν ἐνίκησε Φυλο-*

[1]) Enumerationem earum particularum addo, a quibus huiusmodi formulae incipiunt: *δέ, γάρ, καί, καὶ μήν, ἀλλὰ μήν, τοίνυν, οὖν.*
[2]) Cf. p. 11 an. 1. [3]) Cf. p. 6 an. 3.

μάχη ..., *ἀκηκόατε ὦ ἄνδρες δικασταί*; 19, 65. 24, 109. 155. 37, 9. 19. 38, 14 al.

Denique Demosthenem pro *ὅτι* vel *ὡς* paucis locis particula *ὅτε* uti, quasi *τοὺς χρόνους* vel simile quid praecederet, obiter commemoro: 3, 4 *μέμνησθ' ... ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ... πολιορκῶν*. Cf. 18, 291 *μάλιστ' ἐθαύμασα πάντων, ὅτε τῶν συμβεβηκότων τότε τῇ πόλει μνησθείς, οὐχ ὡς ἂν εὔνους καὶ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην κτέ.*; 34, 46 (*ἀναφέρω*) *εἴς τε τὸν Λάμπιν αὐτὸν καὶ τοὺς ἀκούσαντας αὐτοῦ ὅτε οὐκ ἔφη ἀπειληφέναι τὸ χρύσιον*[1]); 43, 64 *παράπαν οὐδ' ἤσθετο, ὅτε ἦν τετελευτηκὼς Ἀγνίας*; sed his locis *ὅτε* etiam ad tempora verbis praecedentibus indicata referri potest. Alia exempla Kuehner § 551, 7 congessit.

§ 3. De enuntiationum a particulis *ὅτι* (*διότι*) et *ὡς* incipientium temporibus et modis.

Enuntiationes a particulis *ὅτι* et *ὡς* profectae in universum ita inter se differunt, ut in alteris oratio recta plane integra repetatur (I.), in alteris, si non temporibus et modis attamen personis quae quidem poterant mutatis, verba vel cogitata sive alius cuiusdam hominis sive oratoris ipsius per orationem obliquam quam dicunt referantur (II.). Utrique autem generi eas attribuere licet, in quibus personas orationis rectae in oratione obliqua immutatas retineri necesse erat neque ex aliis quibuslibet indiciis iudicari potest, utri generi adnumerandae sint; ut 47, 33 *προσήειν πρός τε τοὺς ἀποστολέας ... λέγων ὅτι οὐκ ἀποδίδωσί μοι τὰ σκεύη ὁ Θεόφημος, ἃ ὤφλεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ*. Quas omnes, etsi per nonnullas oratorem ipsum orationem rectam intellegi voluisse credo, cum quaenam hae sint suspicari non liceat neque omnes esse certum videatur, alteri generi addam. Huius deinde variae species sunt: aut enim et tempora et modi orationis rectae servata (IIa.)[2]), aut tempora

[1]) *τοὺς ἀκούσαντας ὅτε* Sjoestrand l. c. p. 33. Bl. Libris *ὅτι* exhibetur; sed coniectura eo probatur, quod *ἀκούω ὅτι* pro *ἀκούειν* c. genit. part. coniuncto insolentissimum est; uno loco 58, 32 *ἀκούετε τοῦ νόμου ... ὅτι διαρρήδην λέγει* librorum *ὅτι* confirmari non potest. [2]) Haec structura una apud Homerum legitur; cf. Schmitt l. l. p. 69 sq. Optativi

tantum mutata (IIb.), aut temporibus retentis pro orationis rectae indicativis optativi substituti sunt; quibus eae enuntiationes accedunt, in quibus et tempora et modi ita permutata videntur, ut optativi praesentis et perfecti indicativis imperfecti et plusquamperfecti orationis rectae respondeant (IIc.). —

I. Orationis rectae forma praecedente particula ὅτι his locis reperitur: 7, 20 *οὐκ ἐτόλμησαν ... εἰπεῖν ὅτι ‘καταψεύδεσθε ἡμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ φατὲ ἡμᾶς εἰρηκέναι ἃ οὐκ εἰρήκαμεν’*. 8, 31. 18, 40. 174. 19, 22. 40. 168. 242. 253. 21, 48 sq. 200. 23, 106. 49, 63. 50, 49. 53, 12. 59, 100; praefixa particula ὡς: 19, 235 *ταῦτα δὴ παρέξεται νῦν οὗτος λέγων ὡς ‘αὐτὸς ἐπήνεσεν ἡμᾶς, αὐτὸς εἱστία τοὺς πρέσβεις’*; 21, 151. Similes ii loci sunt, ubi orator ex oratione obliqua subito in orationem rectam transit: 50, 36 *ἀπεκρινάμην αὐτῷ ὅτι σκεύη μὲν διὰ τοῦτο οὐ λάβοιμι ἐκ τοῦ νεωρίου, ‘ὅτι σὺ ἀδόκιμα ἐποίησας αὐτά ...’*; 19, 194.[1]) 320. 23, 110. 191. 38, 27. 47, 57. 50, 57. Cf. 19, 324, ubi verba Philippi *μιμητικῶς*, ut cum Wolfio dicam, referuntur. — Hoc in numero ii loci desunt, ubi oratio obliqua aut aliam quandam constructionem excipit (ut 22, 35) aut verbo ἔφην interposito ab oratione recta distincta est.

Hic, quem descripsi, modus verba alicuius hominis referendi, quoniam est simplicissimus, nonnullis viris doctis antiquissimus esse visus est; sed repugnat primum quod nullum exemplum ante scriptorum Atticorum pedestrium aetatem occurrit[2]), deinde quod personas orationis rectae ab eo, qui eam referebat, mutatas esse priusquam ὅτι orationi obliquae praefigebatur, ex omnibus, quae de linguae historia certe scimus, facile colligitur.[3]) Immo ex iis demum enuntiationibus explicativis, quae medium tamquam locum inter orationem rectam et obliquam obtinent,

orationis obliquae antiquissima exempla Hymn. in Cerer. 214 et quattuor Aeschyli locis inveniuntur.

[1]) SL ἔφη post *αὗται τοίνυν* inserunt. [2]) Primum exemplum apud Herodot. II, 115 est. Cf. Spieker, American Journal of Philology V p. 211—27 [Philolog. Wochenschrift 1883]. Apud Antiphontem, Isaeum, Lycurgum nullum exemplum invenitur; cf. H. Goelkel, Prgr. Passau 1883. [3]) Cf. Schmitt l. l. p. 79 sqq. — Schmalfeld, Syntax d. gr. Verb. (Eisleben 1846) § 168.

hanc locutionem profectam esse puto; quid enim facilius fieri potuit, quam ut is, qui per illas si non omnes at certe multas orationem rectam intellegere consueverat, ab iis ad hunc de quo agimus usum dicendi progrederetur? praesertim cum summam illam dicendi vivacitatem atque simplicitatem eo assequeretur, quam quanto studio Graeci appetivissent optime Ioh. Classen[1]) exposuit. Quam interpretationem qui accipiet, particulis ὅτι et ὡς etiam hic primitivam earum notionem neque cum Kruegero[2]) aliisque vim vel potius inanitatem earum virgularum attribuet, quibus nos orationem rectam in libris solemus ornare, quo facilius legentes a reliqua narratione eam separent. Etenim quis est, qui voculam quantulamcunque coram auditoribus dictam sicuti notam legentium gratia scriptam omni fere sensu carere sibi persuadeat?

II. Orationis deinde obliquae tres formas supra distinximus; sed antequam singularum exempla afferamus, breviter nobis disputandum est, quaenam tempora principalia, quaenam praeterita ducenda sint.[3])

Tempora igitur praeterita s. historica, ut quo facilius dissertatio procedat ab iis initium faciamus, haec sunt:

1) indicativi impf., plusqpf., aor.[4]), praes. hist.

2) indicativi et infinitivi in iis periodis hypotheticis usurpati, quibus si quid fuisset aliud quoddam futurum fuisse praedicatur; in quibus plurimis aoristus (ut 21, 103), non multis imperfectum (pro quo, si constructione poscitur, inf. praes. substituitur) adhibetur, ut 16, 12. 48, 46 al.

---

[1]) Beobachtungen über den homerischen Sprachgebrauch, Frankfurt a. M. 1867 (in appendice). [2]) 65, 1, 2. [3]) Cf. praeter maiores artes grammaticas: R. Kohlmann, De verbi Graeci temporibus = Diss. Halenses I, 1873; S. I. Cavallin, De Xenophonteo temporum et modorum usu = Acta Univ. Lund. 1879/80; N. Sjoestrand, De oratorum Atticorum in or. obl. temporum et modorum usu, ibid. 1889/90. [4]) Dubitare licet, an aoristus gnomicus temporibus principalibus potius adnumerandus sit, quoniam ubique eodem modo atque haec usurpatur. Cuius aoristi unum eiusmodi exemplum, a quo enuntiatum explicativum pendeat, 35, 1 invenitur. Cf. E. Moller, Philolog. VIII, 1853 p. 113—129; Francke, Ueber d. gnom. Aor. d. Gr. = Ber. d. sächs. G. d. W. Phil.-hist. Kl. VI, 1854, p. 63—96.

3) inf. aor. cum articulo coniunctus 8, 56[1]); ad particulam *ὥστε* relatus 23, 212, ad *ἐπειδή* 19, 306; a verbis dicendi vel sentiendi pendens 19, 193 al.

4) part. aor. ita usurpatum, ut si in verbum finitum quod vocant mutaretur, ind. aor. ponendus esset, ut 5, 10. 34, 47.

5) part. praes. hist. 19, 209. 6, 30.[2])

Has formas, cum per se tempora praeterita significent, tempora praeterita absoluta appellare consuevimus. Eadem autem vis in iis quoque verborum formis inest, quae, quamquam nulla praeteriti notione infectae sunt, tamen ex iis ad quae relatae sunt temporibus praeteritis et ipsae hanc significationem accipiunt; quae tempora praeterita relativa vocare licet. Sunt autem:

1) coniunctivi in enuntiatis finalibus usurpati 7, 21 (praes.); 10, 10. 19, 26. 53, 30 (aor.).

2) optativi in oratione obliqua aut in enuntiationibus finalibus adhibiti, ut 34, 49 (perf.); 49, 16.[3]) 50, 54 al. (Similes optativos de rebus iteratis positos, ad quos enuntiata explicativa relata sint, apud Demosthenem non inveni.)

3) inf. praes. in oratione obliqua (ut 9, 12. 19, 283 al.) aut alio quoquo modo ad tempora praeterita relati. Excipiendi tantum ii sunt, qui, quamquam a temporibus praeteritis pendent, tamen non nisi ad oratoris tempus praesens referri possunt, ut 23, 25: *δεῖν δ' ὑπελάμβανεν* (scil. *ὁ θεὶς τὸν νόμον*), *ἐπειδήπερ ἡμεῖς τιμωρήσομεν τῷ πεπονθότι, πεισθῆναι καὶ μαθεῖν ἡμᾶς διδασκομένους ὡς δέδρακε· κτἑ.*

Saepissime autem infinitivi praes., fut., aor. ita ab aliis verbis ut a *δύναμαι, οὐχ οἷός τ' εἰμί, βούλομαι, μέλλω* sim. pendent, ut cum iis in singula quasi vocabula coaluerint; quarum locutionum exempla non in infinitivis temporum praeteritorum vi imbutis, sed in iis temporibus, quae in verbis finitis leguntur, enumerabimus, ut *ἐτόλμα λέγειν* (*εἰπεῖν*), *ἐμέλλομεν γνώσεσθαι* sim. in imperfectis, *ἦλθε ἐπὶ τὸ ἀμφισβητεῖν, ἐτόλμησεν ψεύσασθαι* sim. in aoristis.

4) inf. aor. c. particula *ἄν* coniuncti et modum potentialem significantes, ut 40, 10.

[1]) 24, 76 et III, 7 hic numerare nolim. Cf. Madvig, Synt. 172 b an. 1.
[2]) Cf. Madvig, Synt. 183 a. 1. [3]) Sed *πύθωνται* A.

5) participia praes., fut., perf., aor. temporibus praeteritis coniuncta.

Omnes aliae verborum formae, sive absolute ponuntur sive ex temporibus principalibus pendent, tempora principalia putandae sunt; quas singulas enumerare hic supersedebo.

Sed ad rem propositam disputatio redeat.

a) Tempora modique orationis rectae in oratione obliqua immutata retinentur:

1) post omnia fere tempora principalia. Cuius usus, cum latissime pateat et apud omnes bonae aetatis scriptores[1]) idem sit, numerum exemplorum in universum indicare satis superque videtur esse; unde perspiciatur, quam singularia sint pauca adversariae elocutionis exempla infra enumerata et tractata.

Hanc igitur constructionem inveni:

α) post tempus praesens[2]): 570^{ies} fere;[3])

β) p. futurum 163^{ies}; fut. exact. 1, 14. 20, 37;

γ) p. perfectum 103^{ies};

δ) p. aoristi
coniunctivum 22^{ies},
optativum ad *εἰ* relatum 15^{ies}, cum *ἄν* copulatum 30^{ies},
imperativum 26^{ies},

[1]) Apud recentiores optativi usum magis propagatum esse ex Madvigii Adv. crit. I 704, Synt. 130, 1 cognovi. Multa exempla ex Atticistarum qui vocantur scriptis W. Schmid, Der Atticismus in seinen Hauptvertretern, I—III, Stuttg. 1887—93, congessit. [2]) Infinitivi praesentis cum aliis verbis artissime copulati, ut *βούλομαι* (*μέλλω*, *παρεσκεύασμαι*) *λέγειν*, *οὐχ ἕξω λέγειν*, *πειράσομαι διδάσκειν*, *οὐκ ἂν τολμήσειεν λέγειν* sim., in praesentibus omissi sunt et pro totarum locutionum significationibus in futuris aut optativis potentialibus numerabuntur. — Infinitivos contra aoristi cum iisdem similibusque verbis coniunctos, quamquam ab illis vix differunt, tamen separatim numerare praetuli. [3]) In plerisque his numeris aliquid incerti inesse tribus de causis necesse est: et quia multis locis genuina scriptoris verba ex compluribus librorum scripturis enucleari vix possunt, et quod aliquot loci propter plura tempora copulata (ut 36, 28) bis numerandi sunt, et quia interdum eaedem verborum formae plures significationes complectuntur, ut *δείξω* et *ἐπιδείξω* et ind. fut. et coniunct. aor. Talia autem omnia singula tractare longum est.

infinitivum a particula *ὥστε* pendentem 29, 32. 30, 14; cum articulo iunctum 2, 5. 24, 76. III, 7; per particulam *ἄν* modi potentialis vi praeditum 10ies; subiecti loco ad *δεῖ, χρή, προσήκει, ἔστιν, ἔνεστιν, οὐκ ἐνδέχεται, ἄξιον (δίκαιον, ῥᾴδιον, χαλεπόν) ἐστιν* sim. relatum 57ies; a temporibus principalibus verborum *δύναμαι, βούλομαι, ἔχω, τολμῶ, ἐῶ, κελεύω* sim. pendentem 72ies;

participium in idem temporis spatium atque verbum finitum incidens et ad tempus praesens vel futurum spectans 19ies;

ε) post imperfectum ad particulam *εἰ* relatum ter, cum particula *ἄν* iunctum ter.

Hac in computatione omnes eos locos omisi, ubi aut (*εὖ*) *οἶδ' ὅτι, δῆλον ὅτι* (*ὡς*) pro adverbiis usurpantur aut *ὅτι* (*ὡς*) ad Latinorum „quod" respondet, quoniam hic enuntiationes explicativae a verbis dicendi, sentienti, sim. pendentes non leguntur.

2) Deinde tempora et modi orationis rectae etiamsi tempora historica praecedunt saepissime inveniuntur. De quibus N. Sjoestrand (de oratorum Atticorum in oratione obliqua temporum et modorum usu Commentatio acad. Lund. 1889) copiose iam egit; attamen omnia exempla iterum collegi atque enumerabo, primum ut ea, quae de indicativi et optativi orationis obliquae differentia dicturus sum, examinandi facultatem faciam; deinde ut commode cognoscatur, quibus in orationibus indicativus, quibus optativus praeferatur. Eas autem discrepantias, quae inter Sjoestrandii et meam dissertationem intercedunt, notare supersedi, cum quorum forte intersit facile ex illa comparata cognituri sint. Tabularum denique forma usus sum, ut singularum locutionum frequentias uno tamquam oculorum obtutu comprehendere liceat.

Prima igitur tabula conspectus eorum locorum continetur, ubi tempora et modi orationis rectae immutata leguntur.

Tab

	post: Ind. impf.	Ind. impf. in periodo hyp. irr.	Ind. plusq.-pf.	Ind. aor.	Ind. aor. c. ἄν coni. in periodo hyp. irr.	Coni. aor.	Optat. aor.
Retinetur: Ind. praes.	19, 151. 283 320. 321. 321 21, 104[1]). 110 22, 30. 23, 26 24, 36. 25, 13 30, 26. 39, 32 56, 5 (cf. 22, 59)	45, 13. 47, 16, 17 48, 46.	—	3, 35. 4, 5. 8, 74 9, 11. 10, 58. 18, 99. 19, 45. 135 244. 20, 166. 23, 173. 31, 6 [35, 1][4]). 35, 54. 40, 9. 42, 5. 47, 65 48, 5[5]). 6. 53, 23 59, 5. 100	23, 219	—	49, 16
Ind. fut.	24, 15. 29, 9 30, 23. 32, 21. 22. 39, 1. 45, 79 47, 10. 78. 48, 40. 57, 16 (cf. 19, 320. 321 25, 13).	16, 12	—	10, 9. 19, 239. 24, 156. 36, 42 (cf. 6, 8. 18, 99. 48, 6)	—	10, 10	—
Ind. fut. exact.	—	—	—	—	—	—	—
Ind. perf.	19, 60. 21, 151 198. 22, 59[2]). 29, 12. 47, 30 60, 30[3])	—	—	19, 125. 34, 14 17. 37, 19. 23 40, 58. (cf. 23, 173).	—	19, 26	—
Ind. imperf.	50, 57	—	—	28, 1. 47, 78. 57. 64 (cf. 19, 244)	—	—	—
Ind. aor.	18, 291. 27, 57 =29, 49. 29, 44. 39, 22. 48, 45. 60, 31 (cf. 50, 57)	18, 206 57, 34	60, 28	19, 54. 22, 76= 24, 184. 23, 66 24, 12. 108. 27, 49 51. 53. 28, 1. 1 30, 31. 37. 32, 4 37, 21. 24. 45, 5 46, 2. 48, 16[6]) (cf. 19, 135. 50, 57[7])	—	52, 30	—
Opt. praes. c. ἄν coni.	22, 25	—	—	34, 9	—	—	—
Opt. aor. c. ἄν coni.	(cf. 21, 151)	—	—	6, 8. 23, 156. 24. 156[8])	—	—	—
Ind. impf. c. ἄν coni.	—	—	—	—	—	—	—
Ind. aor. c. ἄν coni.	—	—	—	19, 74	—	—	—
μή c. coni. aor.	—	—	—	—	—	—	—

ula I.

Inf. aor.	Inf. aor. c. ἄν c.	Part. aor.	Ind. praes. hist.	Inf. praes.	Inf. praes. c. ἄν c.	Part. praes.	Part. fut.	Optat. perf.	Part. perf.
8, 56 15, 6 19, 193. 306[10]) 23, 117 24, 212 213	—	5, 10. 8, 4. 15, 16. 18, 35. 19, 45 77. 302. 31, 4. 36, 43 47, 5. 50, 9 17. 61, 18	32, 5 43, 65 59, 30	3, 35 9, 12 46, 2	53, 2	6, 30. 8, 73. 12, 16. 18, 87. 132 19, 44. 20, 73 96. 22, 48=24, 161. 23, 74. 25, 76. 34, 13. 47, 33. 50, 5. 56, 13 59, 76. 60, 30 (cf. 47, 79)	59, 100	—	23, 165 175 (cf. 18, 132)
23, 221 24, 140	—	19, 61. 102 194. 333 23, 156. 162 169. 29, 58 45, 5. 59, 53 68 (cf. 18, 35)	19, 49 50, 51	19, 283 306. 23, 117	—	19, 24. 209. 23, 38. 157. 24, 77 32, 15. 33, 14 36, 8. 47, 31 56, 18. 58, 27 58 (cf. 6, 30).	—	—	23, 158
—	—	—	—	—	—	58, 31. 59, 86	—	—	—
24, 210 (cf. 19, 193)	21, 103[11]) —40, 10	22, 2=24, 7[12]) 34, 47	(cf. 35, 30)	19, 21 56, 11	(cf. 18, 241)	18, 169. 19, 245 23, 100. 160 25, 60. 30, 36 46, 1. 47, 49	—	34, 49	19, 127
19, 194	—	—	—	—	—	7, 21 (cf. 29, 7)	—	—	47, 16
	—	23, 162. 59, 5. 10. 62	—	—	18, 241	28, 14. 29, 7 48, 37[13])	—	—	—
—	—	(cf. 50, 9)	35, 30 (cf. 59, 30)	—	—	—	—	—	—
—	—	56, 5. 59, 102	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	40, 40	—	—	—
—	—	—	—	37, 1	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	23, 179	—	—	—

Tabula II.

Invenitur:	post ind. imperf.	post ind. aor.	post. optat. aor.	post part. aor.	post praes. part.
Ind. imperf. pro ind. praes. orationis rectae	7, 25. 19, 305 23, 164. 187 30, 6. 27. 28. 35. pr. 50, 3	35, 25. 43, 5. 29[1]). 69 57, 61	50, 54	43, 32. 44, 36	40, 40. 48, 6. 49, 31
ἔμελλον c. inf. fut. pro ind. fut. orationis rectae	45, 61. 46, 1 50, 44	—	—	—	—
Ind. plusqpf. pro ind. perf. orationis rectae	(cf. 30, 28)	(cf. 47, 41[2])	—	9, 62. 44, 54	—

Tabula III.

Invenitur:	post ind. imperf.	post ind. plusq.-pf.	post ind. aor.	post part. aor.	post ind. praes. hist.	post inf. praes.	post part. praes.
Opt. praes. ad ind. praes. orationis rectae respondens	19, 16. 21, 134. 35, 29 50, 26=27 53, 10 (cf. 1, 22)	—	33, 17. 43, 3. 47, 61 48, 6. 50, 31 40. 53, 8 57, 19	33, 10. 47, 67. 49, 55 50, 48. 55 52, 2. 8. 59, 9.[3]) 56 (cf. 47, 35)	50, 37. 47. 50 (cf. 48, 6)	—	47, 36 50, 37. 47. 52, 3. 56, 9 59, 57 (cf. 52, 19)
Opt. fut.	1, 22. 23, 10 47, 73[4])	—	50, 56 (cf. 53, 8[5])	59, 38. (cf. 52, 8)	—	24, 158	36, 6 52, 22
Opt. perf.	18, 22. 33, 18. 58, 30[6]) (cf. 34, 11)	47, 38	34, 49. 42, 6 48, 19. (cf. 35, 36)	47, 35	—	—	47, 57 52, 19 53, 6. 7
Opt. aor.	7, 2. 34, 11 43, 39[7])	—	35, 36. 50, 36. 52, 15	59, 9	—	—	—
Opt. praes. imperfecti locum obtinens.	—	—	30, 20. 47, 6. (cf. 35, 36. 52, 15)	47, 46	48, 6	—	—

[1]) ἦν libri praeter A; εἴην A et Bl coll. § 39 *γένοιτο*. Attamen indicativum paragraphis 5 et 32 satis defendi puto. [2]) *τάς τε πληγὰς ἔδειξα καὶ ἃ πεπονθὼς ἦν εἶπον καὶ ὅτι εἰσπράττων τῇ πόλει τὰ σκεύη*. — [43, 64 cf. p. 24]. [3]) Cf. de hoc loco fortasse corrupto p. 12 an. 1. [4]) *αἱρήσοιμι* ci Reiske Bl: *αἱρήσομαι* libri (Bk. Dd Tu Vo): *αἱρήσω* ci. Sjoestrand p. 46. [5]) *βοηθήσοιμι* Schaefer al., *βοηθήσαιμι* libri (Bk. Vo). — *ἀφιείην* Bl: *ἀφίην* S B Q. *ἀφείην* A (Dd. Sjoestrand p. 36). [6]) *ἐπιβεβουλευμένος εἴη* v. (Bl Dd): *ἐπιβουλευόμενος εἴη* S F Q (Bk Tu V Sjoestrand p. 29). [7]) *γένοιτο* om. S (Tu).

[Commentarius criticus ad tab. I.

1) *ὡς ἐγὼ τὸ πρᾶγμ' εἰμὶ τοῦθ' ὁ δεδρακώς.* ὁ ante *δεδρακώς* add. Bl., *εἴην* pro *εἰμί* ci. Cobet NL. p. 335.

2) *εἵλκυκε* F. (Bl. We.): *εἵλκυσε* v. (Bk. Dd. Fu. Tu. Vo. Sjoestrand p. 16).

3) Hic etiam 29, 46 numeranda esset, si *οὐκ εἶχε ἐπιδεῖξαι ταῦθ' ὡς ἀποδέδωκεν* recte essent tradita; sed *ἔχει*, quod Schaefer Bl. scripserunt, praeferendum videtur.

4) *εὐθὺς ἐπελάθοντο ... ὅτι δεῖ*, aor. gnomicus.

5) *οὐχ οἷός τ' ἐστίν* S[1] (Bl.): *ἔσται* v. (Bk. Dd. Tu. Vo. Sjoestrand p. 46).

6) *ὑφείλετο* SFQ (Bk. Tu. Vo.): *ὑφέλοιτο* (Bl. Dd.).

7) *ἠθέλησε* A (Bl.): *ἤθελε.*

8) *ἂν ... προσεῖσθε* F. (Madvig adv. crit. I p. 461. Bl.): *ἂν ... προσίεσθε* S. (Bk. Tu. Vo.): *δὴ ... προσίεσθε* (Dd.).

9) *πύθοιντο*: *πύθωνται* A.

10) *ἀπέρχεται* secl. Bl.

11) O. Iahn, Philol. XXVI, 2, *γέγραπται* coniectura probabili delevit.

12) Pro *αἰτιασάμενος* We. *αἰτιασόμενος* scripsit.

13) Commemoro etiam 12, 13, ubi Bk. Dd. Tu. Vo. cum Feliciano *εἰδότες ὅτι ... ἀφειλόμην* scripserunt, id quod Sjoestrand accepit: *ἀκριβῶς εἴδετε. καίτοι* Bl., *εἰδότες καίτοι* We.]

b) Altera deinde in tabula ii loci, ubi indicativi praesentis, futuri, perfecti orationis rectae in indicativos imperfecti, futuri practeriti, plusquamperfecti orationis obliquae mutati sunt, descripti leguntur.

Adde hos locos, ubi eadem structura cum ea, cuius exempla in priore tabula attulimus, consociata occurrit: 19, 126 *ᾤχετο πρεσβεύων ... οὔτε τὴν ἀρρωστίαν, ἐφ' ᾗ τότ' ἐξωμόσαθ', ὑπολογισάμενος, οὔθ' ὅτι πρεσβευτὴς ἄλλος ἥιρητ'(ο) ἀνθ' αὐτοῦ, οὔθ' ὅτι τῶν τοιούτων ὁ νόμος θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι κελεύει, οὔθ' ὅτι πάνδεινόν ἐστιν κτἑ.* (sed cf. p. 37); 160 *οὐκ ἐβούλετο ... τοῦτο δειχθῆναι πᾶσιν, ὅτι οὐκ ἄρ' ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηναίων ἥττητο τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ Φίλιππός ἐστιν ὁ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν κτἑ.*; 249 *διεκώλυσεν, οὐκ ἀναμνησθεὶς ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ οὖσα καὶ ταύτης ἔτι τελοῦσα μὲν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ... ἐξέθρεψε τοσούτους τουτουσί, δι-*

δάσκων δ' ὁ πατὴρ [γράμματα ... ἐν ταύτῃ γ' ἔζη, ὑπογραμματεύοντες δ' οὗτοι ... ἀργύριον εἰλήφεσαν, καὶ τὸ τελευταῖον [ὑφ' ὑμῶν] γραμματεῖς χειροτονηθέντες δύ' ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θόλῳ, πρεσβεύων δ' ἀπέσταλτο νῦν αὐτὸς ἐκ ταύτης. 28, 2 *παρεσχόμεθ' ἂν μάρτυρας, ὡς ἐξετείσθη τὰ χρήματα καὶ πάντ' αὐτῷ διελέλυτο τὰ πρὸς τὴν πόλιν.* 44, 34 *παρακαταβάλλει* (praes. hist.) *ὡς υἱὸς Ἀρχιάδου ἐκείνου, οὐκ ἐπιλογισάμενος, οὔθ' ὅτι ἐπανεληλύθει εἰς τοὺς Ἐλευσινίους, οὔθ' ὅτι οἱ εἰσποιητοὶ ὑπὸ τῶν εἰσποιουμένων καθίστανται* (sed cf. p. 37). Lectio dubia est 53, 5 *ἐπιστέλλω* (praes. hist.) *δὴ αὐτῷ ὅτι αὐτὸς μὲν ἀνῆγμαι καὶ οὐχ οἷός τ' ἦν οἴκαδε ἀφικέσθαι: ἦν* exhibent SAQ[1] (Tu. Vo.), *εἶην* cum aliis libris Bk. Bl. Dd. SaP. Sjoestrand p. 31 scripserunt; Madvig, Bem. (Philol. II, 1847 Suppl.) p. 17, cum S consentire videtur. Ego optativum Apollodoro usitatissimum malim.

c) Tertia denique in tabula ii loci, ubi post tempora praeterita optativi in indicativorum locos successerunt, congesti et ordine dispositi inveniuntur.

Ad quos primum ii loci accedunt, quibus optativi tempora principalia sequuntur: quos, cum vulgari dicendi consuetudini adversi sint, totos describemus. 16, 5 *οὐ γὰρ ἐκεῖνό γ' ἂν εἴποιμεν, ὡς ἀνταλλάξασθαι βουλοίμεθ' κτἑ.*[1]) 47, 13 *μεμαρτυρήκασιν ... ὡς ἐγὼ οὐκ ἐθέλοιμι ἀναβαλέσθαι, ὁ δὲ Θεόφημος κελεύοι, ἵνα μοι παραδοίη τὴν ἄνθρωπον.* 52, 22 *καὶ αὐτό γε τοῦτο μόνον οὐ τετολμήκασιν οἱ οἰκεῖοι ⟨οἱ⟩ τούτου μαρτυρῆσαι, ὡς κατήγετο παρὰ τούτῳ ἐκεῖνος, εὖ εἰδότες, ὅτι διὰ βασάνου ἐκ τῶν οἰκετῶν ὁ ἔλεγχος ἤδη ἔσοιτο, εἴ τι τοιοῦτο ψεύσοιντο.* 56, 21 *τούτου τεκμήριον λέγει, ὡς ἆρ' ἐκ τῆς Ῥόδου μισθώσαιτο πλοῖα καὶ δεῦρ' ἀπο-*

[1]) *βουλοίμεθα* omnes libri exhibent; receperunt Fo. Tu. We. Bl., qui tamen cum Madvigio (Bem. p. 21) *βουλόμεθα* mavult, Kuehner, Gr. § 551, 2, quamquam § 399, 6[b] an. 6 *ἄν* inserendum esse putat; *ἄν* add. Reiske Bk. Dd. Aken (Tempus u. Modus § 106), Klemens (Einige Bemerkungen über d. Modus in Objektssätzen, Progr., Berlin 1865, p. 6); Goodwin l. l. 185 rem in medio relinquit, Vo. ut lectioni dubiae asteriscum apposuit. Ego, quamquam particulam *ἄν* maxime post optativum saepe prave omissam esse constat (cf. Madvig, adv. crit. I, 41), tamen *βουλοίμεθα* sine *ἄν* retinere malim, cum per attractionem quandam (*ἂν εἴποιμεν*) satis explicetur.

στείλειε τῶν χρημάτων ἕνια. 59, 5 *ἀλλὰ καὶ νῦν ἔτι, ἄν που λόγος γένηται, παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ὡς τὰ βέλτιστα εἰπὼν ἄδικα πάθοι.* Eandem scripturam libri exhibent 52, 29 (*πεισθήσεσθε ὑμεῖς ὡς ἐπιορκήσειεν ὁ Ἀρχεβιάδης*), quam unos Turicenses servasse video; Reiske Bk. Bl. Dd. *ἄν* post *ἐπιορκήσειεν* inseruerunt, Vo. locum corruptum esse sibi videri asterisco ascripto indicavit. Aperte denique corrupta sunt, quae 24, 123 plerique libri habent: *ἐάν τις . . . τὶ ποιῇ ὧν οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, οὐ λύετε, καὶ ταῦτ' εἰδότες ὅτι διὰ πενίαν ποιήσειεν ὁ τούτων τι ποιῶν*; post *πενίαν* omnes praeter Vo. cum Bk. *ἄν* indiderunt: FY(S?) *ποιήσει* exhibent.

Praeterea in tabula tertia ii loci praetermissi sunt, ubi modi orationis rectae et optativi obliqui iuncti leguntur; quos iam afferam: 27, 49 *ἐτόλμα . . . λέγειν, ὡς . . . χρέα τε πάμπολλ' ἐκτέτεικεν ὑπὲρ ἐμοῦ Ἡμιφῶντι καὶ Θηριππίδῃ τοῖς συνεπιτρόποις, καὶ ὡς πολλὰ τῶν ἐμῶν λάβοιεν.* pr. 34, 1 *οὐκ ἄδηλον ἦν . . . πρώην . . ., ὅτι συμβήσεται τοῦθ' ὃ νῦν γίγνεται,* (scil.) *ὅτι οἱ τότε κωλυθέντες ἐροῖεν εἰς ἑτέραν ἐκκλησίαν.* — 47, 68 *διηγησάμην αὐτοῖς ἅπαντα τὰ γενόμενα, τήν τε ἄφιξιν τὴν τούτων, καὶ τὴν εὔνοιαν τῆς ἀνθρώπου, καὶ ὡς εἶχον αὐτὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ὡς διὰ τὸ κυμβίον, οὐκ ἀφιεῖσα, τελευτήσειεν.* 48, 44 *κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστάς, ὅτι ἐγὼ τὴν οἰκίαν, ἣν ἔλαβον ἐν τῇ μερίδι τῇ ἐμαυτοῦ, μεμισθωμένος εἴην παρ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀργύριον ὃ ἔλαβον . . . ὅτι ἐδανεισάμην παρὰ τούτου.* 50, 37 *ἐν μὲν τῇ ἀγορᾷ ἀπεκρίνατό μοι τὸ πρότερον ὅτι οὐδὲν αὐτῷ μέλοι ὧν λέγοιμι, ἐν δὲ τῇ οἰκίᾳ . . ., ὅτι μόνος οὐ παραλήψεται τὴν ναῦν.* — 34, 17 *ἐμοῦ διαρρήδην γράψαντος εἰς τὸ ἔγκλημα . . . ὅτι οὔτε τὰ χρήματ' ἔνθοιτο εἰς τὴν ναῦν οὔτ' ἀπέδωκε τὸ χρυσίον.* — Dubia sunt 24, 213 *λέγεται . . . εἰπεῖν ὅτι αὐτὸς ἡγεῖται ἀργύριον μὲν νόμισμα εἶναι τῶν ἰδίων συναλλαγμάτων εἵνεκα τοῖς ἰδιώταις εὑρημένον, τοὺς δὲ νόμους ἡγοῖτο νόμισμα τῆς πόλεως εἶναι*: *ἡγοῖτο* libri (Bk. Tu. Sjoestrand p. 11), *ἡγεῖτο* S; Cobet We. Bl. seclauserunt. — 32, 8 *ἔπραττε λέγων ὡς αὐτός τε καὶ τὰ χρήματ' ἐκεῖθέν ἐστι, καὶ ὁ ναύκληρος εἴη καὶ οἱ δεδανεικότες Μασσαλιῶται.* — Incerta sunt 47, 49 sq. *ἐδεήθην . . . λέγων τὰς ἀληθείας, ὅτι πεπορισμένου τοῦ ἀργυρίου ὃ ἔμελλον αὐτῷ*

ἐκτίνειν συμβέβηκέ μοι τριηραρχία, καὶ ἀποστέλλειν διὰ τάχους δεῖ τὴν τριήρη, καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀλκίμαχος αὐτῷ παρασκευάζειν κελεύοι ταύτην τὴν ναῦν: *κελεύοι* S et γρΒ (Bk. Tu. Vo.), *κελεύει* v. (Dd. Bl.); praeterea pro *δεῖ* in S[1] *δεῖν* est. — 59, 81 *ἐδεῖτο . . . λέγων, ὅτι οὐκ ἤδει Νεαίρας αὐτὴν οὖσαν θυγατέρα, ἀλλ' ἐξαπατηθείη ὑπὸ Στεφάνου . . . καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀκακίαν τὴν ἑαυτοῦ τοῦτον πάρεδρον ποιήσαιτο, ἵνα διοικήσῃ τὴν ἀρχήν, ὡς εὔνουν ὄντα, καὶ διὰ τοῦτο κηδεύσειεν αὐτῷ.* — 59, 51 *πεπυσμένος σαφῶς ἤδη, ὅτι Στεφάνου μὲν οὐκ εἴη θυγάτηρ, Νεαίρας δέ, τὸ δὲ πρῶτον ἐξηπατήθη . . . ἐκβάλλει* (praes. hist.). — Optativi potentialis et orationis obliquae 59, 69, indicativus impf. c. *ἄν* coniunctus et optativus or. obl. 53, 23 consociati sunt. De 53, 5 cf. p. 34.

Denique optativi in continuata oratione obliqua inveniuntur: a) post indicativum 50, 44 *ἤδειν οὖν ὅτι οὗτος μὲν παραλαβὼν αὐτὴν κακῶς ἔμελλε τριηραρχήσειν· οὔτε γὰρ τῷ τριηραρχήματι οὔτε τοῖς ἐπιβάταις καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρήσοιτο· οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ παραμενοῖ*[1]); b) post optativos 1, 22 *ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων, ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρποῦσθαι· τὰ γὰρ κοινὰ τὰ Θετταλῶν ἀπὸ τούτων δέοι διοικεῖν, οὐ Φίλιππον λαμβάνειν.* 50, 50 *ἀποκρίνεται* (praes. hist.) *. . . ὅτι τριήραρχός τε ἐγὼ τῆς νεὼς εἴην καὶ ὑπεύθυνος, καὶ τὸν μισθὸν παρ' ἐμοῦ λαμβάνοι· πλεύσοιτο οὖν οἷ ἐγὼ κελεύω.* 53, 10 *κλάων ἔλεγεν ὅτι οἱ ξένοι ἀπαιτοῖεν αὐτὸν . . . τὸ λοιπὸν ἀργύριον, καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς εἴη τριάκονθ' ἡμερῶν αὐτὸν ἀποδοῦναι ἢ διπλάσιον ὀφείλειν, καὶ ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐν γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι· ὁ γὰρ ἀδελφὸς . . . οὐδένα ἐφῇ οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι.* —

Singularum constructionum exemplis iam omnibus enumeratis quaeramus, quid inter singulas intercedat, subtiliter examinantes, quibusnam conditionibus indicativi orationis rectae, quibusnam indicativi praeteriti, quibusnam optativi orationis obliquae post tempora praeterita usurpentur.

---

[1]) *παραμενοῖ* Bk. Bl.: *παραμενεῖ* S Dd. Tu. Vo. Madvig, Syntax 130 an. 4.

Atque primum quidem non nisi indicativos inveni, ubi quae ad verbi regentis eadem ad oratoris tempus valent. Quod fit: 1) ubi „praesens usurpatur de iis, quae non ad praesens tantummodo tempus pertineant, sed ad omne fere tempus referri possint, quum de iis mentio fiat, quae accidere solent, vel commemorantur verba quaedam, quae in usum proverbiorum aut sententiarum vel locorum communium, quos dicunt, locum abierunt.“ [1]) Ut 15, 16. 18, 87. 99. 19, 151. 239. 244. 283 bis. 22, 30. 23, 26. 38. 219. 24, 210. 212. 25, 13. 59, 76. 86. 61, 18; praeterea 19, 126. 44, 34, cf. p. 33. 34. — Deinde ea huc pertinent, quae etsi non locorum communium auctoritatem habent, tamen non solum ad tempus aliquod praeteritum, verum etiam ad id, quo de iis mentio fit, referenda sunt. Enuntiatis explicativis tum *ἔδειξα, ἐπέδειξα, ἐδίδαξα* vel eorundem verborum coniunctivi ab *ἵνα* pendentes plerumque praecedunt; qui aoristi proxime ad perfectorum notionem accedunt, quin etiam cum his alternant (cf. 33, 35 *ὅτι μὲν οὖν ἐγὼ μὲν ὀρθῶς τὴν παραγραφὴν πεποίημαι, Ἀπατούριος δὲ τὰ ψευδῆ ἐγκέκληκε καὶ παρὰ τοὺς νόμους τὴν λῆξιν πεποίηται, ἐκ πολλῶν οἶμαι ἐπιδεδεῖχθαι τοῦτο.* 40, 38. — 26, 1. 40, 19). Quos inter locos numeraverim: 10, 10. 19, 26. 24, 108. 30, 31. 35, 54. 36, 42. 37, 19. 21. 50, 57. — Duo denique enuntiata addenda sunt, in quibus indicativos orationis rectae servari necesse fuit, ne sensus verborum obscuraretur aut immutaretur: 15, 6 *οἶμαι δὲ καὶ μόνος ἢ δεύτερος εἰπεῖν, ὅτι μοι σωφρονεῖν ἂν δοκεῖτε, εἰ . . . μὴ . . . ποιοῖσθε* κτἑ. 23, 117 *καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν . . . εἰπεῖν ὅτι πίστιν ἂν οἴεται γενέσθαι μόνην εἰ δείξειαν* κτἑ., ubi optativi si dicti essent facile fieri potuit, ut ab hominibus non attente audientibus etiam cum particula *ἄν* iungerentur, quo sensus perversus eveniret.

Reliquos indicativos in tabula I descriptos nunc praetermittamus, quoad de indicativis praeteritis (tab. II) et de optativis orationis obliquae (tab. III) disseruerimus.

Indicativi igitur praeteriti orationis obliquae, quibus ea quae enuntiatis explicativis continentur ad oratoris tempus referuntur, de iis praecipue usurpantur, quae, cum re vera facta sint, quam-

[1]) Cavallin l. c. p. 20.

quam a verbis dicendi vel sentiendi pendent, tamen non ex mentibus dicentium vel sentientium videntur dicta esse; ut 7, 25. 9, 62. 23, 164. 187. 30, 6. 28. 35. 35, 25. 40, 40. 43, 5. 32. 69. 44, 36. 54. 45, 61. 46, 1. (47, 41.) 48, 6. 49, 31. 50, 44. pr. 50, 3., ubi haec verba leguntur: *γιγνώσκω, δείκνυμι, ἐνδείκνυμαι, ἐπιδείκνυμι, -μαι, δηλῶ, δικάζω, ἐξελέγχω* (bis), *ἐπιλογίζομαι, ἔργῳ μαρτυρῶ, οἶδα* (quinquies), *σύνοιδα, ὑπονοῶ, οὐκ ἄδηλον ἦν* (bis), *γνώριμον ἦν*; quae plerumque cum particula *ὅτι* copulantur; *ὡς* duobus tantum locis, 23, 164. 187, exhibetur, ubi tamen ne enuntiata interrogativa intellegamus nihil nos impedit. — Insolentius iidem indicativi de iis videntur dicti esse, quae, quia mendacia sunt, ex eorum, qui dixerunt, mentibus intellegenda sunt: 19, 305 (*ἐπήγγελλεν ὡς*), 30, 27 (*οὐκ ἐδύνατ' ἀρνηθῆναι, ὡς οὐ*), 43, 29 (*ἐψεύσατο ὑπερμέγεθες ψεῦδος ὅτι*), 50, 54 (*ἵνα μὴ πρόφασις αὐτῷ γένοιτο ὡς*), 57, 61 (*οὐδὲ τὴν ψῆφον ἤνεγκεν ὡς*), quos ex attractione quadam temporum explicandos esse puto. —

Optativi in iis potissimum enuntiatis ponuntur, quibus aut verba ex colloquiis repetita aut mendacia calumniaeque continentur. Illius generis exempla leguntur: 30, 20. 33, 10. 34, 11. 35, 29. 36. 42, 6. 47, 35. 36. 57. 61. 48, 6. 49, 55. 50, 26. 27. 31. 36. 37 bis. 40. 47 bis. 48. 50. 55. 56. 52, 3. 5. 8. 19. 53, 6. 7. 8. 10. 59, 38; quae pendent ex verbis *λέγω* (terdecies), *εἶπον, λόγον προσφέρω, λόγῳ ἐπαίρω καὶ φυσῶ, ἀποκρίνομαι* (sexiesdecies), *φράζω* (bis), quibus interdum, quo accuratius colloquia significentur, participia *προσελθών, ἀπαντήσας* adiunguntur (cf. *προσέρχεται λέγων* 50, 47. 52, 19. 53, 6). Haec omnia enuntiata explicativa a particula *ὅτι* incipiunt, excepto uno 53, 6 *λέγων πρὸς ἐμὲ ὡς ἀκούει αὐτὸν δεινῶς διακεῖσθαι*, quod ob eam causam dubito an enuntiatis interrogativis adnumerandum sit. Addam autem eos locos, ubi *λέγοντος* vel simile quid ad *ἀκούω* et *πυνθάνομαι* subaudire licet: 47, 67. 48, 19. 59, 56. Cf. etiam 47, 49. 50, 37. 53, 23; 47, 68; 59, 51 p. 35 sq. — Deinde optativi de mendaciis dicti sunt: 7, 2. 18, 22. 19, 16. 33, 17. 18. 34, 49. 43, 3. 39. 47, 6. 46. 52, 15. 57, 19. 58, 30. 59, 9. 9; ubi verba praecedunt: *αἰτιῶμαι, αἰτίαν ἐπιφέρω, ἀμφισβητῶ, ἀντόμνυμι, δημηγορῶ καὶ κατηγορῶ, ἔξαρνος γίγνομαι, κατασκευάζω, κατιχρῶμαι, κατηγορῶ καὶ λέγω, λέγω* (bis), *μαρ-*

τυρῶ (ter), προφασίζομαι, quae interdum cum aliis verbis aut adiectivis ita componuntur, ut ea quae narrantur falsa esse neminem fugere possit, ut 59, 9 ἐπενέγκας γὰρ αὐτῷ αἰτίαν ψευδῆ, ὡς κτἑ. 18, 22 εἰς τοῦθ' ἥκειν ἀναιδείας, ὥστ' ἐτόλμα λέγειν, ὡς ἄρ' ἐγὼ . . . κεκωλυκὼς εἴην κτἑ. In omnibus his enuntiatis non nisi particula ὡς usui est. Cf. 27, 49. 32, 8. 48, 44. 59, 69 p. 35 sq. Praeterea 1, 22, ubi quae rumoribus ad oratorem perlata sunt narrantur, his adiungere licet. — Restant pauci loci, qui neutri eorum, quae modo descripsimus, generi inseri possunt: 21, 134 εἰ μὲν γὰρ ἐποίεις ταῦτ' . . . ἃ σέ φασιν οἱ συνιππεῖς καὶ κατηγόρεις ὡς λέγοιεν περὶ σοῦ. 23, 10 εὔδηλον ἦν ὅτι βοηθήσοι. 24, 158 ὥστ' εὖ εἰδέναι (impf.), ὅτι οὐδὲν αὐτῷ γενήσοιτο φλαῦρον. 36, 6 ὁρῶν ὅτι . . . οὐχ οἷός τ' ἔσοιτ' εἰσπράττειν . . . εἵλετο κτἑ. 47, 38 ἐπεπύσμην αὐτὸν ὅτι οὐκ εἴη γεγαμηκώς. 47, 73 οὐκ ἂν ἐτόλμησα, οὐδ' ἂν εἰ εὖ ἤδειν ὅτι αἱρήσοιμι αὐτούς.[1]) 48, 6 ἐλογισάμην ὅτι οὐκ ἐν καιρῷ ὀργιοίμην. 56, 9 ἀποστέλλει (praes. hist.) . . . ἀκριβῶς εἰδὼς ὅτι ἀναγκαῖον εἴη τῇ νηὶ προσσχεῖν εἰς Ῥόδον. 59, 57 ἐπείσθη . . . λογισμὸν ἀνθρώπινον καὶ εἰκότα λογιζόμενος, ὅτι πονηρῶς μὲν ἔχοι καὶ οὐ πολλὴ ἐλπὶς εἴη αὐτὸν περιγενήσεσθαι. — De 48, 16 cf. p. 33, 6.

Revertamur nunc ad indicativos adhuc neglectos; qui dicuntur primum de iis, quae cum primum eorum mentio fieret, re vera vel erant vel fuerant vel futura erant, i. e. iisdem sub conditionibus, quibus indicativos praeteritos orationis obliquae usitatos esse cognovimus. Ut 3, 35. 5, 10. 6, 8. 7, 21. 9, 11. 12. 10, 9. 12, 16. 16, 12. 18, 169. 291. 19, 21. 44. 45 bis. 49. 54. 60. 77. 102. 125. 209. 245. 302. 306. 320. 321. 20, 73. 96. 166. 21, 103. 22, 76 = 24, 184. 23, 74. 117. 156. 157. 158. 165. 169. 173. 175. 24, 12. 36. 77. 156. 25, 60. 27, 57 = 29, 49. 28, 14. 29, 7. 9. 12. 44. 58. 30, 23. 26. 31, 4. 32, 4. 5. 33, 14. 34, 49. 36, 8. 43. 39, 1. 32. 42, 5. 45, 5. 13. 79. 46, 2. 47, 10. 31. 33. 65. 78. 48, 5. 16. 40. 49, 16. 50, 5. 9. 17. 52, 30. 56, 13. 18. 57, 16. 64. 58, 58. 59, 53. 62. 68. 100 bis. 60, 28. 30 bis. 31; ubi haec verba inveniuntur: καταγορεύω, ἀγγέλλω, ἄγγελος ἦλθε, ἀπαγγέλλω (quater), διαγγέλλω, εἰσαγγέλλω, οὐκ ἀγνοῶ (ter), αἰσθάνομαι (quater),

[1]) Cf. an. 2 ad tab. III.

ἀκούω (ter), *βοῶ*, *γιγνώσκω* (sexies), *γράφω* (bis), *γράφομαι*, *ἐγγράφω*, *προσγράφομαι*, *δείκνυμι καὶ διαμαρτύρομαι*, *δεῖγμα ἐκφέρω*, *ἐνδείκνυμαι* (bis), *ἐπιδείκνυμι*, *διδάσκω* (ter), *δηλῶ*, *πρόδηλόν ἐστιν*, *ἐξελέγχω*, *διεξέρχομαι*, *οὐ λανθάνει* (bis), *παραλαμβάνω*, *λέγω* (octies), *εἶπον*, *προλέγω* (bis), *προεῖπον*, *λογίζομαι* (ter), *λογισμὸν λαμβάνω*, *μαρτυρίαν καταλείπω*, *καταμαρτυρῶ*, *διαμαρτύρομαι*, *οἶδα* (ter decies), *σύνοιδα* (ter), *ὁρῶ* (quater), *παρορῶ*, *πεῖραν δίδωμι*, *πρόφασιν ποιοῦμαι*, *πυνθάνομαι* (ter), *προστίθημι*, *τεκμηρίῳ χρῶμαι*, *φανερὸν ποιῶ*, *φανερὸς γίγνομαι*, *φανερὸν γίγνεται*, *φανερόν ἐστιν*, *ὑπισχνοῦμαι*. Particula *ὅτι* his in exemplis frequentissima est; interdum autem *ὡς* occurrit.

Reliqui indicativi de iis dicuntur, de quibus optativos frequenter usurpatos vidimus; occurrunt igitur 1) in colloquiis per orationem obliquam repetitis: 24, 140. 32, 15. 34, 13. 35, 30. 47, 49. 48, 6. 37. 50, 51. 53, 23. 56, 5. 59, 30 (*λέγω* sexies, *ἀποκρίνομαι* ter, *ἀπειλῶ*, *προσαγορεύομαι*); praeterea 19, 193. 194. 23, 117, ubi enuntiata explicativa ab *εἰπεῖν φασιν αὐτόν*, et 24, 213, ubi a *λέγεται εἰπεῖν* pendet, quae verba optativo nunquam addi memini. Quartum praeter ea quae attuli (35, 50. 48, 6. 53, 23) verbi *ἀποκρίνομαι* cum indicativo coniuncti exemplum 23, 212 est, ubi tamen non de colloquio sed de publico Megarensium responso usurpatur. — Deinde indicativi de iis ponuntur, quae oratore iudice falsa esse apparet; cuius generis sunt 1) ii loci, ubi privatae quaedam quorumlibet sententiae commemorantur: 3, 35. 4, 5. 8, 4. 8, 56 = 10, 58. 8, 74. 18, 206. 19, 24. 22, 48 = 24, 161. 32, 21. 22. 59, 5 (*δημηγορῶ*, *δημηγορίαν ποιοῦμαι* bis, *εἶπον* quater, *λέγω* bis, *ἔχω τὴν γνώμην*, *ὑπολαμβάνω*, *καταγιγνώσκω*, *ἀντιχειροτονῶ* c. particula *ὡς*); 2) ii loci, ubi de mendaciis ab aliis fictis refertur: 6, 30. 8, 73. 18, 35. 132. 240. 19, 61. 127. 135. 194. 306. 321. 333. 21, 104. 110. 151. 198. 22, 2 = 24, 7. 22, 59. 23, 100. 160. 162 bis. 24, 15. 27, 53. 28, 1. 1. 31, 6. 34, 14. 17. 47. 37, 23. 24. 39, 22. 40, 9. 10. 58. 43, 65. 45, 5. 46, 1. 47, 16. 78. 48, 45. 56, 11. 58, 27. 31. 59, 5. 10. Hic leguntur verba: *ἀκούω*, *ἀπαγγέλλω*, *αἰτιῶμαι* bis, *αἰτιῶμαι καὶ λέγω*, *βοῶ καὶ κέκραγα*, *γράφω* (quater), *ἐγγράφω*, *δημηγορῶ*, *διδάσκομαι καὶ ἀκούω*, *ἔξαρνος γίγνομαι*, *ἐλπίδας παρίστημι*, *κατασκευάζω* (bis), *λέγω* (ter

decies), *εἶπον* (ter), *τῷ λόγῳ παράγω, λογοποιᾶ, λογοποιοὺς καθίημι, μαρτυρῶ, μαρτυρίαν ἐμβάλλομαι* (ter), *ψευδεῖς μάρτυρας παρέχομαι* (bis), *νεανιεύομαι, διόμνυμαι, πείθω* (ter), *ψεύδομαι*. Particulam *ὅτι* modo 48, 45 *ἔλεγες . . . ὅτι ἐδάνεισάς μοι* (= mentitus es) inveni, ceteris locis *ὡς*. Addas 28, 1 (*ὡς δ' ὀφείλων ἐτελεύτησεν, οὐδεμίαν παρέσχετο μαρτυρίαν*), 23, 66. 25, 76. 27, 49. 51. 30, 36. 37. 46, 2. 47, 5. 16. 17. 30. 48, 46. 53, 2. 57, 34, ubi intellegendum: neque vero ullo testimonio probavit ea, quae mentitus est etc., vel simile quid. —

Ex hac autem exemplorum dispositione primum apparet, tres orationis obliquae formas non ita inter se differre, ut ubi alia usurpetur, alia locum non habeat; nam exceptis paucis illis locis, ubi quae enuntiatis explicativis continentur et ad verborum regentium et ad oratoris tempora pertinent, iisdem sub conditionibus, sive vera sive falsa referuntur, et unam et alteram et tertiam poni cognovimus. Itaque diversas significationes habere non possunt; quod qui docuerunt, ad absurdissimas interpretationes adducti sunt, ubicunque idem verbum minimo spatio interposito bis usurpatum hic cum indicativo, illic cum optativo iunctum est (cf. 34, 47. 49), aut indicativi et optativi eodem in enuntiato consociati sunt (cf. p. 35 sq.), aut in enuntiatis secundariis orationis obliquae optativi, ubi in primariis indicativi (ut 57, 16), aut ibi indicativi, hic optativi inveniuntur (ut 50, 47. 50).[1] — Deinde diversas orationis obliquae formas ex diversis temporum rationibus explicandas esse, ex iisdem elucere videtur.[2] Namque quae per orationem obliquam a tempore quodam praeterito pendentem referuntur, et ad illud et ad oratoris tempus referri possunt. Illud si fit, tempora orationis rectae in oratione obliqua retinentur; modique aut servantur, quo recta temporum perceptio auditoribus permittitur, aut ita mutantur, ut optativi in indicativorum locos succedant, quibus orationem obliquam ad verbi dicendi vel sentiendi tempus pertinere proprie significatur.[3] Sin autem ex suo ipsius tempore orator loquitur,

[1] Cf. Madvig, Bem. p. 9 sq. [2] Cf. Klemens in dissertatione p. 34 an. 1 citata. [3] Cf. Madvig, Bem. p. 11: „Der optativ ist eine spezielle bezeichnung des satzes als eines solchen, der zugleich untergeordnetes glied sei und zu einem hauptsatze der vergangenen zeit gehöre. — Diese spezielle bezeichnung des von einem praeteritum abhängigen

pro indicativis praes., fut., perf. indicativi imperf., fut. praet., plusqpf. substituuntur. Optativis igitur oratio obliqua cum verborum sentiendi vel dicendi subiectis artissime copulatur; qua de causa eos de colloquiis mendaciisque potissimum, quae sine illis cogitari omnino non possunt, usurpari non est quod mireris;[1]) indicativis autem praeteriti oratio obliqua verborum dicendi vel sentiendi dominatione quasi liberatur; quam ob rem eos de rebus vere factis dicenti aptissimos esse manifestum est.

Quae hac quoque tabella comprehendere licet:

I. Nullum inter verbi regentis et oratoris tempora discrimen intercedit: indicativi orationis rectae servantur (cf. p. 37).

II. Tale aliquod discrimen intercedit:

1. neque vero ab oratore proprie notatur: tempora modique orationis rectae retinentur;
2. et ab oratore verborum formis depingitur:
   a) optativus usurpatur, ut oratio obliqua ex praecedente verbo artissime nectatur;
   b) indicativus praet. adhibetur, ut quae oratione obliqua continentur proprium quasi momentum et pondus accipiant.[2])

---

satzes hatte sich in der sprache nicht als notwendig geltend gemacht und konnte aufgegeben werden. Aufgegeben wurde dann die bezeichnung der abhängigkeit, nicht diese selbst."

[1]) Cf. Klemens, l. l. p. 6: „Die ausgesagte Sache, sobald sie ausdrücklich der mittelbaren Beziehung zum Schriftsteller — oder dem, der an seiner Stelle redend eingeführt wird — entzogen und mit einer anderen Zeit und dem dort wirksamen Subjekt in genaue Verbindung gebracht wird, muss dadurch allerdings in ihrer Geltung beschränkt werden, oder vielmehr sie ist nicht sowohl für sich allein wichtig, sondern hat ihre eigentliche Bedeutung erst, insofern sie gerade mit diesem Subjekt in Verbindung gebracht wird. Hieraus erklärt sich der manchmal vorhandene Eindruck, als ob das im Optativ Gesagte eine geringere Gewissheit beanspruche, als was im Indikativ ausgesagt ist." [2]) Aken, Tempus und Modus § 103 sqq., diversas has orationis obliquae structuras ita expedire conatur, ut discrimen illud, quod inter accusativos verbalem vel effectivum et transitivum statuitur, comparet. (Accusativus autem verbalis appellatur, si res eo notata faciendo demum eo, quod verbo significatur, efficitur; transitivus autem, si illa res iam ante faciendum exstabat faciendoque tantum relatione passiva afficitur.

Quae si recte disputata sunt, sequitur, ut optativi a temporibus principalibus pendentes linguae Graecae legibus repugnent eorumque, ubi dicuntur, singulorum rationes quaerendae sint. Atque 16, 5 optativum ex modorum attractione repetendum esse p. 34 an. 1 exposuimus; reliqui non dubito quin inde explicandi sint, quod orator, etsi perfecta et praesentia posuerat, tamen aoristis et imperfectis se usum esse, cum enuntiatorum explicativorum verba pronuntiaret, opinabatur; eiusmodi enim peccata in cotidiano sermone multa occurrunt facileque ex animi humani natura illustrantur. Ut 47, 13 et 52, 22 oratoris animum a perfectis *μεμαρτυρήκασιν* et *οὐ τετολμήκασιν μαρτυρῆσαι* ad aoristos *ἐμαρτύρησαν* et *οὐκ ἐτόλμησαν μαρτυρῆσαι* aberrasse puto, id quod eo facilius fieri potuit, quo proprius illa perfecta ad aoristorum notionem accedunt (cf. Mahlow, Kuhns Zts. 26, 599 sqq.); 59, 5 ex verbis *καὶ νῦν ἔτι ὁμολογεῖται* subaudiendum esse *ὥσπερ καὶ πρότερον ὡμολογεῖτο* iam Aken l. l. § 94, 3 vidit; similiterque 56, 21 *ὥσπερ καὶ πρότερον ἔλεγε* vel simile quid in oratoris animo versatum esse existimo. Certe, quamquam tales optativos apud recentioris aetatis scriptores frequentiores esse constat,[1]) vestigia recentioris cuiusdam usus maxime ex sermone Atticorum cotidiano orti illis locis Demosthenicis agnoscere non debemus; etenim, cum in lingua Neograeca quae vocatur optativus plane aboleverit,[2]) dubium esse non potest, quin apud illos scriptores optativi usus per falsam Atticorum imitationem propagatus sit.[3])

Ut „domum aedificare" verbalem habet accusativum, quoniam domus aedificando demum gignitur, „domum exornare" transitivum, cum domus iam ante exornandum fuerit.) Sed hoc discrimen, quamquam mutatis mutandis ad enuntiata explicativa transferri potest, tamen ad eorum tempora modosque aliquid valere mihi persuadere non potui.

[1]) Cf. p. 28 an. 1. [2]) Cf. F. W. A. Mullach, Grammatik der gr. Vulgärsprache etc., Berlin 1856, p. 220. 372. E. Legrand, Grammaire grecque moderne, Paris 1878, p. 57. Iam in Novo Testamento pro optativis alias quasdam constructiones substitutas esse Winer, Grammatik des neutestamentlichen Sprachidioms, Leipzig 1855, p. 35. 252 exposuit. [3]) Admoneo etiam de optativis in enuntiationibus explicativis post tempora primaria usurpatis 3, 34. 22, 11. 24, 145. 147, de quibus v. Ph. Weber, Entwicklungsgeschichte der Absichtssätze II (= Schanz, Beitr. II, 2 [5], Würzburg 1885) p. 37 sq.

Denique de singulis optativi temporibus haec addenda sunt:

1. Optat. praes. ad ind. impf. orationis rectae respondens tam frequenter usurpatur, ut eum ubique ex falsa optativi orationis obliquae propagatione ortum esse Akenio (§ 98) concedendum non sit.

2. Item in optativo aor. orationis obliquae nihil soloecismi inesse patet; nam cum nemo dubitare possit, quin optativi aoristi a verbis dicendi vel sentiendi pendentes ad tempora praeterita referendi sint, nulla profecto causa erat, cur a scriptoribus vitarentur.[1]) Ceterum tales optativi non nisi praecedentibus imperfectis et aoristis, nusquam post praesens praeteriti vi fungens reperiuntur.

3. Optativi perf. formas non nisi compositas inveni.[2])

Agmen claudat enumeratio eorum locorum, ubi verbi *εἶναι* formae quaedam in enuntiatis explicativis praetermissae sunt. *εἰμί* supplendum est: 18, 268., *εἶ* 19, 335., *ἐστίν* 4, 50. 5, 8. 8, 52 = 10, 55. 10, 72. 19, 157. 194. 300. 336 bis. 20, 24. 62. 98. 21, 120. 22, 59. 23, 114. 125. 24, 109. 26, 16 bis. 29, 14. 36, 3. 45, 45. 54, 44. pr. 23*β*. 25, 3. 39, 3; deinde ad adiectiva verbalia 16, 9. 17, 14. 22, 44. 23, 79. 61, 36 et ad locutiones impersonales, quae dicuntur, cum acc. c. inf. coniunctas: (*οὐκ ἔνι* 10, 2. 18, 7. 38, 9). *οὐκ εἰκός* 52, 1. *οἷόν τε* 14, 25. 27, 54. 30, 19. 38, 10. *δίκαιον* pr. 56, 3. *ἀνάγκη* 14, 34. 18, 34. Praeterea *ἐστίν* a Bl. coniectura deletum est: 9, 21. 19, 120. 22, 20. 45, 78. *ἐσμέν* deest 54, 44, *εἰσίν* 19, 75. 24, 15., *ἔσται* 16, 20. — Denique 19, 70. 23, 18 *ἐστίν* et 4, 50 *ἔσται* omitti necesse erat, ne eadem verba paucis modo interpositis bis usurpata audientium aures offenderent. — 18, 277 anacoluthon legitur: *κἀκεῖν' εὖ οἶδ' ὅτι τὴν ἐμὴν δεινότητα — ἔστω γάρ.*

§ 4. Appendices.

1. Enuntiata explicativa et accusativi cum infinitivis coniuncti simul ab iisdem verbis pendent: 4, 48, ubi duobus accusativis c. inf. c. unum enuntiatum explicativum interpositum

---

[1]) Cf. Madvig, Synt. § 134a; Bem. p. 24. [2]) Cf. J. La Roche, Beitr. p. 161—172, qui tamen non omnia exempla attulit.

est;[1]) 27, 19. 55, 15, ubi accusativi c. inf. c. enuntiatis explicativis praemissi sunt; 7,2. 19,16. 59,118, ubi accusativus c. inf. c. sequitur; 17,7. 19,283. 23,110.117. 24,213. 34,9. 53,23. 54,14. 61, 18, ubi oratio obliqua accusativis c. inf. a particulis *δή, γάρ* (bis), *διό, ἐπεί, καὶ δὴ καί, οὐδέ, οὐδὲ γάρ, οὖν* (bis) incipientibus continuatur. His Cobet et We. 23, 191 coniectura adiecerunt, cum *οὐ δὴ δεῖν μνησικακεῖν*[2]) scriberent; Cobet[3]) etiam 19, 151, cum post *οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν* verbum *ἡγούμην* deleret. Praeterea 7, 21 *ὑμῖν ἐμέμφετο, ὅτι ... κωλύετε* accusativo c. inf. c. excipitur. Praeceptum in accusativo c. inf. positum 35, 18 orationi obliquae adiunctum est.

Enuntiata explicativa cum participiis consociata sunt: 10, 72. 30, 35. 59, 38.

2. Haud raro accidit, ut verba quaedam, quae in enuntiatis explicativis exspectes, enuntiatis primariis inserta sint. a) Ita saepissime, quae illorum subiecta sunt, in his obiectorum locos obtinuerunt: 5, 22 *Φίλιππον τοίνυν τινὲς μὲν δήπου τολμῶσι λέγειν, ὡς οὐδ' ἐβούλετο Θηβαίοις Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν παραδοῦναι, ἀλλ' ἠναγκάσθη.* 7, 25. 8, 56 = 10, 58. 9,50. 19,236.305. 22,2 = 24,7. 22,46. 23,129.178. 24,156.211. 26, 16.[4]) 27, 57 = 29, 49. 29, 10. 31, 9. 32, 4. 40, 9. 58. 43, 23. 45, 2. 15. 46, 5. 47, 7. 38. 48, 6. 50, 2. 29. 55, 22.[5]) 56, 27. 57, 19. 58, 15. 58. 60, 28. Rarius subiecta ex enuntiatis explicativis soluta nominativi formas retinuerunt: 19, 78 *ἂν ... Χερρόνησος ὡς περίεστι τῇ πόλει λέγῃ.* 53, 6 *λέγων τήν τε τούτου συμφοράν, αὐτός τε ὅτι ... οὐ πεπορευμένος εἴη κτἑ.* Qua ex structura, cum verbum dicendi passive usurpatur, constructio personalis, quam vocant, oritur, ut 56, 37 *ἡ ναῦς ὅτι μὲν σέσωσται καὶ ἔστι σῶα, καὶ παρ' αὐτῶν τούτων ὁμολογεῖται.* Et accusativos et nominativos cognoscere licet, ubi enuntiatorum explicativorum subiecta neutri generis sunt: 8, 73 *καὶ τοῦθ' ὅτι τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον ῥᾳδίως οἶμαι*

[1]) Eadem structura 47, 49 in S^1 legitur; sed rell. libri *δεῖ* exhibent. [2]) *δεῖ* libri. [3]) V. L.[2] p. 509. [4]) *ὅτι δ' οὐδὲ χρήσιμος, ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων ἄν τις αὐτὸν θεωρήσειεν.* Frohberger, Annot. ad orat. Att. Philol. 29, 1870 p. 621 sq. *αὐτοῦ θεωρήσειεν* scribendum proposuit. [5]) *ὃν ὅτι μὲν αὐτὸς ἐξημάρτηκε ... ἐκ τῶν μαρτυριῶν αὐτίκ' εἴσεσθε σαφέστερον·* pro *ὃν* A exhibet *ὅς.*

δείξειν. 9, 41. 20, 166. 22, 17. 27, 7. 29, 50. 30, 35. 44, 45. 45, 23. 45. 46, 2. 59, 89. — Cf. 45, 49.

b) Praeterea accusativi saepius ex enuntiatis explicativis in primaria translati sunt: 19, 154 *καὶ ταῦθ' ὅτι οὐκ ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι νυνὶ πλάττομαι καὶ προσποιοῦμαι, ... ἐκεῖθεν εἴσεσθε*. 20, 111. 149. 21, 27. 58. 23, 219. 24, 109. 156 (*τὴν μὲν οὖν τοὐνόματος φιλανθρωπίαν, ὅτι ταύτην ἂν μάλιστα προσεῖσθε, κατεῖδε*). 25, 47 bis. 26, 10. 29, 46. 52. 30, 36. 31, 4. 36, 39. 37, 19. 20. 38, 25. 46, 3. [47, 4.[1])] 59, 100. Qua constructione oratorem uti necesse erat, ubi enuntiatorum explicativorum obiecta pronominibus relativis efficiuntur: 8, 32 *ὃν ἴσθ' ὅτι λήψεσθε*. 19, 244. 28, 9. 47, 39. 78. — Cf. etiam 24, 28.

c) Aliae quaedam partes enuntiatorum explicativorum primariis insertae sunt: 3, 35 *οὐκ ἔστιν ὅπου μηδὲν ἐγὼ ποιοῦσιν τὰ τῶν ποιούντων εἶπον ὡς δεῖ νέμειν*. 4, 3. 18, 268. 19, 78. 116. 21, 110. 24, 1. 5. 44. 76. 30, 10. 41, 19. 43, 3. 45, 23. 53, 2. 56, 23.

Omnibus his locis vulgarem usum dicendi ideo desertum esse, ut in ea, quae insolentibus locis posita sunt, cum essent gravissima, auditores maxime animum intenderent, facile cognoscitur. Cum iis autem eos locos comparare licet, quibus vocabula quaedam praepositionibus *περί* vel *κατά* instructa enuntiatis explicativis praefixa sunt, ut 18, 82 *ὦ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ καὶ λέγων, ὡς σιωπῶ μὲν λαβών, βοῶ δ' ἀναλώσας*, ubi *περὶ ἐμοῦ* insignis esse momenti ex iis quae sequuntur (*ἀλλ' οὐ σύ, ἀλλὰ κτέ.*) elucet; 7, 7. 18, 131. 22, 18. 21. 27, 24. 28, 21. 29, 4. 37, 20. 44, 12.

[1]) *περὶ μὲν γὰρ τῆς μαρτυρίας, ὅτι ψευδῆ μεμαρτυρήκασιν, αὐτοί μοι δοκοῦσιν ἔργῳ ἐξελέγχειν αὑτήν* libri praeter *γρ*FQ, ubi *αὐτούς* (*αυτους*) pro *αὑτήν* legitur.

Caput II.

De infinitivis orationis obliquae ex verbis dicendi, cogitandi, sim. pendentibus.[1])

§ 1. Enumerantur ea verba, quae cum infinitivis orationis obliquae coniuncta in Corpore Demosthenico inveniuntur.

In enumerandis his verbis eundem quem supra ordinem tenebo, quamquam eum non omnino perfectum esse non nescio. Primum enim de nonnullis verbis dubitare licet, utrum verbis dicendi an cogitandi potius adnumeranda sint; qualia sunt *ὁμολογῶ*, quod et consentire et concedere significat, *πείθω* aliaque, quae active usurpata notionem dicendi, passive posita cogitandi habent. De aliis deinde verbis, ut *ψηφίζομαι*, vix certo iudicaverimus, utrum in verbis dicendi an in verbis decernendi, volendi sim. ducenda sint; quorum ea modo exempla afferam, quae aliam ac verborum simpliciter dicendi interpretationem admittere non videntur: omnino autem secludam verba *δικαιοῦν* et *ἀξιοῦν*, quibus, quamquam olim ea „dignum iudicare“ significasse constat, tamen ubique notio volendi admixta est.[2]) Idem de verbo *γιγνώσκειν* c. inf. coniuncto valet; sed ne quis desideret, exempla eius hic afferam: 12, 22. 18, 228. 24, 52. 32, 21. 59, 72. III, 45 (12, 14 ubi *εἶναι* supplendum est).[3]) Etsi igitur dispositionis meae imbecillitatem satis perspexi, tamen, quo index verborum aliquid commodior fiat, eam servabo eaque una in re a prioris capitis ordine recedam, quod verborum *δοκῶ* (videri), *ἡγοῦμαι, νομίζω, οἶμαι, φημί* omnia exempla non nominabo, sed in universum tantum, ne longus sim, numerum exemplorum, quae in singulis orationibus inveni, indicabo.

[1]) Omnibus iis locis, ubi in infinitivis vis iubendi, adhortandi, permittendi inest, ex dissertationis consilio seclusis eos modo tractabo, ubi infinitivi enuntiatis explicativis respondere cum iisque permutari posse videntur. — De huius constructionis natura primordiisque cf. C. H. Fleischer, D. I., Lips. 1870. C. Albrecht = Curtius, Stud. IV, 1871, p. 1—58. J. La Roche, Hom. Unters. II, Lips. 1893, p. 1—78. [2]) Cf. Buttmann, Mid. p. 165. Forssmann, Curtius Stud. VI. p. 22. [3]) Cf. *τὴν γνώμην ἀποφαίνω καὶ ἐμμένω αὐτῇ* c. inf. 59, 46. *ἀποδείκνυμαι* pass. 18, 250.

A) Verba personalia.

a) Verba dicendi sim.

(*ἀγγέλλω*) *ἀπαγγέλλω* 19, 63. 20, 105. 21, 36.

ἐξαγγέλλω 21, 162.

ἐπαγγέλλομαι 11, 3. 18, 132. 178. 19, (48).[1]) 175. 20, 61. 23, 121. 35, 41 bis. 61, 48.

ἀμφισβητῶ[2]) 7, 18. 19, 19. 27, 23. 62. 33, 21. *οὐκ ἀμφισβητῶ, ἀλλ' ὁμολογῶ* 27, 15.

ἀπειλῶ 19, 275.

(*ἀρῶμαι*) *καταρῶμαι καὶ διόμνυμαι* 18, 283.[3])

ἀρνοῦμαι 19, 289. 27, 37. 28, 24. 57, 35.[4]) (cf. 21, 191. 25, 69).

ἐξαρνοῦμαι 27, 16. 34, 3.

ἔξαρνός εἰμι 21, 173. *ἔξ. γίγνομαι* 29, 10.

βεβαιῶ 7, 9. 32, 19.

διαβεβαιοῦμαι 17, 30.

βοῶ 19, 303.

γράφω 7, 33. 19, 137. 22, 2. 37, 24. 25. 38, 14. 44, 54. 53, 2. 58, 12.

ἀντιγράφομαι 42, 17. 44, 39.

ἀπογράφω 27, 16. 47. 59, 7.

ἐγγράφω 44, 53.

παραγράφομαι 32, 1. 24. 33, 3. 35, 45. 36, 24. 37, 1. 17. 38, 1. 3. 45, 5. 40. 76. 81.

ὑπογράφω 37, 23.

(*δέχομαι*) *ἀναδέχομαι* 2, 7. (24, 170.)[5]) 33, 22. 35, 8. 15.

---

[1]) Ex plebiscito quodam a Demosthene citato. [2]) Infinitivis ad *ἀμφισβητῶ* relatis omnibus particula *μή* adiuncta est. Cf. etiam 20, 135 *οὐδὲ γὰρ ἀμφισβήτησις καταλείπεται, τὸ μὴ οὐ ταῦτα ποιεῖν, ἃ πονήρ' αὐτὸς ἔκρινεν εἶναι πρότερον.* [3]) *κ. καὶ δ. μὴ ... εἶναι*, ut apud verbum negandi. [4]) *ἀρνοῦμαι, ἐξαρνοῦμαι, ἔξαρνός εἰμι* (*γίγνομαι*) plerisque locis cum particula *μή* iuncta sunt; haec autem particula deest: 57, 35 *οὐκ ἀρνούμεθα τοῦτο γενέσθαι* et 29, 10 *ἐνόμιζεν, ὥσπερ τόθ' ὡμολόγησεν, οὕτω πάλιν ἔξαρνος γενέσθαι ταῦτ' ἐφ' ἑαυτῷ γενήσεσθαι*, hic fortasse, quia infinitivus *γενήσεσθαι* etiam ad *ὡμολόγησεν* referendus est. [5]) *ταῦθ' ὑμεῖς ἀναδέξεσθε ὑπὲρ ὑμῶν πεπρᾶχθαι*; quae si recte tradita sunt, *ἀναδέχομαι* profiteri significat; cf. 46, 7. We. et Bl. *ὑπὲρ ὑμῶν πεπρᾶχθαι* deleverunt. — Reliquis locis *ἀναδέχομαι* idem est quod *ὑπισχνοῦμαι*.

δημηγορῶ 19, 307.

δίδωμι (= concedo) 57, 27.

ἐγγυῶμαι 20, 100. 31, 10. *ἐγγ. καὶ φημί* 20, 137.

ἐγγυητὰς καθίστημι 24, 83. *ἐγγυητὴς γίγνομαι* 50, 28.

(*ἐλέγχω*) *ἐξελέγχω* 29, 2. 59, 53. 91. 116.[1])

ἐρίζω 9, 11.

θρυλῶ 1, 7.

(*καλοῦμαι*) *προκαλοῦμαι* (= *ἐν τῇ προκλήσει φημί*) 27, 50. 47, 5.

(*κρίνω*) *ἀποκρίνομαι* III, 16.

ὑποκρίνομαι 31, 8.

λέγω 13, 14 bis. 15, 18. 19, 220. 332. 20, 11. 73 bis. 123. 123.[2]) 21, 143. 144. 24, 140 bis. 141 bis. 212. 25, 93. 30, 23. 37, 6. 47, 39. 57, 46. 64. 58, 59. pr. 28, 2. IV, 4. — *λόγον λέγω* 36, 33.

ἀντεῖπον 20, 8. 88. 24, 24.[3])

(*μαρτύρομαι*) *διαμαρτύρομαι* 32, 19.

μαρτυρῶ 18, 118. 21, 18. 27, 42. 28, 9. 14. 29, (31).[4]) 33. 34. 41. 30, 23. 33, 26. 34, 46. 36, 32. 37, 18. 40, 28. 59 bis. 41, 8. 45, 10. 11. 15. 17. 18. 20. 23 ter. 26. 37 quater.[5]) 38. 51. 88. 46, 3. 5 bis. 47, 5. 9. 14. 35. 47. 54, (31).[6]) 32. 35 bis. 55, 15. 57, 29. 36. 43. 52. 67. *μ. καὶ διόμνυμαι* 57, 22. 44. [cf. 39].

διαμαρτυρῶ 44, 46. 48.

προσμαρτυρῶ 45, 20.

μαρτυρίαν γράφω 54, 26.

(*μυθοῦμαι*) *παραμυθοῦμαι ἐμαυτόν* 21, 214.

ὄμνυμι 9, 34. 15, 33.[7]) 18, 121. 19, 143. 179. 318. 20, 118. 21, 42. 188. 22, 43. 23, 96. 101. 170. 177. 24, 188. 29, 13.

---

[1]) *ἐξελεγχθέντα ... ἀσεβεῖν θύοντα* libri (Bk. Dd. Tu. Vo.): *ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα* Athen. XIII 594 A: *ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα* Bl. Infinitivus tamen §§ 53. 91 defenditur. [2]) *τὸν καταλείπεσθαι λέγοντά τι αὐτοῖς. καταλείπεσθαι* LFOYX (Bl. qui praeterea *ὡς*, quod libri ante *καταλείπεσθαι* exhibent, cum X delevit): *ὡς καταλείπεται* reliqui. [3]) Infinitivi ad *ἀντεῖπον* relati omnes negatione instructi sunt. [4]) Ex testimonio a Demosthene recitato. [5]) *καὶ ὁ ἐπιτροπευθῆναι ... μαρτυρῶν ... εἰδείη* om. S. [6]) Cf. an. 4. [7]) *κρινεῖν ὀμωμοκότας* Bl. sec. Aristid. I 662. 829: *ὑμῖν ὀμ.* libri (Dd.): *ὑμῖν ἔξειν ὀμ.* Wolf. Bk. Tu. Vo.: Voem. We. *νομίζετε*, quod sequitur, in *νομίζειν* mutaverunt. — Cobeti coniectura *ὑμ. νομιεῖν ὀμ.* ad Blassianam proxime accedit.

31, 9.[1]) 32, 21. 34, 45. 39, 3.[2]) 40.[3]) 40, 10. 42, 11. 45, 50. 48. 18. 38. 58, 25. 36. 61. 59, 4. 60. 115. *ὅρκους ἰσχυροὺς ὄμνυμι* 48, 9. *ὄμν. καὶ συντίθεμαι* 48, 42. *ὄ. καὶ συνθήκας ποιοῦμαι* 48, 32. — *ὀμνύω* 19, 292. 21, 119. 54, 41.

διόμνυμαι 49, 67.

ἐξόμνυμι 19, 124. *-νυμαι* 57, 59.

κατόμνυμαι 39, 4.

ὑπόμνυμαι 48, 25.

ὁμολογῶ 7, 18. 27. 29. 32. 9, 6. 10. 16. 17. 12, 5. 13. 14. 14, 11. 25. 17, 24. 18, 5. 31. 111. 119. 190. 228. 251. 284 19, 22. 41. 119. 140. 170. 171. 215. 218. 314. 20, 1. 20. 99. 113. 21, 153. 197. 205. 22, 68. 23, 74. 86. 24, 13.[4]) 59. 65. 67. 68. 122. 188. 25, 21. 42. 27, 14 bis. 18. 24. 26. 27. 34. 35. 36. 37 bis. 39 bis. 41. 47. 28, 11. 23. 29, 5. 22. 29. 31.[5]) 32. 33. 37. 42.[6]) 44. 59. 30, 7. 9 bis. 10. 22. 30. 39. 31, 12. 32, 4. 33, 6. 7. 18. 34. 34, 4. 5. 12. 16. 20. 44. 47. 49. 35, 26. 36, 21. 22. 40, 10. 21. 41, 6. 16. 42, 1. 12.[7]) 14. 43, 3. 44, 7. 12. 48. 50. 56. 47, 6. 49, 21. 33. 34. 39. 43. 50, 11. 52, 14. 18. 32. 53, 9. 15. 26. 28. 54, 32. 55, 8. 56, 13. 15. 16. 39. 46. 57, 31. 47. 58, 17. 18. 19. 22. 26. 59, 67. 60, 4. 61, 8. IV, 8.[8]) *ὁμ. καὶ μαρτυρῶ* 29, 52. (cf. 29).

ἀνομολογοῦμαι 18, 86.

προσομολογῶ 18, 250. 29, 20. 48, 18. 44. 56, 6.

πείθω[9]) 3, 2. 3. 4, 51 bis. 10, 46. 13, 11. 18, 220. 221. 19, 54. 99. 201. 20, 49. 21, 208. pr. 5, 1. 18. 19. 33, 3. 34, 3 bis. 37, 1. 45, 3. 50, 1. 56, 1. V, 2.

πίστιν δίδωμι 52, 12. 17. *π. ἐπιτίθημι* 29 26. 33.

προσποιοῦμαι 5, 11. 8, 58 = 10, 60. 18, 125. 156. 284. 23, 193. 26, 15. 22. 29, 13. 30, 36. 38. 43, 29. 47, 46. 51, 18. 57, 50. III, 2. *προσποιοῦμαι καὶ φημί* 35, 7.

---

[1]) *ὀμόσαντι* : *ὁμολογήσαντι* S[1]. Cf. 41, 15 *ὀμόσαντας* : *ὁμολογήσαντας* SγρF. [2]) *ὀμοσάσης* : *ἐξαπατησάσης* S (Vo). [3]) *δικάσειν ὀμωμόκατε* : *δικάζετε* Ar. [4]) *ἔχειν ὡμολόγει* secl. Dobr. [5]) Verba ex testimonio quodam ad verbum repetita. [6]) *κεκτῆσθαι* secl. Bl. [7]) *ὁμολογῆσαι ποιήσασθαι* Bk. Bl. Dd. Tu. : *ὁμολογήσασθαι* S (Vo) : *ποιήσεσθαι* Madvig Adv. crit. I, 174 an. [8]) Praeterea 42, 8 et 44, 12 infinitivi cum articulis iuncti ab *ὁμολογεῖν* pendent. Cf. etiam 18, 266 *τὸ μηδ' ὁτιοῦν ἀδικεῖν ἀνωμολόγημαι.* [9]) „Nach Aktivum erscheint Infinitiv nur, wo *πείθειν* mit Reflexiv verbunden nicht wesentlich verschieden ist von *πεπεῖσθαι*“, Karlowa l. c. p. 18.

προφασίζομαι 19, 124.
σκήπτομαι 6, 13. 33, 18.
προσεπισφραγίζομαι IV, 3.

ὑπισχνοῦμαι 2, 7. 3, 16. 5, 10. 7, 5. 15, 4. 19, 76. 82. 21, 13. 30. 104. 22, 48.[1]) 23, 18. 153. 160. 161. 177. 24, 160. 25, 36. 45. 66. 36, 33. 42, 17. 49, 27. 64. 59, 21. pr. 18.

φάσκω 2, 6. 5, 14. 9, 8. 73. 10, 34. 40. 11, 20. 12, 9. 12. 15, 3. 16, 23. 17, 14. 18, 292 bis. 19, 114. 20, 104. 131. 21, 132. 22, 40. 23, 124. 155. 25, 49. 26, 23. 27, 62. 28, 9. 14. 29, 14. 41. 30, 8. 23 26. 27. 29. 39. 31, 11. 32, 14. 33, 17. 34, 9. 16. 43. 47. 35, 44. 45. 52. 37, 1. 12. 15. 39, 2. 21. 23. 28. 31. 40, 9. 10. 20. 30. 54. 41, 25. 43, 7. 77. 44, 11. 32. 37. 48. 52. 47, 43. 63. 48, 45. 55. 49, 19. 52, 20. 53, 22. 54, 1. 55, 24. 56, 13. 23. 31. 49. 57, 25. 58, 29. 40. 59, 44. 67. 72. 106. 112. pr. 35, 4. 43, 2.

(φαίνω) ἀποφαίνομαι 19, 117. 30, 36.

φημί 1 : 3ies.[2]) 2 : 4. 3 : 1. 4 : 7. 5 : 3.[3]) 6 : 2. 7 : 22.[4]) 8 : 9.[5]) 9 : 16. 10 : 3. 11 : 2. 12 : 3. 13 : 5. 14 : 10. 15 : 3. 16 : 10. 17 : 1. 18 : 17. 19 : 53.[6]) 20 : 26. 21 : 14. 22 : 17. 23 : 17. 24 : 23. 25 : 7. 26 : 2. 27 : 22. 28 : 3. 29 : 13. 30 : 4. 31 : 7. 32 : 5. 33 : 8. 34 : 23. 35 : 6. 36 : 4. 37 : 6. 38 : 4. 39 : 7. 40 : 11. 41 : 5. 43 : 1. 44 : 5.[7]) 45 : 10. 46 : 7. 47 : 13. 48 : 7. 49 : 12.[8]) 50 : 5. 51 : 5. 52 : 3. 53 : 2. 54 : 7. 55 : 2. 56 : 13. 57 : 12. 58 : 20.[9]) 59 : 3. 60 : 2.

[1]) ὑποσχόμενοι om. S^1L^1 (Tu.); sed numeri tueri videntur. [2]) Cf. p. 47. [3]) 5, 17 τί οὖν ἡγοῦμαι φοβερὸν καὶ τί φυλάξασθαι φημὶ δεῖν; φημί in S omissum etiam in editione Teubneriana deest; sed reduxit Bl. (cum ceteris) Mus. Rhen. 43, 1888. p. 283 sq., app. crit. vol. II p. CXXXII. [4]) 7, 33 We. del. ἔφη, quia cum Tournier ὅσ' pro ὅτι scripsit. [5]) 8, 59 τί φήσομεν; ἐκεῖνος μὲν γὰρ οὐ πολεμεῖν. Post πολεμεῖν v. ἐρεῖ inseruerunt (teste We.). [6]) 19, 14 ex Aeschinis quadam oratione repetita. — 112 ἔφη om. S^1 (Bk. Tu. Voem. We.); habent v. et schol. Aesch. 2, 137 (Bl. Dd. Vo.). — 120 οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν γ' οὐ φήσεις ἔχειν ὅ τι εἴπῃς omnes: ἀγνοήσεις ὅ τι εἴπῃς Anecd. Bk. p. 208. — 148 ἀλλὰ νὴ Δία — τῷ πολέμῳ del. Markland Bk. Dd. Tu.; Bl. litteris minoribus expressit; Vo. in § 148 inseruit; Wolf Spengel Voem. We. lacunam post πολέμῳ indicarunt; A. Schaefer, Demosthenes und seine Zeit III, 2 p. 66 illa verba ex 3, 8 interpolata esse censet. [7]) 44, 51 φήσειν corr. F (Bl.): φάσκειν F^1 (Dd.): εἰ φήσει SA (Bk. Tu. Vo.). [8]) 49, 6 ἔφη v. (Bk. Bl. Dd. Tu. Vo.): ἐδόκει A; Bl. delendum putat. [9]) 58, 46 μὴ φήσει ἂν γράψασθαι (Ar.: μὴ γράφεσθαι SFQ)

61 : 1. pr. : 17. I : 2. III : 6. IV : 1. V : 2. *φημὶ κοὐκ ἂν ἀρνηθείην* 21, 191. *φημὶ καὶ μαρτυρῶ* 47, 7. *φημὶ καὶ αἰτιῶμαι* 54, 15.

χειροτονῶ 21, 216.

ἀποχειροτονῶ 24, 12.

(*χωρῶ*) *συγχωρῶ* 20, 116. 134. 143. 25, 85. 35, 43. 39, 32. 55, 13. 25. I, 8.

ψηφίζομαι 15, 22. 18, 250. 32, 22. 23. 47. 35, 45. 46. 42, 30. 43, 14. 82. 48, 25. 57, 29. 44. 61. 62. 59, 108. *ψ. καὶ ὁμολογῶ* 7, 29.

b) Verba sentiendi et cogitandi.

ἀκούω 3, 21. 4, 24. 9, 48. 19, 34. 72. 80. 202. 221. 337. 20, 145. 21, 24. 75. 22, 17. 23, 110. 24, 144. 154. 187. 38, 19. 45, 43. 50, 49. 53, 6. 54, 38. 55, 24. 56, 25. 59, 119. III, 7. IV, 1.

δοκῶ (= puto) 46, 17. 53, 12.

(= videor) 1 : 4. 2 : 6. 4 : 9. 5 : 5. 6 : 2. 7 : 1. 8 : 7. 9 : 4. 10 : 6. 11 : 2. 12 : 2. 13 : 3. 14 : 6.[1]) 15 : 7. 16 : 11. 18 : 21.[2]) 19 : 19. 20 : 31. 21 : 25.[3]) 22 : 22. 23 : 22. 24 : 35. 25 : 11. 27 : 6. 28 : 1. 29 : 6. 30 : 2. 31 : 4. 32 : 1. 34 : 1. 35 : 1. 36 : 2. 37 : 1. 38 : 1. 39 : 8. 40 : 9. 41 : 1. 42 : 1. 43 : 7.[4]) 44 : 1. 45 : 5. 46 : 5. 47 : 6. 48 : 7. 49 : 5. 50 : 1. 51 : 5.[5]) 52 : 2. 53 : 1. 54 : 4. 55 : 1. 56 : 3. 57 : 5. 58 : 5. 59 : 8. 60 : 6. 61 : 11. pr. : 55. I : 1. III : 7. IV : 1.

---

del. Bl.; Bk. Tu. Vo. lectionem vulgatam retinuerunt, Dd. *ἂν γράψασθαι* ex Ar recepit.

[1]) Incerta sunt, quae 14, 1 leguntur: *τοῦ δύνασθαι δοκεῖν λέγειν* S, *τοῦ δοκεῖν λ. δυν.* A, *τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν.* Dd. *δύνασθαι* del., Bl. et hoc et *δοκεῖν.* Pr. 7 *δοκεῖν* delendo favet; sed librorum lectiones coll. 22, 74 *δόξαν οὐ μικρὰν ἀφῄρηνται, τὸ ... δοκεῖν ἐθέλειν μεμνῆσθαι* facile defenduntur. — 14, 7 *δοκεῖν* secl. Reiske Bl.; rell. retinuerunt. — 25 *δόξαιεν* pro *δείξαιεν* deletis *οὐδ' ἂν ὁμολογήσαιεν* prop. Cobet NL² p. 227. [2]) 18, 212 schol. p. 321, 8 *εἶναι δοκῶ* legisse non videtur; sed recipienda sunt haec verba, nisi etiam *εἶναι* post *αἴτιος* vel delere vel mutare placet. — 218 *δοκοῦσιν* v. (editores): *νομίζουσιν* SL¹ (Tu.). [3]) 21, 71 We. in annotatione critica *τύπτων ... ὑβρίζειν ἐδόκει* proposuit: *ὑβρίζειν ᾤετο* libri (Bk. Dd. Tu. Vo.), *ᾤετο δεῖν* Schaefer, *δεῖν ᾤετο* Herwerd. Bl. [4]) 43, 34 *λέγειν δόξει* : *λέγει* A. [5]) 51, 17 *φασὶ δοκεῖν* pro *φασὶ δεῖν* in A^{b} falso irrepsit.

δοκιμάζω 13, 11. 40, 54.[1]) pr. 10, 1. (27, 5 = 30, 6).

ἐλπίζω 1, 21. 2, 25. 26. 4, 7. 50. 13, 30. 18, 26. 147. 19, 54. 240. 332. 20, 161. 162. 21, 4. 28, 22. 29, 54. 34, 4. 37, 47. 53, 29. 56, 25.[2]) 61, 6. I, 13. II, 20.

ἐλπίδα (*πολλὰς ἐλπίδας*) *ἔχω* 27, 2. 29, 1. 32, 12. 33, 28. 50, 62. 57, 2.

ἡγοῦμαι 1 : 4. 2 : 6. 3 : 2. 4 : 4. 5 : 4. 6 : 5.[3]) 7 : 3. 8 : 5. 9 : 3. 10 : 6. 13 : 5. 14 : 13. 15 : 13. 16 : 4.[4]) 17 : 1. 18 : 20.[5]) 19 : 22.[6]) 20 : 15. 21 : 20. 22 : 5. 23 : 20. 24 : 13.[7]) 25 : 6. 27 : 2. 29 : 3. 30 : 4. 31 : 2. 33 : 2. 34 : 3. 35 : 4. 36 : 4. 37 : 1. 38 : 2. 39 : 5. 41 : 6. 43 : 4. 44 : 1. 45 : 10. 47 : 5. 48 : 4. 49 : 6. 50 : 6. 51 : 3. 52 : 1. 53 : 4. 54 : 2. 55 : 2. 56 : 1. 57 : 1. 58 : 3. 59 : 8. 60 : 7.[8]) 61 : 7. pr. : 32. II : 3. III : 5. V : 1.

κρίνω 3, 21. 6, 10. 9, 40. 10, 50. 12, 5. 14. 15, 22. (33).[9]) 18, 215. 298. 299. 20, 101. 135. 23, 75. 25, 42. 57, 4. 61, 24. pr. 5, 1. 41, 3. 55, 1. III, 7. 20. 31. 45.[10])

προκρίνω 61, 31.

(*λαμβάνω*) *ὑπολαμβάνω* 1, 1. 3, 4. 6, 17. 18. 8, 43. 44. 9, 9. 30. 10, 12. 13. 15 bis. 31. 50. 11, 21. 13, 30. 14, 36. 15, 30. 16, 22. 17, 16. 18, (40).[11]) 110. 123. 142. 143. 147. 161. 194. 204. 249. 269. 287.[12]) 19, 5. 68. 130. 153. 167. 20, 138. 142. 21, 8. 127. 152. 172. 185. 22, 51. 62. 23, 6. 25. 87. 122. 134. 140. 199.[13]) 24, 53. 67. 69. 155. 158. 162. 210. 25, 2. 26. 48. 65. 66. 86. 26, 1. 4.

---

[1]) *δοκιμαζέτω* SγρFQ (Bl. Tu. Vo.) : *νομιζέτω* Bk. Dd. [2]) *ἤλπιζον* omnes: *ἔμελλον* A. [3]) 6, 17 *οὐδ' ἂν οἴκοι μένειν* [*βεβαίως*] *ἡγεῖτο* libri (Bk. Dd. RdB. Tu. Vo. Voem. We. Wr.); probat Liban. IV, 353, 8: *ἡγεῖται* Cobet: *ἠδύνατο* ci. Bl. coll. 10, 12, ubi SA *ἠδύνατο* exhibent. [4]) 16, 18 *οὐ γὰρ ἂν ἡγοῦμαι περὶ τούτων μόνον ἡμῖν εἶναι τὸν λόγον πρὸς ἐκείνους* editores omnes praeter Bl., qui cum Herwerdenio ad *οὐ γὰρ περὶ τούτων* omnia delevit. [5]) 18, 147 Bl. cum A ante *προσέχειν* del. *ἡγεῖτο*, quod ceteri servaverunt. — Idem 253 *ἡγοῦμαι* cum Q sustulit. [6]) 19, 151 *ἡγούμην* del. Cobet; cf. p. 45. [7]) 24, 213 Cobet We. Bl. *ἡγοῖτο* recte deleverunt; cf. p. 35. [8]) 60, 31 *ἡγήσατο* v. (editores omnes): *ηὑρήσατο* SYQOF. [9]) *κρινεῖν* ex Blassii coniectura additum est; cf. p. 49 an. 7. [10]) *κρίνεται* γρQ, Aristid. I, 792 Dd., editores : *γίνεται*. [11]) Ex Philippi epistula quadam. [12]) *ὑπολαμβάνοντες* SLBFQ (Dd. Tu. Vo. Voem. We. Wr.): *ὑπέλαβον* Y, *ὑπελάμβανον* (Bk. Di.); secl. Bl. [13]) *ὑπελάμβανον* v. (editores): *ἐνόμιζον* γρS. Cf. 18, 59 *νομίσῃ* Alexander VIII 434 W: *ὑπολάβῃ* libri.

32, 6. 31. 34, 2. 48. 38, 24. 39, 41. 42, 30.[1]) 44, 49. 59. 45, 30. 58. 51, 2. 56, 13. 18. 57, 7. 50. 63. 58, 27. 28. 48. 60, 4. 12. 20. 29. 30. 34. 61, 14. pr. 2, 2. 3. 16.[2]) 21, 2. 4. 22, 3. 23 *β*.[3]) 29, 3. 32, 2. 34, 2. 44, 1. 47, 1. I, 1. 4. 13. III. 19. 44. IV, 3. V, 4. VI, 2. — *ὑπολ. καὶ γιγνώσκω* 18, 10.

λογίζομαι 19, 59. 60. 318. 21, 176. 27, 20. 37. 39.

διαλογίζομαι 44, 35.

(*νοῶ*) *ὑπονοῶ* 48, 10.

νομίζω 1 : 3. 2 : 4. 3 : 3. 4 : 4. 5 : 4. 6 : 3. 8 : 5. 9 : 2. 10 : 6. 11 : 5. 12 : 1. 13 : 3. 14 : 6. 15 : 8.[4]) 16 : 7. 17 : 3. 18 : 19.[5]) 19 : 11. 20 : 9. 21 : 18. 22 : 6. 23 : 24. 24 : 12. 25 : 6. 27 : 2. 29 : 7. 30 : 6. 34 : 2. 35 : 1. 36 : 6. 37 : 1. 38 : 2. 39 : 5. 40 : 7. 42 : 3.[6]) 43 : 2. 44 : 3. 45 : 8. 48 : 4. 51 : 7. 53 : 1. 54 : 5. 55 : 1. 57 : 9.[7]) 58 : 10. 59 : 3. 60 : 4.[8]) 61 : 9. pr. : 39. I : 2. II : 6. III : 6. IV : 2. V : 2.

οἴομαι (*οἶμαι*)[9]) 1 : 5. 2 : 3. 3 : 2. 4 : 11. 5 : 5. 6 : 7.[10]) 7 : 4. 8 : 11. 9 : 9.[11]) 10 : 6.[12]) 11 : 1. 12 : 2. 13 : 3. 14 : 6. 15 : 9.

---

[1]) *ὑπολαμβάνομεν* omnes: *ἀπολαμβάνομεν* S. [2]) *ὑπολαμβάνω* secl. Bl. (br.). [3]) *οὐδὲν δεῖν κοινῇ ποιεῖν ὑποληπτέον ἦν* Sauppe Bl.: *οὐδὲν ἔδει ... ὑπολ. ἦν* libri (Vo. cruce ascripta): *οὐδὲν ἔδει κοινῇ ποιεῖν* Wolf Bk. Dd. [4]) 15, 18 *νομίζω* secl. Bl. [5]) 18, 59 *ἀπαρτᾶν νομίσῃ* Bl. RdB. sec. Alexandr. VIII 434 W. Dion. Cass. LII p. 476 C: *ὑπολάβῃ ἀπαρτᾶν* (brev. hiat.) codd. (Bk. Dd. Di. Tu. Vo. Voem. We. Wr.): *ἀπ. ὑπολ.* Li. — 252 *πράττειν νομίζων* codd., editores: *πράττων* Georgides Boisson. Anecd. p. 9; Dobr. in dubium vocavit. — Non numeravi 218, cum editores *δοκοῦσιν* pro *νομίζουσιν* (SL[1], Tu.) recte scripsisse videantur. [6]) 42, 15 alterum *νομίζωσι* cum Bl deleverim, quamobrem hunc locum in computatione omisi. [7]) 57, 66 *νομίζετε* codd., editores: *ὑπολαμβάνετε* Aristid. [8]) 60, 33 *χρὴ τούτους εὐδαίμονας νομίζεσθαι* FYQ (Bk. Dd. Bl.): *νομίζεσθαι* c. v. om. Tu. Vo., *εὐδαιμονίζεσθαι* pro *εὐδαίμονας νομίζεσθαι* scribendum esse suspicatur Bl. [9]) Formas *οἶμαι* et *οἴομαι* a Demosthene promiscue usurpatas esse e numeris sermonis cognoscitur; codices hac in re valde incerti sunt; ut in or. XX inter 20 locos, quibus *οἴομαι* et *οἶμαι* occurrunt, 7 sunt, ad quos Voem. in apparatu critico copiosissimo libros mss. vacillare adnotavit. Attamen *οἶμαι* magis usitatum fuisse ex poetarum scriptis colligitur; cf. Ellendt et Dindorf in Lexicis Sophocleis, qui formae plenioris unum tantum exemplum (OC 28) nominant. Cf. etiam Veitch, Greek Verbs (Oxford[2] 1887) p. 482. [10]) 6, 20 Vo. *οἴεσθε* sustulit. [11]) 9, 2 *οἴονται* codd. (Dd. Vo.); litteris minoribus expressit Bl.; del. Bk. Tu. We. [12]) 10, 58 hoc in numero deest, cum pro

16 : 7. 17 : 7. 18 : 21. 19 : 31.[1]) 20 : 22.[2]) 21 : 30.[3]) 22 : 21.[4]) 23 : 24. 24 : 36. 25 : 12. 26 : 3. 27 : 2. 28 : 4. 29 : 9. 30 : 3. 31 : 1. 32 : 5. 34 : 3. 35 : 6. 36 : 9. 37 : 12. 38 : 5. 39 : 6. 40 : 7. 41 : 2. 43 : 7. 44 : 10. 45 : 10. 46 : 1. 47 : 12. 48 : 3. 49 : 7. 50 : 5. 51 : 3. 52 : 3. 53 : 2. 54 : 9. 55 : 2. 56 : 7. 57 : 5. 58 : 7. 59 : 3. 60 : 5. 61 : 7. pr. : 40. I : 4. II : 2. III : 2. IV : 2. *οἶομαι καὶ πεπεικὼς ἐμαυτὸν ἀνέστηκα* 5, 3.

ὁρίζομαι 9, 19. 19, 241. 37, 60.

πιστεύω 13, 32. 14, 34. 21, 221. 22, 21. 45, 19. 41. 46, 6. 47, 45. 58, 11. pr. 23 *β*. 38, 3. 46, 4. 49, 3. II, 22.

ἀπιστῶ 19, 169.

πυνθάνομαι 19, 201. 21, 108.[5]) 45, 47. 54, 13. 58, 37.

τίθημι 14, 37. 18, 124.[6]) 180. 254. 19, 59. 20, 20. 21, 75. 23, 47. 128. 29, 40. 39, 28. — *τίθεμαι* 25, 43. 44.

ὑποψίαν ἔχω 57, 24.

φαίνομαι[7]) 1, 3. 5, 1. 6, 1. 7, 21. 10, 71. 13, 18. 14, 40. 18, 231. 20, 7. 35. 76. 82. 110. 146. 21, 8. 24, 61. 25, 59. 26, 27 29, 46. 37, 14. 45, 62. pr. 7, 1. III, 11.

c) Verba accusandi, calumniandi, sim.

αἰτιῶμαι 8, 6. 56. 10, 18. 15, 3. 18, 10. 150. 23, 67. 24, 160. 25, 40. 69. 29, 21. 32, 26. 33, 6. 36, 20. 37, 12. 45. 38, 10. 50, 63. pr. 9, 1. 25, 1. 51. [cf. 54, 15].

λέγειν οἰομένους Cobet. Bl. We. *λ. εἰθισμένους* cum A recte scripsisse credam.

[1]) 19, 14 Aeschinis verba sunt. — 256 *οἶομαι* k 5, *οἶμαι* A (Bl.): *ἡγοῦμαι* [vel *ἡγοῦμαι καὶ βούλομαι*] codd. rell. ex iis quae praecedunt (Bk. Dd. Tu. Vo. Voem. We). [2]) 20, 90 *δεῖν* om. SAL (Bk. Tu. Vo. Voem.); habent v. (Dd. Bl. Sa. We. Wr.); quo deleto *οἶμαι* volendi notionem acciperet. [3]) 21, 101 *οἶμαι* v. (editores): *ἡγοῦμαι* A al. [4]) Exclusi 22, 74, quae Emperius ad Dion. Chr. p. 66 damnavit, Sauppe et Bl. ut ex 24, 182 interpolata secluserunt. [5]) *πέπυσμαι* v. (editores omnes): *πέπεισμαι* S^1 al. [6]) *θῇ* A Vind. 1 (Bl. coll. § 180); *φῇ* rell. [7]) *φαίνομαι* c. inf. et *φαίνομαι* c. part. coniunctum ita differunt, ut hoc „omnibus videri itaque clarum atque perspicuum esse", illud „singulis tantum videri" itaque privatam modo opinionem significet. Sed recte Goodwin 914, 5: „In some cases the two constructions cannot be distinguished in sense." Qua re, ubi verbum illud, quod ad *φαίνομαι* relatum exspectes, omissum est, dubium esse potest, utrum infinitivus an participium sit supplendum. Cf. 14, 7 (var. lect.).

(*βάλλω*) *διαβάλλω καὶ φημί* 29, 22.

προβάλλομαι (= accuso) 29, 1.

(*γιγνώσκω*) *καταγιγνώσκω* 17, 29. 21, 175. 206. 39, 37. 38.

γράφομαι 59, 62. 66 bis. 126.

(*δείκνυμι*) *ἐνδείκνυμαι* (= accuso) 21, 182.

(*καλῶ*) *ἐγκαλῶ* 52, 14 [cf. 7, 10 *οὔτ' ἐγκαλεῖτε οὐδ' ἡγεῖσθε ἀδικεῖσθαι*].

κατηγορῶ 49, 13.

(*μαρτυρῶ*) *καταμαρτυρῶ* 28, 3. 11. 29, 9. 33. 56. 40, 47. 58, 12. [cf. 28, 9 *πάλιν δ' εἰληφέναι κατ' ἀλλήλων μαρτυρεῖτε*].

μηνύω 24, 11.

ὀνειδίζω 59, 12.

(*χειροτονῶ*) *καταχειροτονῶ* 21, 175. 180. 199. 51, 8. [cf. 21, 175].

B) Verba impersonalia.

ἐλπίς ἐστιν 1, 14. 4, 2. 9, 5. 23, 106. 59, 57. pr. 30, 2. 3 = 38, 1.

λόγος ἐστίν 22, 25. [cf. *λέγεται* 24, 212 similiaque p. 59 congesta].

φανερόν ἐστιν ... καὶ ὁμολογεῖται 44, 56.

§ 2. De infinitivorum ex verbis dicendi, cogitandi sim. pendentium subiectis.

Infinitivorum subiecta quae dicuntur aut cum subiectis aut cum obiectis illorum, a quibus pendent, verborum congruunt; omniaque vel pronomina vel adiectiva vel participia ad ea relata in iisdem atque illorum verborum vel subiecta vel obiecta casibus ponuntur.

1. Iisdem igitur verborum dicendi vel cogitandi et infinitivorum subiectis, nominativi plerumque leguntur, ut: 19, 140 *ὅλην τε τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφεῖς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ.* 34, 20 *ὡμολόγει μὲν εἰρηκέναι ταῦτα πρὸς τοῦτον, οὐ μέντοι ἐντός γε ὢν εἰπεῖν αὐτοῦ.* al. Interdum autem alii quoque casus reperiuntur, ut III, 2 *τῶν δημοτικῶν εἶναι προσποιουμένων.* 5, 14 *τοὺς .... φάσκοντας Ἀμφικτύονας νῦν εἶναι* al.

Quae constructio ibi etiam usurpatur, ubi infinitivi non ab ipsis verbis dicendi vel cogitandi, sed ab infinitivis *δεῖν, χρῆναι, προσήκειν* sim. ad illa relatis pendent, ut 21, 146 *πάνθ' ὑπέμειναν, ὁτιοῦν ἄκοντες παθεῖν κάλλιον εἶναι νομίζοντες, ἢ ἑκόντες ὑβρίζεσθαι συγχωρῆσαι*, al.

Praeterea huc plerique eorum locorum pertinent, quibus verba dicendi et cogitandi passive usurpata cum infinitivis coniuncta sunt: *ἀπαγγέλλομαι* 19. 63 (*Φίλιππος ἀπήγγελτο πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ τούτου, ἐπὶ τῇ τῶν Φωκέων σωτηρίᾳ παρεληλυθέναι*); *γράφομαι* 53.2. *ἐγγράφομαι* 44.53. *ἐνδείκνυμαι* 21,182. *δοκιμάζομαι* 13, 11. 27, 5 = 30, 6. *προσδοκῶμαι* 19, 170. *ἐξελέγχομαι* 59, 53. 91. 116. *κρίνομαι* 6,10. 12,14. 20,161. 23,75. 57, 4. III, 45. *ὑπολαμβάνομαι* 15,30. 18,142.269. 19,68. 23,6. 61, 14. *λέγομαι* 20, 11. 73 bis. 21,143. 144. 24, 140 bis. 141 bis. 212. *νομίζομαι* 2, 3. 24, 75. 107. 29, 26. 39, 29. 33. 40, 47. 51, 19. 54, 15. 57, 64. 60, 10. 33. pr. 2, 2. 32, 1. 46, 2.[1]) *ὁμολογοῦμαι* 7,18. 29. 18, 251. 22, 68. 23, 86. 25, 21. 33, 34. 43, 3. 44, 12. 48. 49, 39. 50, 11. 53, 28. 54, 32. 55, 8. 56, 16. 57, 47. 58, 17. 60, 4. *ἀνομολογοῦμαι* 18, 86. *προσομολογοῦμαι* 29, 20. *ὁρίζομαι* 37, 60. *χειροτονοῦμαι* 21, 216. *συγχωροῦμαι* 55, 13. — 36, 22 codd. exhibent *μεμαρτύρηται τὸ τέταρτον μέρος λαβεῖν καὶ ἀφεῖναι τῶν ἐγκλημάτων ἁπάντων* (Bk. Bl. Tu. Vo.); sed *τῷ τὸ* ci. Reiske, quem Dd. et Huettner l. c. p. 22 secuti sunt. — (Cf. etiam *γιγνώσκομαι* 12, 14. 18, 228. 24, 52. 59, 72. *ἀποδείκνυμαι* 18, 250.)

2. Sin autem subiecta infinitivorum obiectis verborum dicendi et cogitandi efficiuntur, plerumque accusativi c. inf. postulantur; quos tamen omnes enumerare supervacaneum est. Haec tantum digna videntur, quae commemorentur.

a) Interdum accusativi pronominum personalium, easdem personas significantes atque subiecta verborum dicendi vel cogitandi, cum infinitivis coniuncti sunt, ubi nominativos c. inf. exspectes.

[1]) Post *ὑπολαμβάνομαι* et *νομίζομαι* exceptis 15, 30 et pr. 32, 1 infinitivus *εἶναι* ubique praetermissus est, qua de re duplices accusativos hic cognoscas. Cf. Delbrueck, Grdl. d. gr. Synt. (Halle 1879) p. 34. Kuehner § 441. Madvig, Synt. 24b.

relata ad	Inveni						
	ἐμαυτόν	σεαυτόν	ἑαυτόν	ἑαυτήν	ἑαυτούς	σφᾶς αὐτούς	ἐμέ
ἀπογράφω			27, 16				
εἶπον							57,46
κατ' ἀλλήλων μαρτυροῦσιν						28, 14	
κατα-μαρτυρῶ						28, 3	
φάσκω			35, 44 44, 48				
φημί	19, 189 39, 10		39, 10 58, 66				
ἐλπίζω		19, 240					
ἡγοῦμαι	8, 68 23, 188 pr. 44, 1 II,1			47, 41			
ὑπολαμβάνω	57, 50		(57, 50)				
νομίζω	48, 2				19, 295		
οἶμαι	21, 74	36, 31					
τίθημι	18, 180	39, 28					

Haec constructio minimum miri habet, ubi infinitivo εἶναι omisso duplices accusativi efficiuntur, ut 8, 68 *ἀνδρειότερον . . . ἐμαυτὸν ἡγοῦμαι* et 57, 50 *ἐμαυτὸν Ἀθηναῖον ὑπείληφ' ὥσπερ ὑμῶν ἕκαστος ἑαυτόν.* — Similia codicibus exhibentur, sed a nonnullis editoribus in dubium vocata sunt: 37, 25 *γέγραφεν γὰρ καταστῆναι μὲν ἐμέ, ἀπαγορεύειν δ' αὐτόν* (Bk. Dd. Vo.): *αὐτόν* Tu.: *αὐτός* Dobr. Bl.: 55, 24 *τῆς τούτων μητρὸς ἀκούειν ἔφη κριθῶν μὲν βρεχθῆναι, καὶ ξηραινομένους ἰδεῖν αὐτήν* (Aristid. p. 452 W., Bk. Dd. Vo.): *αὐτήν* Schaefer Tu.: *αὐτή* mal. Bl.

His cum locis comparandi sunt: 7, 14 *δίκαιόν φησιν εἶναι κοινῇ φυλάττειν τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ κακουργοῦντας ὑμᾶς τε καὶ αὐτόν*; 17, 18 *πρὸς τοῦτο δὲ μαχομένους οὐδέποτε παύσασθαι οἰήσονται δεῖν ἑαυτούς*; 18, 110. 24, 117. 40, 12. 44, 35. 47, 65. 53, 24. 56, 38. (ubi A *αὐτόν* om.) 58, 15. 59, 57. Contra V, 2 *πεπεικὼς ἐμαυτὸν ἀληθῆ λέγειν* = *πέπεισμαι ἀληθῆ λέγειν* similiaque huc non pertinent.

b) Paucis locis accusativi c. inf. coniuncti a verbis dicendi passivis pendent: 20, 159 (*γέγραπται καὶ ὁμώμοται*), 21, 162 (*ἐξηγγέλλετο*), 24, 212 (*λέγεται*), 29, 44 (*ὡμολόγητο*), 30, 10 (*ὁμολογεῖται*), 45, 10 (*ἔστι μεμαρτυρημένον*). Quibus similia sunt, quae 21, 199 leguntur: *καταχειροτονηθὲν αὐτοῦ καὶ ταῦτ' ἀσεβεῖν περὶ τὴν ἑορτήν*, et acc. c. inf. ad *ὑποληπτέον* (17, 16. pr. 23 *β*) et *νομιστέον ἐστίν* (23, 74. 39, 35. pr. 1, 3) relati.

c) *Ὑμᾶς* (vel *ἡμᾶς*) ad infinitivos subiectis carentes subaudiendum est, ubicunque oratoris verba non ad singulas personas, sed ad totam auditorum coronam spectant;[1]) qua re omnia adiectiva et participia ad pronomen illud oratoris verbis subiectum pertinentia in accusativo ponuntur, ut 2, 27 *φημὶ δὴ δεῖν εἰσφέρειν χρήματα, αὐτοὺς ἐξιέναι προθύμως κτἑ.* — *τινά, ἕκαστον* vel simile quid in locis communibus subest; cf. 1, 16 *οὐ μὴν οἶμαι δεῖν τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοποῦντα ὑποστείλασθαι περὶ ὧν ὑμῖν συμφέρειν ἡγοῦμαι*. 13, 1 *οὐδέτερόν μοι δοκεῖ τῶν χαλεπῶν εἶναι, οὔτ' ἐπιτιμήσαντα . . . εὐδοκιμῆσαι . . . οὔτε συνειπόντα . . . χαρίσασθαι*; 59, 14 *ἅπερ ἡγούμην προσήκειν δεηθῆναι νέον τε ὄντα καὶ ἀπείρως ἔχοντα τοῦ λέγειν*. 61, 52 *ἡγοῦ κράτιστον μὲν εἶναι πρωτεύειν ἐν ἅπασι, τούτου δ' ὀρεγόμενον ὀφθῆναι μᾶλλον συμφέρειν, ἢ προέχοντ' ἐν τοῖς τυχοῦσι*. — Alii quidam accusativi supplendi sunt: 9, 1 *εἰ καὶ λέγειν ἅπαντες ἐβούλονθ' οἱ παριόντες καὶ χειροτονεῖν ὑμεῖς, ἐξ ὧν ὡς φαυλότατ' ἤμελλε τὰ πράγματ' ἕξειν, οὐκ ἂν ἡγοῦμαι* (scil.

[1]) Interdum nonnulli codices *ὑμᾶς* de suo videntur textui inseruisse, ut 11, 23 *φημὶ χρῆναι παρεσκευάσθαι μὲν πρὸς τὸν πόλεμον* S al.: *φημὶ χρ. πάντας ἡμᾶς* v. 15, 1 *οἶμαι δεῖν . . . βουλευομένους διδόναι παρρησίαν* S: *οἶμαι δεῖν ὑμᾶς* al. 38, 9 *πάντας ἡγοῦμαι μεμαθηκέναι* v.: *π. ἡγ. ὑμᾶς μεμ.* SA.

αὐτὰ[1]) *δύνασθαι χεῖρον ἢ νῦν διατεθῆναι.* 6, 22. 8, 15. 9, 17. 10, 31. 12, 19. 15, 15 bis. 18, 256. 19, 28. 151. 225. 20, 24. 21, 20. 152. 22, 2. 21. 23, 19. 47. 54. 106. 118. 24, 58. 27, 21. 41. 56. (= 29, 48). 28, 22. 29, 33. 31, 6. 33, 37. 34, 4. 35, 7. 39, 22. 35 bis. 44, 32. (45, 26.) 47, 60. 50, 30. 67. 51, 10. 19. 52, 14. 53, 12. 54, 35. 57, 66. 59, 118 bis. pr. 28, 2. 34, 2. III, 6. IV, 12. Ad quos ii loci accedunt, quibus accusativi aut neutri generis nominativi ad alia quaedam verba pertinentes per adiunctionem quae appellatur (*ζεῦγμα, συνεζευγμένον*) simul ad infinitivos pro subiectis videntur esse referendi, ita ut breviloquentia illa, quae in accusativis praetermissis cernitur, minus insolens sit, interdum vel flagitari videatur, quo malus verborum sonus vitetur; ut 6, 18 = 10, 13 *εὖ φρονεῖν δ' ὑμᾶς ὑπολαμβάνων αὐτὸν μισεῖν νομίζει*; cf. 5, 4. 11, 15. 23, 55. 118. 39, 23. 51, 8. 56, 39. 49. 61, 31. pr. 55, 1; 19, 265 *οὐχ ὅπως . . . κολάζειν ἠξίουν τοὺς ταῦτα ποιοῦντας, ἀλλ' ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγοῦντο*; cf. 55, 30. 59, 83; 21, 61 *πότερ' οὖν οἴεσθε τούτων ἕκαστον μισεῖν καὶ πολεμεῖν αὐτῷ διὰ τὴν εἰσφορὰν ταύτην, ἢ τὸν μὲν αὐτῶν ὅτι . . . δοῦλον ἔφη καὶ ἐκ δούλων εἶναι κτἑ.* 2, 20 *καὶ ταῦτα καὶ εἴ τις μικρὰ ἡγεῖται, μεγάλ' . . . δείγματα τῆς ἐκείνου γνώμης καὶ κακοδαιμονίας ἐστίν.* Hic exemplorum numerus etiam augetur, si eos locos adnumeramus, ubi codices ita differunt, ut alteri vulgaris dictionis, alteri breviloquentiae illius, de qua agimus, exempla exhibeant, eosque, ubi meris editorum coniecturis accusativi deleti sunt. Illius generis sunt: 10, 1 *περὶ ὧν βουλεύεσθε* om. Aristid. p. 403 W. (Bl.). 18, 147 *αὐτοὺς* post *εὐθὺς* om. A. 19, 135 *ὑμᾶς* post *νομίσας* om. SAY (Bk. Bl. Tu. Voem. We.); ante *νομ.* hab. L; retinuerunt Dd. Vo. 337 *αὐτὸν* ante *ἀκούω* om. L. Aug. 2; secl. Bl. 20, 2 *τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ τοὺς ἔχοντας ἀφείλετο τὴν δωρεὰν ἀναξίους νομίζων.* F (Bk. Bl. Tu.): *τ. αὐτ. τρ., ὅνπερ τ. ἔ. ἀφείλετο τ. δ., ἀν. ἐνόμιζεν* Vo.: *ὅνπερ, οὓς ἔ. ἀφείλετο τ. δ., ἀν. ἐνόμιζεν* Wr.: *ἀφείλετο καὶ ἐνόμιζεν* Sauppe: *τ. ἔ. τὴν δωρεὰν ἀναξίους ἐνόμιζεν* [*ἐνόμιζεν* SLAY al.; *ἀφείλετο* manus antiqua in S expunxit] Reiske Dd. Sa. We. — 23, 215 *ὑμᾶς* post *μνημονεύοντας* om. S

[1]) Vo. *αὐτά* in textum recepit.

(test. Tu.). 29, 48 *τούτων εἴ τι* F et 27, 56 (Bl.): *εἴ τι τούτων* A: *τοῦτον εἴ τι τούτων* S (Bk. Dd. Tu. Vo.). 37, 23 *μέ* post *προστάξαι* om. SFQ (Bl. Tu. Vo.): ret. Bk. Dd. [37, 24 *μετὰ ταῦτα* pro *μὲ ταῦτα* aperto errore. 47, 7 *ἐμέ* post *φεύγειν* errore in S om.].

Ex editorum autem coniecturis haec eiusdem brevis constructionis exempla profecta sunt: 14, 12 *τινά* post *προσδοκᾶν* secl. Bl. 14, 36 *αὐτὸν* inter *φίλον* et *νομίσαντας* secl. Bl. (br.). 19, 117 *τὰ ὑπὸ Φ. πεπραγμένα* [*εἰρημένα γρS γρL γρQ*] uncis inclusit Bl. Praeterea 2, 15 *αὐτὸν* ante *ἠγήσαιτο* delendum esse Bl. ex numeris et ex 11, 9 suspicatur.

Denique pronomina demonstrativa facile subaudiuntur, ubi pro accusativis totae quaedam enuntiationes infinitivo subiectae sunt, ut: 19, 329 *ὅτι γὰρ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηται, καὶ τιμὴν ἔχουσιν ἁπάντων τούτων οὗτοι, πολλαχόθεν μὲν ἔγωγ' οἶμαι δῆλον ὑμῖν εἶναι πάλαι*; cf. 24, 66. 30, 39. 32, 24. 40, 38. 54, 13. 56, 23; 36, 22; 9, 31. 16, 6. 21, 212. 59, 126; 27, 42; 29, 1; 6, 32. 8, 54. (10, 1.) 18, 252. 19, 226. 21, 131. 23, 147. 45, 68. 48, 16. 50, 28. 59, 126.[1]) Cf. 33, 35 *ὅτι μὲν οὖν ἐγὼ μὲν ὀρθῶς τὴν παραγραφὴν πεποίημαι, Ἀπατούριος δὲ τὰ ψευδῆ ἐγκέκληκε . . ., ἐκ πολλῶν οἶμαι ἐπιδεδεῖχθαι τοῦτο ὑμῖν.* —

d) Genitivi et infinitivi usurpantur post *καταχειροτονῶ* 21, 175 (*περὶ τὰ μυστήρι' ἀδικεῖν Εὐάνδρου κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος*); 175. 180. 199; *καταγιγνώσκω* 21, 175. 39, 37. 38[2]); *καταμαρτυρῶ* 29, 9. 40, 47. 58, 12[3]); dativi et inf. post *πιστεύω* 47, 45 (*πιστεύων ἐμαυτῷ μηδὲν ἀδικεῖν*), 58, 11. II, 22; *συγχωρῶ* I, 8; *ὀνειδίζω* 59, 12. Ex quibus cum genitivis pronominum reflexivorum coniuncta sunt: *καταγιγνώσκω* 39, 37. 38; *καταμαρτυρῶ* 40, 47. 58, 12 (cf. 37, 47), cum dativis *πιστεύω* 47, 45. 58, 11. — Genitivos supplere licet: 21, 206. 29, 33. 51, 8.

Quibus a locis eos, quibus subiecta infinitivorum per at-

[1]) Similiter subiecta verbi *δοκεῖ* totis enuntiatis formantur: 12, 18. 14, 31. 40, 31. 59, 125. pr. 52; 24, 112. 201. 210. [2]) Acc. c. inf. a verbo *καταγιγνώσκω* pendet: 17, 29; nudus inf. 21, 20 *καταγνοὺς ἀδικεῖν* = cum se pecasse ipse iudicaret. [3]) *καταμαρτυρῶ* cum acc. c. inf. 28, 3. 11. 29, 56.

tractionem formas genitivi et dativi induerunt (ut 16, 17 *περὶ ὧν ἔφασαν ἕκαστος σφῶν αὐτῶν εἶναι*; 1, 16. 28, 298. 23, 164. 27, 37. 45, 26. pr. 5, 1. I, 4), separandos esse conspicuum est. —

3. Nullum omnino infinitivi subiectum dicitur, ubi verbum aliquod impersonale ad verbum dicendi vel cogitandi refertur, ut 1, 17 *φημὶ δὴ δικῇ βοηθητέον εἶναι*, 27. 9, 45. 19, 54. 21, 67. 23, 135. 43, 20. 77. 57, 44. 61, 4. V, 4.

§ 3. De temporibus infinitivorum ex verbis dicendi, cogitandi, sim. pendentium.

1. Tempora infinitivorum orationis obliquae singulis indicativorum temporibus respondent, sed ita, ut inf. praes. etiam pro ind. impf., inf. perf. pro ind. plusqpf. substituantur (e. g. 3, 21 *τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω . . . τούτῳ τῷ ἔθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρῆσθαι*, 22, 41 *κἂν μὲν ἀντιλέγειν* [= se restitisse] *φῇ, μηδένα δ' αὐτῷ πείθεσθαι* [= obsecutum esse] *κτἑ.* 54, 32 *τοὺς . . . ὁμολογουμένους τύπτειν ἐμέ* et aliis circ. 25 locis, ad quos pauci accedunt, ubi codices discrepant, ut 19, 254 *παραλείπειν* S: *παραλιπεῖν* v. [cf. Voemel, Proll. grammat.]). — Praeterea infinitivi pro optativis potentialibus ponuntur; quo fit, ut infinitivi cum particula *ἄν* coniuncti modos et potentialem et conditionalem (irrealem) significent; illum, si optativorum (praes. vel aor.), hunc si indicativorum (impf. vel aor.) locos obtinent; ex quibus significationibus utra intellegenda sit, singulis locis ex sermonis contextu videtur. Inter quos ii modo infinitivi praes. c. *ἄν* iuncti insolentiores sunt, quibus, si quid factum esset, aliud futurum fuisse exprimitur, ut 48, 43: *ἔτι πρὸς τούτοις ἡγεῖ ἄν μ' ἐπιτρέπειν σοι . . . ἐν τῷ τελευταίῳ ἀγῶνι τῷ περὶ τοῦ κλήρου, ἢ ἃ ἔλεγες πρὸς τοὺς δικαστάς, εἰκῇ οὕτωσὶ λέγειν, ἢ περὶ ὧν τὰς μαρτυρίας παρέσχου, οὕτως ἂν παρασχέσθαι, εἰ μὴ μετὰ σοῦ κοινῇ συνηγωνιζόμην*; cf. p. 26.

2. Omnes infinitivi orationis obliquae ad verborum regentium, non ad oratoris tempora referuntur; qua de causa, si ex praeteritis pendent, et ipsi praeteritorum vim accipiunt. Cf. p. 27.

3. Verba promittendi (spondendi) et minandi, sperandi et exspectandi (timendi), creberrime cum infinitivis et fut. et praes. et

praes. vel aor. c. *ἄν* connexis (= mod. potential.) iunguntur. Quae constructiones in universum ita differunt, ut infinitivis fut. ea, quae promittuntur vel exspectantur, eventura esse pro certo confirmetur (quam ob rem *πιστεύω* non nisi cum inf. fut. iungitur), infinitivis praesentis de re aliqua futura agi non proprie significetur, infinitivis denique cum particula *ἄν* coniunctis aliquid occasione data modo posse fieri iudicetur. Sed infinitivi particula *ἄν* instructi de iis quoque adhibentur, quae certe futura sunt (cf. 19, 122 *παρελθὼν ἐξωμοσάμην εὐθέως, καὶ θορυβούντων τινῶν καὶ κελευόντων βαδίζειν, οὐκ ἂν ἔφη ἐλθεῖν.* 23, 15 *ἦν εἰκὸς προσδοκᾶν ἐκείνους ἐφ' ἑαυτοὺς ἐλθεῖν ἂν διὰ τοῦ ψηφίσματος τουτού*), infinitivi futuri etiam de iis, quae. nisi alia quaedam accident vel acciderint, non contingent.[1]) Quin etiam plures constructiones iisdem in enuntiatis confunduntur. Unde apparet, nullas esse leges, ex quibus alio loco hanc, alio illam usurpari necesse sit; sed ubique scriptores libere, quid dicant, eligere posse. — Sed praeter eas, quas nominavi, constructiones etiam infinitivi futuri c. *ἄν* copulati et infinitivi aor. illa particula carentes hic et illic ad verba pollicendi et exspectandi relati reperiuntur. Ex quibus illi ubique, hi post verba exspectandi a multis viris doctis coniecturis sublati sunt; infinitivi aor. modo post verba promittendi admittuntur, ubi notio verborum concedendi, permittendi, adhortandi, iubendi in iis inest, ut 41, 5 *ὑπολειφθεισῶν χιλίων δραχμῶν καὶ ὁμολογηθεισῶν ἀπολαβεῖν.*[2]) Sed ut videamus, quid ex orationibus Demosthenicis de his constructionibus colligendum sit, omnes eos locos exscribemus, quibus infinitivi post verba sperandi, promittendi, sim. leguntur, exceptis modo inf. praes., cum difficillimum sit iudicare, quinam ex iis ad tempora futura spectent; de quibus id unum admoneo, verborum impersonalium *δεῖν, ἐγχωρεῖν, λυσιτελεῖν, ὠφελεῖν*, etiamsi ad tempora futura pertinent, plerumque infinitivos praes. usurpari; ut *δεήσειν* non nisi 1, 21, *δεῖν* saepissime inveni; *συνοίσειν* 4, 51 bis. pr. 28, 1: *συμφέρειν* 1, 16. 20. 2, 5. 3, 36. 8, 1. 3. 10, 1. 14, 3. 15, 15 bis. 18. 16, 32. 18, 35. 161. 197. 198. 274. 20. 1. 122. 23, 103. 127. 24, 78. 157. 45, 6.

[1]) Cf. Aken, Tempus u. Modus § 54. Krueger § 54, 3, 7. [2]) Cf. Madvig, Kl. philol. Schriften, Leipzig 1875, p. 362.

61, 52. 56. pr. 4. 5, 1. 10, 1. 18. 19. 23*a*. 31, 2. 33, 3. 34, 3. 40, 3. 47, 1 bis. 50, 1. I, 4. III, 4. 5. 7. 8. 20; *λυσιτελήσειν* 9, 11. 23, 110: *λυσιτελεῖν* 21, 20. pr. 39, 2; *ἐγχωρεῖν* 8, 2; *ὠφελεῖν* 3, 21. 13, 13. 61, 14. [cf. 6, 6 *μηδέν' οἴεται κίνδυνον φέρειν τοῦτο τῇ πόλει*].

Memini igitur

A. post verba promittendi (spondendi) et minandi:

a) *ὑπισχνοῦμαι* inf. fut. 2, 7. 3, 16. 5, 10. 7, 5. 15, 14.[1]) 19, 76. 82. 21, 13. 30. 104. 22, 48[2]) = 24, 160. 23, 18. 153. 160. 161. 177. 25, 36. 36, 33. 42, 17.[3]) 49, 27. 64. 59, 21. pr. 18.[4])

b) *ἐπαγγέλλομαι* inf. fut. 11, 3. 18, 132. 178. 19, 48.[5]) 175. 20, 61. 61, 48.[6])

c) *ἀναδέχομαι*[7]) inf. fut. 2, 7. 33, 22. 35, 8. 15.

d) *ἐγγυῶμαι*[8]) inf. fut. 20, 100. 31, 10. *ἐγ. καὶ φημί* inf. fut. 20, 137. *ἐγγυητὴς γίγνομαι* inf. fut. 50, 28. *τοὺς ἐγγυητὰς καθίστημι* inf. fut. 24, 83 saepiusque in legibus ab oratore citatis.

e) *ἀπειλῶ* inf. fut. 19, 257.

His ea verba dicendi adiungenda sunt, quae promittendi, spondendi, minandi notionem, quamquam per se non habent, tamen ex sermonis contextu recipiunt itaque saepius etiam cum illis verbis copulantur; e. g. 19, 220 *ταῦτ' εἰπόντες καὶ ὑποσχόμενοι*. 24, 108 *βούλομαι τοίνυν ὑμῖν, ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ὑπολογίσασθαι πεποιηκότ' ἐμαυτόν. ἔφην γὰρ κτἑ.* 31, 11 *φάσκειν ἀποτείσειν καὶ ταῦτ' ἐγγυᾶσθαι.* —

f) *διαβεβαιοῦμαι* (= *ἐγγυῶμαι*) inf. fut. 17, 30.[9])

g) *γράφω* inf. fut. 7, 33. *γρ. καὶ ὄμνυμι* inf. fut. 20, 159.

h) *ἐρίζω* inf. fut. 9, 11.

---

[1]) *ὑμῖν ποιήσειν* omnes: *ποιεῖν* schol. Ald. IX, 822 Dd.; praefert Bl. [2]) Cf. p. 51 an. 1. [3]) *ἀποφανεῖν* Dd. Bl.: *ἀποφαίνειν* Bk. Tu. Vo. [4]) *ὑπισχνοῦμαι* c. inf. praes. confirmare significat. [5]) In plebiscito orationi inserto. [6]) *ἐπαγγέλλομαι* c. inf. praes. (23, 121. 35, 41 bis) „iactari" est et praecipue de sophistis doctrinam suam vendentibus usurpatur. [7]) Cf. 35, 7 *ὅσαπερ ὑπισχνοῦντο καὶ ἀνεδέχετο Λάκριτος.* [8]) Cf. 20, 100 *ἐγγυώμεθ', ὑπισχνούμεθα.* [9]) *χρήσεσθαι* Schaefer Bl. Dd. Tu. We.: *χρήσασθαι* A (Vo.): *χρῆσθαι* v. (Bk.).

i) *λέγω* inf. fut. 47, 39. *εἶπον* inf. fut. 19, 220[1]), cf. 23, 110.
k) *ἀπολογίζομαι* 19, 20.
l) *ὁμολογῶ* inf. fut. 19, 22. 41. 140. 170. 171. 20, 1. 29, 33. 30, 7. 9. 22. 33, 6. 7. 18. 34, 12. 40, 10. 42, 1. 14. 52, 14. 18. 53, 26. 58, 18. [inf. praes. c. *ἄν* 29, 22].[2])
m) *προσομολογῶ* inf. fut. 56, 6.
n) *ὄμνυμι* inf. fut. 9, 34. 15, 33.[3]) 18, 121. 19, 143. 179. 318. 20, 118. 21, 42. 188.[4]) 22, 43. 23, 96. 101. 177. 24, 188. 29, 13. 32, 21. 34, 45. 39, 3.[5]) 40.[6]) 42, 11.[7]) 45, 50. 48, 9. 18. 38. 58, 25. 36. 61. 59, 4. 115.[8]) — *ὀ. καὶ συντίθεμαι* inf. fut. 48, 42. *ὀ. καὶ συνθήκας ποιοῦμαι* inf. fut. 48, 32.
o) *φάσκω* inf. fut. 2, 6. 10, 40. 19, 114. 31, 11. 34, 43. 35, 52. 47, 43.[9]) 49, 19. 58, 29. — inf. aor. c. *ἄν* 25, 49. 40, 10.
p) *φημί* inf. fut. 7, 9. 27. 44 bis.[10]) 8, 16. 9, 19. 16, 20. 18, 85. 213.[11]) 19, 41. 74. 112.[12]) 168. 20, 26. 98. 21, 59. 22, 42. 50. 23, 4. 7. 109. 24, 85. 108. 27, 15. 50. 33, 19. 34, 9. 35, 16. 36, 43. 37, 11. 13. 42, 11.[13]) 47, 8. 37. 64. 48, 42. 49, 15. 27. 50, 53.[14]) 54, 38. 56, 1. 12. 58, 4. 42. 44. — inf. praes. c. *ἄν* 23, 14 (cf. inf. praes. 14, 26); — inf. aor. c. *ἄν* 19, 122. 29, 53. 32, 17 = 19. 33, 12. 49, 38. 53, 25. 56, 13.[15]) [19, 206].

B. Verba sperandi et exspectandi (timendi):
a) *ἐλπίζω* inf. fut. 1, 21. 2, 25. 26. 4, 7. 50. 18, 26. 147. 19, 54. 332. 20, 161. 162. 21, 4. 28, 22. 29, 54. 34, 4. 37, 47. 53, 29. 56, 25.[16]) 61, 6. 1, 13. — inf. aor. c. *ἄν* 19, 240.

[1]) *σώσειν* v. (editores omnes): *σώζειν* SOY. Sed omnes *παύσειν, ποιήσειν, ἀποδώσειν.* [2]) Uncis inclusi eos locos, ubi inf. praes. vel aor. c. *ἄν* coniuncti ad tempus praesens, non futurum referendi sunt. Cf. Kuehner 396, 2: „Die durch den Optativ mit *ἄν* ausgesprochene Annahme bezieht sich auf die Gegenwart oder Zukunft." [3]) Cf. p. 49 an. 7. [4]) *πείσεσθαι* Herwerden, Bl.: *πείθεσθαι* libri (Bk. Dd. Tu. Vo.). [5]) Cf. p. 50 an. 2. [6]) Cf. p. 50 an. 3. [7]) *ἀποφανεῖν* Reiske Bl.: *ἀποφαίνειν* reliqui. [8]) Infinitivi praes. 31, 9. 54, 41. 59, 60; praes. c. *ἄν* 19, 292; perf. 21, 119. 40, 10 ad futurum non spectant. [9]) *φάσκοντας ἐπιτρέψειν* omnes: *ἐπιστρέψειν* S, *ἐπιτρέπειν* FQ. [10]) Alterum *φημί* cum aliis verbis del. Herwerden. [11]) *ἐρεῖν* om. Bl. c. Minucian. [12]) *ἔφη* om. S[1]; defendunt numeri. [13]) *ἔφη* ex *ἐδεῖτο*, quod praecedit, suppl. [14]) Om. A, lacuna verborum relicta. [15]) *φημί* c. inf. aor. c. *ἄν* ubique negativum est. [16]) Cf. p. 53 an. 2.

Per ellipsin 13,30 *γῆν συνεωνημένοι γεωργοῦσιν, ὅσην οὐδ' ὄναρ ἤλπισαν πώποτε.* [inf. praes. II, 20].

b) (*πολλὰς*) *ἐλπίδα(ς) ἔχω* inf. fut. 27, 2. 29, 1. 32, 12. 33, 28. 50, 62. 57, 2.

c) *ἐλπίς ἐστιν* inf. fut. 59, 57. — inf. aor. 1, 14. 4, 2. 9, 5. 23, 106. pr. 30, 2. 3. 38, 1.

d) *προσδοκῶ* inf. fut. 6, 18. 20. 22. 14, 12. 18, 263. 19, 24. 35. 170 (pass.). 20, 7.[1]) 21, 80. 151. 220. 23, 191. 27, 53. 33, 28. 39, 18. 51, 14. 54, 1. 58, 22. 61, 51. 53. pr. 40, 3. III, 9. — inf. aor. c. *ἄν* 15, 19. 23, 15.[2])

His verba quaedam cogitandi aequalia sunt, quae, cum ad tempora futura spectant, vim eorum excipiunt, interdum etiam pro synonymis variandi causa cum iis permutantur; cf. 10, 59 *ἡγοῦνται γάρ, ἂν μὲν ὑμεῖς . . . ἀμύνησθε, κἀκείνου κρατήσειν ὑμᾶς καὶ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔσεσθαί μισθαρνεῖν . . . αἱ μὲν ἐλπίδες [αἱ τούτων] αὗται κτὲ.* 61, 6 *ἡγούμενος δυοῖν τοῖν καλλίστοιν οὐ διαμαρτήσεσθαι. τὰ μὲν γὰρ ὑπάρχοντά σοι [ἀγαθὰ] διελθών, . . . ἐπιδείξειν ἐλπίζω . . .· συμβουλεύσας δ' . . . νομίζω . . . εἰσοίσειν.*

e) *δοκῶ* = puto, inf. fut. 46, 17.

= videor, inf. fut. 2, 20. 18, 218.[3]) 21, 102. 22, 15. 24, 115.[4]) pr. 29, 3. inf. praes. c. *ἄν* 8, 31.[5]) 15, 6. 12. 18, 16. 21, 37. 23, 111. 43, 18.[5]) pr. 7, 2.[6]) 14, 2. 18; — inf. aor. c. *ἄν* 4, 13. 31. 14, 2.[7]) 15, 11. 19, 4. 23, 23. 24, 65 bis. 112. 201. 25, 6. 31, 5. 40, 57. 45, 62. 54, 37. 60, 23. pr. 21, 4. 23*a*. 24, 1. 3. 36, 1. 48, 2. [2, 1. 1, 10]. — 51, 10 (*οὐ μόνον εἰ τοῦτο ποιήσαιτε, δοκοῖτ' ἂν ἁμαρτεῖν*) et III, 37 (*τί ἂν εἰπὼν μήθ' ἁμαρτεῖν δοκοίην*) particulam *ἄν* verbis finitis tantum, non infinitivis quoque vindicaverim; coll. 59, 126 *καὶ ταῦτα ποιήσαντες δόξετε πᾶσι καλῶς καὶ δικαίως δικάσαι.* — Cf. *φαίνομαι* c. inf. fut. 20, 35.

---

[1]) *ἔσεσθαι* om. Minucian. p. 610, liberius locum afferens; cui numeri adversantur. [2]) *προσδοκῶ* c. inf. praes. III, 41; inf. praes. c. *ἄν* = mod. conditional. 21, 9. [3]) Cf. p. 52 an. 2. [4]) *ἂν . . . ἔσεσθαι* codd.; *ἄν* del. Cobet Bl. We. [5]) *ἄν* Bl. bene addidit. [6]) *ὃν ἄν* codd. (editores): *ὃν δή* S. [7]) *ὃν ἄν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρασκευάσασθαι* BFOY (Reiske Bl.): *μάλιστα δύνασθαι παρασκευάσασθαι* rell. Sed cf. ad pr. 7, 2.

f) *ἡγοῦμαι* inf. fut. 6, 9. 12. 10, 59. 13, 19. 14, 16. 35. 19, 7. 151.[1]) 167. 226. 318. 20, 63. 22, 25. 23, 188. 25, 14. 29, 28. 30, 6. 24. 31, 2. 35, 7. 41. 48, 19. 40. 49, 50. 64. 57, 6. 58, 58. 59, 21. 61, 6. 40. pr. 28, 1. — inf. praes. c. *ἄν* 1, 23. 4, 1 = pr. 1, 1. 6, 17.[2]) 9, 1. 10, 42.[3]) 16, 18.[4]) 18, 147.[5]) 24, 165. 30, 23.[6]) 43, 12. 53, 2. Addiderim etiam 15, 12, quamquam *ἐν τῷ παρόντι* appositum est; in oratione recta dicendum erat: *ἐν τῷ παρόντι ἡ νῆσος οὐδὲν ἂν εἴη* (vel *ἔσται*) *βασιλεῖ χρησίμη, ἂν περιποιήσω αὐτὴν αὐτῷ* [III, 12]. (cf. inf. praes. 14, 4.[7]) 23, 192). — inf. aor. c. *ἄν* 5, 16. 14, 4. 13. 22. 31. 15, 14. 20, 48. 135. 23, 66. 135. 153. 27, 5. 29, 2. 34, 55. 43, 12. 45, 20. 59.[8]) 86. 49, 24. 61, 8. [14, 31].

g) *κρίνω* inf. aor. c. *ἄν* 6, 10.

h) *ὑπολαμβάνω* inf. fut. 8, 44 = 10, 16. 11, 21. 18, 147. 194. 249. 19, 153. 21, 152. 25, 2. 32, 6. 60, 20. VI, 2.[9]) — inf. praes. c. *ἄν* 60, 12. — inf. aor. c. *ἄν* 10, 50.[10]) 56, 13.

i) *ὑπονοῶ* inf. fut. 48, 10.[11])

k) *νομίζω* inf. fut. 1, 27. 6, 33. 11, 19. 21. 17, 13. 18, 13.[12]) 26. 148. 226. 19, 66. 223. 21, 201. 204. 22, 5. 23, 136. 24, 91. 29, 10. 30, 23. 25. 36, 27. 44, 8. 45, 43. 48, 19. 57, 6. 59, 126.[13]) 61, 6. 7. 55. pr. 33, 1.[14]) 40, 1. I, 2. II, 1. 11. IV, 2. V, 4. — inf. praes. c. *ἄν* 19, 273. 22, 32. 23, 126. 215.[15]) pr. 13. V, 2 (cf. inf. praes. 3, 21.[16]) 11, 18. 19, 324. 20, 1. 42, 25. pr. 21, 4[17])). — inf. aor. c. *ἄν* 1, 1.[18]) 5, 4.

---

[1]) *ἀπαγγελεῖν* corr. in mg. Paris. a. 1570; editores omnes: *ἀπαγγέλλειν* codd. [2]) Cf. p. 53 an. 3. [3]) *δίκαι' ἂν ποιεῖν* Cobet Bl. We. (ed. alt.): *ἂν* om. SA (Bk. Dd. Tu. Vo. Voem.). [4]) Cf. p. 53 an. 4. [5]) *ἡγεῖτο* om. Bl. c. A. *οὐδέν' ἄν* S al. (*οὐδέν' ἂν ... προσέξειν* Bk. Tu. Vo.); *ἂν* om. LA Aristid. p. 349 (*προσέξειν* Dd. Di. Li. We. Wr.); *οὐδέν' ἂν ... προσέχειν* (*προσέχειν* A) Bl. [6]) *οὐκ ἂν ἡγοῦνθ' ὑμᾶς αὐτοῖς πιστεύειν*: *πιστεύσειν* S. [7]) *ἔχειν* SA (Bl. Tu. Vo. Voem.): *ἕξειν* v. (Bk. Dd. We.) [8]) *τί ἂν ἡγεῖσθε* [*ποιῆσαι τοῦτον*] Bl. [9]) *ἕξειν* Reiske Bl. Dd. Sauppe Vo.: *ἔχειν* codd. (Bk.). [10]) *ἄν* om. S. [11]) *ὑπενοοῦμεν γὰρ ... ἥξειν* FQ (editores): *ὑπενόουν μὲν δ' ἄν* S. [12]) *ἐξελέγξειν*: *ἐξελέγχειν* S^1 (Tu). [13]) *λήσειν* γρFQ (Bl.): *λαθεῖν* rell. [14]) *σκέψεσθαι* Bl.: *σκέψασθαι* rell. [15]) *ἂν φυλάττειν* (Bl. Dd. Wb.): *ἄν* om. S al. (Dobree Bk. Tu. Vo. We.). [16]) *ὠφελεῖν*: *ὠφελῆσαι* A: *ὠφελήσειν* proposuit Bl. [17]) *ἀναβάλλειν* Wolf Schaef. Bk. Bl. c. γρQ coll. or. 4, 14: *ἀναβαλεῖν* (*ἀναλαβεῖν* Q) v. [18]) *ἄν* om. S.

15, 11. 18. 16, 18. 20, 15. 22, 32. 23, 194. 25, 30. 53, 12. pr. 12, 1.[1]) 28, 2. 49, 1. [II, 19 Dd. Tu. falso *μάλιστ' ἄν* pro *μάλιστα* scripserunt; cf. Bl. annot. crit.].

I) *οἶμαι* inf. fut. 1, 9. 21. 2, 8. 9. 5, 3. 16. 6, 19. 29. 32. 8, 14. 15. 73. 9, 13. 35. 74. 10, 4. 36. 14, 33. 15, 12. 17, 14. 28. 18, 45. 56. 176. 254. 19, 13. 51. 135. 255. 342 bis. 20, 98. 120. 21, 131. 193. 194. 199. 203 bis. 22, 40. 42. 74. 23, 6. 61. 92.[2]) 100. 126. 140. 152.[3]) 161. 24, 94. 182. 190. 25, 5. 19. 28. 28, 21.[4]) 21.[5]) 24.[6]) 29, 1. 19. 27. 28. 30, 3. 14. 32, 25. 30. 35, 41. 36, 18. 37, 3. 11. 35. 48. 38, 19. 21. 40, 17. 20. 38. 50. 41, 29. 44, 23. 45, 51. 58. 47, 28. 29. 31. 54. 74. 75. 48, 50. 49, 3.[7]) 62. 50, 24. 26. 29. 52, 15. 54, 27. 31. 57, 19.[8]) 58, 48. 59, 119. pr. 5, 1. 3.[9]) 13. 14, 3. 18. 48, 3. 56, 1. I, 3. — inf. praes. c. *ἄν* 5, 16. 20, 109. 148. 21, 61. 24, 5.[10]) 25, 21. 26. 60, 21. [19, 66. 37; 53.] (cf. inf. praes. 6, 6. 8, 38. 13, 13. pr. 36, 2). — inf. aor. c. *ἄν* 1, 24. 27. 4, 13. 5, 14. 7, 5. 9, 68. 76. 10, 20. 13, 13. 16, 2 (= pr. 8, 2). 14.[11]) 18.[12]) 20.[13]) 18, 5. 225. 19, 299. 316. 20, 75. 76. 115. 158. 21, 50. 202. 209.[14]) 22, 12. 23, 117. 135. 24, 1. 68.[15]) 72.[16]) 152. 25, 21. 32, 9. 37, 16. 58. 38, 21.[17]) 47, 28. 54, 23. 55, 35.[18]) 57, 29. 61, 54. pr. 3. 20, 3. 22, 1. 47, 1. 51. III, 34. IV, 2. [10, 20. 19, 66. 27, 69. pr. 46, 3.[19])].

---

[1]) *ἄν* post *οὐδένα* add. Baiter Bk. Bl. coll. pr. 49. Om. Dd. Vo. [2]) *ἐρεῖν καὶ ζητήσειν*: *κ. ζητεῖν* A. [3]) *πολεμήσειν* AF² (Bl. propter numeros): *πολεμεῖν* rell. [4]) *ὑποδέξεσθαι* Schaef. Bl. Dd. Tu.: *-ασθαι* Bk. Vo., quamquam *ἐκδώσειν* iuxta legitur. [5]) *ἕξειν*: *ἔχειν* S¹. [6]) *ἀποκρύψεσθαι* c. Reiskio omnes praeter Vo., qui c. codd. *ἀποκρύψασθαι* scripsit. [7]) *κομιεῖσθαι* Dd. Bl.: *κομίσασθαι* SFQ (Bk. Tu. Vo.); sed *ὑπάρξειν* omnes. [8]) *ἄν* post *μάλιστα* del. Madvig, Adv. crit. III, 35; Bl. [9]) *ἀντιλέγειν δόξειν* v. (Bl.): *δόξει* Y, *δόξαι* S²F¹: *ἄν τι λέγειν δόξαι* Bk. Dd. Tu. Vo. — *φανεῖσθαι* Bl.: *φαίνεσθαι* codd. rell. [10]) *οὐδ' ἂν ἓν' ἔχειν εἰπεῖν οἶομαι γρ*S (Bl.): *ἄν ... εἰπεῖν οἴ.* rell. [11]) *ἄν* om. AFY¹. [12]) *περὶ πολλῶν δ' ἄν οἶμαι κίνδυνον γενέσθαι* del. Cobet Herwerden We.; sed cf. Bl. app. crit. vol. I p. LXXXIII. [13]) *κἄν ... φῆσαι* Bl.: *καὶ φῆσαι* v. (Bk. Tu. Vo.): *καὶ φήσειν* SAOY (Dd. Fo. Voem. We. Madvig, Adv. crit. I, 457). [14]) *ἄν* post *τυχεῖν* om. S (Vo.). [15]) *ἄν* om. S al. (Tu. Vo.); habent Bk. Bl. Dd.: *ὁμολογήσειν* Madvig, Adv. crit. l. l. [16]) *οὐδ' ἂν ἓν'* Bl.: *οὐδέν' ἄν* Dahms: *οὐδένα* codd. (Bk. Dd. Tu. Vo.). [17]) Cf. p. 7 an. 1. [18]) *ἄν* add. Dobr. Bl.; om. rell. [19]) *οὐδένας ἄν γρ*YQ (Bl.): *οὐδένας* rell.

m) *πέπεισμαι* inf. fut. 4, 51 bis. 19, 54. — inf. aor. c. *ἄν* 18, 221.

n) *πιστεύω* inf. fut. 14, 24. 58, 11. pr. 23 *β*. 38, 3. 46, 4. *θαρρῶ καὶ πεπίστευκα* inf. fut. 21, 221.

o) *ἀπιστῶ* inf. fut. 19, 169.

p) *τίθημι* 20, 20. 23, 47.[1]) 128.

C. Denique infinitivi fut. leguntur post *ἀκούω*: 19, 72. 202. 21, 24. 22, 17. 23, 110. 24, 144. 38, 19.[2]) et *πέπυσμαι* 21, 208.[3]) 45, 47. Cf. etiam p. 71, 4.

Tota iam materia proposita codicumque variis lectionibus, quas quidem in editione Teubneriana indicatas invenerim, adscriptis, quaeramus, iisne nudi infinitivi aor. et infinitivi fut. cum *ἄν* connexi defendantur.

Inf. aor. igitur futuri notione imbuti omnibus codicibus exhibentur post *ἐλπίς ἐστιν* 1, 14. 4, 2. 9, 5. 23, 106. pr. 30, 2. 3. 38, 1.[4]); *νομίζω* pr. 12, 1. 33, 1; *οἶμαι* 24, 72. 28, 21. 24. 55, 35. In aliis codd. nudi infinitivi aor. exstant, in aliis *ἄν* additum est post *νομίζω* 1, 1. 3, 21; *οἶμαι* 16, 14. 20. 21, 209. 24, 68. pr. 46, 3; *ὑπολαμβάνω* 10, 50; in aliis infinitivi aor., in aliis fut. leguntur post *νομίζω* 59, 126; *οἶμαι* (16, 20.) 49, 3. (pr. 5, 3.)[5]); in aliis infinitivi aor., in aliis praes. post *διαβεβαιοῦμαι* 17, 30; (*νομίζω* 3, 21.); *ἀκούω* 38, 19. Iis ex exemplis satis constare videtur, in infinitivis aor. ab *ἐλπίς ἐστιν* pendentibus nihil inesse, in quo offendas, praesertim cum hic usus dicendi exemplis ex aliis scriptoribus repetitis firmetur; cf. Aesch. Sept. 367. Soph. O. R. 836. Xenoph. Hell. 6, 3, 20. Mem. 2, 6, 38. Plato Phaed. 67 b e. Isocr. 4, 141. Lys. 19, 8. 20; praeterea *ἐλπίζω* c. inf. aor. Pind. Pyth. 1, 82. 4, 432. Thucyd. 4, 13, 1. Xen. Cyr. 2, 4, 15. Isocr. 1, 24. 21, 15; *ἐλπίδας παρέχομαι* Plat.

[1]) *ἀποκτενεῖν* v. (Bk. Bl. Dd. Wb. We.): *ἀποκτείνειν* S (Tu. Vo. Wr.). [2]) *ἀκούω αὐτοὺς ... χρήσεσθαι* c. Wolfio Bl. Dd. Tu.: *χρήσασθαι* SFQ: *χρῆσθαι* v. [3]) Cf. p. 55 an. 5. [4]) Cf. 58, 68 *ὥστε ... μηδ' ἐλπίδ' ἡμῖν εἶναι μηδεμίαν τοῦ μετασχεῖν*. Thucyd. 2, 56, 4 *ἐς ἐλπίδα μὲν ἦλθον τοῦ ἑλεῖν*. Sed Soph. Antig. 235 *τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον* et Dem. 32, 31 *ἑτέρα τις ἐστὶν ἐλπὶς αὐτοῖς τοῦ παρακρούσεσθαι καὶ φενακιεῖν ὑμᾶς*. [5]) Cf. 60, 21 *ὅντιν' ἀντιποιήσεσθαι*: *-σασθαι* SY (Tu.).

Sympos. 193d. Sed licet dubites, num eadem structura post alia quoque verba locum habeat. Quod qui negaverunt, ut Madvig (Bem. p. 34 sq.; Synt. 172. Adv. crit. I, 155 sq.), Cobet (VL² p. 97. 262. NL p. 365), alii, quos, cum plerique a Madvigio (Bem.) nominati sint, praetermitto, eam maxime negandi causam protulerunt, quod credi non posset, eundem aoristum, qui post verba dicendi et cogitandi atque ea sola praeteriti notionem haberet (cf. p. 27), eadem post verba interdum etiam ad futurum spectare. Sed dixerit quispiam, hac ratione etiam infinitivos aor. ab *ἐλπίς ἐστιν* vel *ἐλπίζω* pendentes ubique delendos esse; cui Madvig (Bem. p. 42) respondet: „Es ist nicht undenkbar, dass bei einem verbum wie *ἐλπίζω*, das fast ausschliessend von der zukunft gebraucht wird, und wobei also von einer anwendung des aor. als praeteritum nicht sonderlich die rede war (welches in noch höherem grade von *ἐλπίς ἐστιν* und anderen redensarten mit *ἐλπίς* gilt), der aor. wie bei *βούλομαι, εὔχομαι* (wünsche), *κινδυνεύω* gebraucht werden könnte, obschon freilich der ausdruck mit einem einfachen infinitiv zumal bei *ἐλπίς* (*ἐλπὶς τυχεῖν* man hat hoffnung zu erreichen) weit leichter zu begreifen ist als ein acc. mit dem inf. bei *ἐλπίζω*.“ Hac argumentatione, quam incertissime prolatam esse neminem fugiet, me non plane convinci non possum quin confitear; quid enim obstat, quin infinitivi aor., quippe qui ad *ἐλπίζειν* sine dubio ponantur, eodem modo cum aliis verbis cogitandi idem significantibus coniungantur? Neve ambiguitatem ex illa constructione nasci obiciatur, ne eandem in *φημί, λέγω* similibusque verbis cum infinitivis aor. connexis inesse simul contendas necesse sit; neque enim de illis magis quam de his homines attente audientes dubitare poterant, utrum ad tempora praeterita an ad futura referendi essent. Praeterea numerus exemplorum respiciatur; quae non modo in orationibus Demosthenicis, sed in aliorum quoque scriptis[1]) inveniuntur, num ea omnia emendare licebit, cum sint, quibus defendantur? Nonne etiam ex crebro codicum dissensu contrarium colligere licet, constructionem illam, quam in *ἐλπίζω, ἐλπίς ἐστιν* sim. omnes agnoscunt, quondam latius patuisse erroribusque librariorum,

[1]) Cf. Kuehner § 389 an. 8.

cum in insolentiore offenderent, aut obscuratam esse aut delectam? Itaque non plane illos aoristos improbem; sed incerta res est, quoniam particulam *ἄν*, qua suppleta vulgaris constructio ubique facile efficitur, multis locis falso omissam esse constat praetereaque numerus eorum exemplorum, quae omnibus codicibus exhibentur, multo minor est quam eorum, quae nonnullis tantum praestantur.

De infinitivis autem fut. cum *ἄν* copulatis iudicium certius videtur. Quales inveniuntur: 18, 147 *οὐδέν' ἂν [ἡγεῖτο] προσέξειν αὐτῷ τὸν νοῦν* S al.; (sed *ἄν* om. LA Aristid. p. 349, *προσέχειν* A). 24, 115 *πολλοὶ γὰρ [ἂν] αὐτῷ ἐδόκουν οὕτω γ' οἱ κλέπται ἔσεσθαι, εἰ μέλλοιεν κτἑ.* (*ἄν* del. Cobet, Bl. Madvig adv. crit. III, 35). 30, 23 *οὐκ ἂν ἡγοῦνθ' ὑμᾶς αὐτοῖς πιστεύσειν* S; (sed *πιστεύειν* v). 48, 10 *ὑπενόουν μὲν δ' ἂν ἥξειν τινάς* S; (sed *ὑπενοοῦμεν γὰρ ἥξειν* v). 57, 19 *μάλιστ' ἂν οἶμαι . . . ἐπιδείξειν* codd. (*ἄν* del. Madvig l. l. Bl.). pr. 5, 3 *οἴομαι ἄν τι λέγειν δόξειν* v: (*δόξαι* S^1F^2). Inter quos cum duo tantum loci sint, quibus omnes codd. de inf. fut. c. *ἄν* consentiant, praeterea 48, 10 in S aperte corruptus sit, veteres quoque grammatici in infinitivis fut. c. *ἄν* offenderint, quamquam ubique corrigere ausi non sunt (cf. *περὶ συντάξεως*, Anecd. Bk. p. 127), non dubito, quin omnes ex Corpore Demosthenico expellendi sint.

4. Infinitivi fut. formas compositas has repperi: a) *μέλλειν* c. inf. praes. post *ἀπαγγέλλω* 21, 36; *φημί* 6, 14. 8, 23; *νομίζω* 58, 31; *ἀκούω* 19, 80. 24, 144. 54, 38. 58, 50. 59, 119; *πέπυσμαι* 19, 201. — b) *παρεσκευάσθαι* c. inf. praes. post *ἀπαγγέλλω* 20, 105; *εἶπον* 19, 332; *δοκῶ* (= videor) 20, 143 bis. pr. 48, 1; *ἀκούω* 38, 19. 45, 43; *πέπυσμαι* 54, 13.

5. Infinitivus *εἶναι* breviloquentia quadam Demostheni usitatissima praetermissus est:[1])

a) post *ἡγοῦμαι* 2, 6. 15. 20. 3, 2. 3. 4, 10. 5, 4. 17. (23).[2]) 6, 6. 7, 31.[3]) 8, 1. 66. 68. 10, 41. 69. 13, 11. 24. 14, 1.[4])

[1]) Omisi tales locos, ubi *εἶναι* ad bina enuntiata pertinens ex altero ad alterum referendum sit, ut 18, 180. 47, 74. al. [2]) *εἶναι* om. S (Bk. RBl. Tu. Voem. We.); add. Dd. Vo.; reduxit etiam Bl. app. crit. II p. CXXXIII. [3]) *εἶναι* cum plerisque codicibus omnes praeter Vo. sustulerunt. [4]) *μέγιστον εἶναι* S^1; del. omnes coll. pr. 7, 1.

15, 1. 16. 20. 28. 33. 16, 18. 29. 17, 11. 18, 43. 170. 205. 252. 253.[1]) 271. 19, 8. 143. 221. 245. 248. 256. 265 bis. 275. 314. 20, 2. 62. 111. 125. 148. 161. 21, 4. 18. 21. 24. 45. 101. 128. 131. (189.[2])) 190.[3]) 201. 212. 22, 30. 49. 67. 78. 23, 25. 54. 79. 118 bis. 122. 127. 134. 24, 8. 77. (141.[4])) 165. 168. 25, (13.[5]) 63.[6])) 69. (38, 20.[7])) 39, 18. 35. 37. 45, 13. 20 bis. 38. 88. 51, 21. (59, 115.[8])) 60, 27. 28. 31.[9]) pr. 6, 2. 7, 1. 9, 2. 20, 1 bis. 3. 25, 3. 27, 1. 35, 1. 2. 39, 1. 40, 2. 42, 2. 43, 1. 44, 1. 45, 4. 47, 1. 49, 3. (56, 1.[7])) II, 7. III, 6. V, 3. Eadem ex verbi *εἶναι* omissione profluxit *περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι* = pluris facere 23, 134; *περὶ πλείονος ἡγ.* cum infinitivo *εἶναι* legitur 49, 37; sed usitatius est *π. π. ποιεῖσθαι* 19, 1. 23, 130. 24, 107. 27, 68. 36, 36. 45, 54. 49, 3. 50, 45. 63. 60, 27.

b) *κρίνω* 3, 21. 12, 5. 14. 15, 22. 33. 18, 298. 299. 23, 75. 25, 42. 57, 4. pr. 41, 3. 55, 1. III, 7. 31. 45.[10])

c) *νομίζω* 1, 24. 2, 1.[11]) 3. 22. 3, 5. 10, 1. 45. 13, 8. 14, (3.[12])) 9.[13]) 29.[14]) 15, 18. 20. 33. 16, 3 bis. (= pr. 8, 3 bis.) 18, 214. 19, 29. 135. 175. 226. 20, 2.[15]) 39. 21, 16. (148.[7])) 225. 22, 31. 23, (4.[7])) 47. 74. 133. 146. 147 bis. 168. 24, 29. 74. 75. 87. 107. 118. 161. 25, 43.[16]) 29, 26. 43. 30, 37. 36, 46. 38, 6. 39, (23.[7])) 29. 33. 35. 40, 47. 44, 31. 45, 70. 84. 51, 8. 17. 19. 21 bis. 54, 15. 42. 57, 17. 32. 44. 50. 58, (57.[17])) 65. 60, 10. 28. 33.[18]) pr. 2, 2. 5, 1. 11. 12, 2. 15, 2. 23*a*. 29, 3. 30, 2. 42, 2. 46, 2 bis. 50, 1. 52, 1. II, 9. III, 32. V, 2.

d) *ὑπολαμβάνω* 1, 1. 3, 4. 6, 17. = 10, 12. 8, 43. = 10, 15.

---

[1]) Cf. p. 53 an. 5. [2]) *συμφέρον* Bl. coll. § 190: *συμφέρειν* rell. [3]) *συμφέρον* v. (Bk. Bl. Dd. Tu. Vo.): *συμφέρει* S^1: *συμφέρειν* S^2AB (Bu. We.). [4]) *εἶναι* secl. Bl., quia infinitivi locus in codd. incertus est. [5]) *εἶναι* om. Y; habent rell. [6]) *εἶναι* om. F (Bl.). [7]) *εἶναι* secl. Bl. propter hiatum. [8]) *εἶναι* ante *Ἀπολλόδωρον* falso Herwerden del. [9]) Cf. p. 53 an. 8. [10]) Cf. p. 53 an. 10. [11]) *εἶναι* om. SA et editores praeter Dd. [12]) *εἶναι* om. Bl. c. Aristid. p. 380 W; alio loco atque codd. hab. schol. p. 226, 18. [13]) *ῥᾴδιον ἄν συμβάντα* (= *εἰ συμβαίη*) v. (Bk. Bl. Dd. We.): *συμβῆναι ῥᾴδιον ἄν* S (Tu. Vo. Voem.). — *χαλεπόν* sine *εἶναι* omnes. [14]) *ῥᾴδιον* S al. (editores): *ῥ. εἶναι* A Aug. 1. [15]) Cf. p. 60. [16]) *εἶναι* add. SY (Dd.); om. rell. [17]) *εἶναι νομίζων* codd. praeter FQ, qui *νο. εἶναι* exhibent. *εἶναι* Bl. deleri posse putat. [18]) Cf. p. 54 an. 8.

9, 9. (30.[1])) 10, 31. 14, 36. 16, 22. 17, 26. 18, 10. (40.[2])) 142. 269. 19, 68. (21, 185.[3])) 23, 6. 122. 24, 67. 69. 155. 158. 210. 25, 26. 66. 39, 41. 42, 30. 51, 2. 57, 7. 50. 60, 29. 34. 61, 14. pr. 3. 22, 3. 29, 3. 32, 2. 34, 2. I, 13. IV, 3.

e) *οἶμαι* (4, 29.[4])) 18, 11. 19, 225.

f) *ὁρίζομαι* 19, 241. 37, 60.

g) *τίθημι* 14, 37. —

h) *γράφω* 19, 137.

i) *ὁμολογῶ* (18, 119.[5])) 29, 29. 57, 47.

k) *προσποιοῦμαι* 18, 125. 57, 50. 51.

l) *φάσκω* 18, 292.

m) *φημί* 9, 44. 61.[6]) 16, 6. 18, 318. 19, 74. 20, 113. 23, 194.[7]) 24, 57. 39, 29. 56, 22.

n) *προσεπισφραγίζομαι* IV, 3.[8])

o) *ψηφίζομαι* 57, 61. —

p) *δοκῶ* 19, 306. 20, 82. 135. 21, 217. 22, 57. 25, 30. 27, 38. 29, 10. 39, 1. pr. 37, 2. 44, 1.

q) *φαίνομαι* 1, 3. 5, 12. 6, 1. 7, 21. 10, 71. 14, 40. 18, 231. 20, 7. 76. 82. 110. 146. 24, 61. 25, 59. 45, 62. pr. 7, 1. 2. 33, 1. 34, 2. 49, 2. III, 11; sed cf. p. 55 an. 7.

Plerisque his locis ea constructio exhibetur, quam grammatici duplicem accusativum appellaverunt; cuius omnia exempla enumerare necesse erat, quia eam in solis fere genuinis Demosthenis orationibus occurrere cognovi, cum in omnibus aliis plena accusativi c. inf. constructio praeferatur; unde argumenta, quibus orationes quasdam dubias Demosthenis esse comprobetur, augere licebit. Interdum illa breviloquentia fit, ut verba dicendi vel cogitandi cum participiis coniuncta esse videantur, ut 29, 43 *οὐ συμφέρον αὐτῷ νομίζων ταῦτ' ἐπιδειχθῆναι παρ' ὑμῖν.* pr. 6, 2. 20, 1. 52.[9]) (De 21, 189. 190 cf. p. 72 an. 2. 3; accedit

[1]) *εἶναι* om. A (Andr. Spengel); cum ceteris reduxit Bl. app. crit. II p. CXXXVI. [2]) In Philippi quadam epistula. [3]) *εἶναι* om. FA (Bl.): hab. rell. [4]) *εἶναι* om. v: hab. SF (Dd. We.). [5]) *εἶναι* om. W. VII. 423 (add. Paris. 2); sed cf. Hermog. 283. Editores omnes retinuerunt. [6]) *εἶναι* om. SL. Alexander p. 466 W. Tiber. p. 565. Anonym. VII, 1015 (ex Tib.); editores praeter Dd. [7]) *εἶναι* om. SOY (Bk. Tu. Vo. We.); hab. Bl. Dd. Wb. [8]) *εἶναι* delendum suspicatur Bl. [9]) De talibus participiis cf. W. J. Alexander, Participal periphrases in Attic Prose, American Journal of Phil. IV, 1883 p. 293 sq.

pr. 39, 1 ex coniectura Wolfii et Blassii, qui *καὶ* post *προσῆκον* sustulerunt.)

Aliis locis alia quaedam verba facile supplentur, ut 20, 24 *εἰ μὲν γάρ τις ἔχει πολλὰ μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, οὐχὶ δεῖ δήπου τοῦτο βασκαίνειν. εἰ δ' ὑφῃρημένον φήσουσιν* ⟨scil. *αὐτὸν ταῦτα ἔχειν*⟩, 20, 113. 21, 69. 134. 179. 24, 212. 54, 22. aliisque locis, quos, cum de plurimis certari possit, utrum infinitivi subaudiendi sint necne, singulos afferre nolim. Sed tales quoque in genuinis orationibus frequentiores videntur esse quam in suppositiciis.

6. Accusativi c. inf. in enuntiatis secundariis usurpati apud Demosthenem non multi sunt, leguntur autem post *ὡς* (= cum temporale) 19, 195, *ἐπειδή* 19, 306. 24, 212, pronomina relativa 31, 3. 45, 10. 18. (cf. 20.) pr. 30, 1. (et 23, 194. 60, 21., ubi tamen haec pro *ὥστε* dicta sunt).

7. Aeque atque oratio obliqua per optativos inchoata interdum optativis continuatur (cf. p. 36), multis locis infinitivi excipiuntur infinitivis incipientibus a particulis *γάρ* 2, 18. 7, 2. 26. 9, 12. 12, 9. 14, 24. 18, 26. 19, 116. 151. 254. 305.[1]) 21, 45. 77. 22, 32. 23, 25. 74. 24, 158. 33, 17. 34, 3. 40, 10. 18. 49, 38. 53, 2. 24.[2]) 56, 38. 59, 67. *καὶ γάρ* 19, 22. *ἐπεί* 23, 117.[3]) *δή* 2, 19. 24, 213. *εἶτα καί* 18, 287.[4]) *μέντοι* 19, 22. 21, 191. *μὲν οὖν* 19, 140. *οὖν* 19, 167. 27, 15. 56, 22. *τέ* 19, 308.[5]) Asyndetos, ut ita dicam, infinitivi praecedentibus adiuncti sunt: 19, 74 bis. 54, 39. pr. 49, 1. Cf. etiam locos p. 45 congestos, quibus ii comparandi sunt, ubi *ἔφη* ex praemisso *ἐδεῖτο* subaudiendum est: 42, 11 bis. 49, [6].[6]) 26.

8. Corruptelas agnoverim, ubi ex duarum constructionum confusione particula *ὡς* infinitivis praefixa est, ut 1, 7 *ἐθρυλεῖτε*

[1]) *γάρ* secl. Bl (br.). [2]) *ἔχειν*: *ἔξοι* A. [3]) Cf. Madvig Synt. 159b an. [4]) Ex coniectura Blassii, qui, cum novo verbo opus non sit, *ὑπολαμβάνοντες* (SLBFQ: *ὑπέλαβον* Y, *ὑπελάμβανον* v. [Bk. Dd.]) del. [5]) Interdum difficile est iudicare, utrum accusativi c. inf. a *δέ* vel *καί* incipientes cum praecedentibus connectendi an potius ab iis separandi et infinitivis a particulis *γάρ*, *δή* sim. profectis adnumerandi sint; ex quibus his adnumeraverim: 2, 18. 18, 35. 19, 41. 152. 195. 308. 20, 73. 22, 21. 24, 212/214. 32, 19. 35, 31. 37, 7. 45, 10 bis. 61, 53. [6]) Ci. Bl., qui *ἔφη* (*ἐδόκει* A) ante *προσδεῖσθαι* sustulit.

ὡς . . . δεῖν (S. al.). 20, 123 *τὸν ὡς καταλείπεσθαι λέγοντά τι αὐτοῖς* (cf. p. 49 an. 2). 26, 16 *ὡς προσήκειν* (v.: *προσήκει* A: *προσῆκον* recte Taylor Bl.), 44, 53 *ἐνεγέγραπτο ὡς δημότης εἶναι* (codd. *ὡς* del. Wolf Bl.). 59, 119 *ἀκούω δὲ αὐτὸν τοιοῦτόν τι μέλλειν ἀπολογεῖσθαι, ὡς οὐ γυναῖκα ἔχειν αὐτήν* (S v.).

Caput III.

De participiis ex verbis declarandi et sentiendi pendentibus.

§ 1. Enumerantur ea verba, quibuscum participia in Corpore Demosthenico copulata sunt.

Antequam ad ipsam rem accedam, haec mihi praemittenda videntur:

1. Non omnia participia a verbis declarandi vel sentiendi pendentia orationis obliquae vice funguntur; quo fit ut pro aliis enuntiata explicativa orationis obliquae substitui possint, pro aliis nequeant; eo autem differunt, quod haec (ex Goodwinii § 884 definitione) „the act which is perceived", illa „the fact that the act occurs" significant. — Quo ex discrimine sequitur, ut nonnulla verba et cum accusativis et cum genitivis c. part. iungantur; ubi autem non nisi accusativi c. part. usui sunt, vel omnibus enuntiationum explicativarum exemplis diligenter collatis interdum difficile est iudicare, utrum participiorum genus intellegendum sit. Qua de causa omnes eos locos, ubi accusativi c. part. ad verba declarandi et sentiendi relati sunt, confundere non dubitabo.[1])

2. Complura sunt participia, quae formam modo grammaticam spectanti et ad verba declarandi vel sentiendi referre et alio modo explicare licet; ut 19, 65 *ἐξ ἀνάγκης ἦν ὁρᾶν [πάντα] ταῦτα, οἰκίας κατεσκαμμένας, τείχη περιῃρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ κτἑ.* (= „videre domos eversas, moenia diruta" etc. vel „domos esse eversas" etc.), pr. 26, 1

[1]) In singulorum verborum constructionibus hoc discrimen iam cognoscitur. Cf. quae in dissertationis parte altera p. 99 de verbis *ὁρῶ, οἶδα, εὑρίσκω, μανθάνω* exposita sunt.

αἰσχρόν ἐστιν . . . νῦν μὲν βουλομένων τι παραινεῖν ἐνίων θορυβεῖν, ὕστερον δὲ κατηγορούντων τῶν αὐτῶν τούτων τῶν πεπραγμένων ἡδέως ἀκούειν (= „postea, cum accusabunt, eos audire“ vel „accusantibus aures dare“), al. Talia participia hoc in capite tractabo, dummodo ne ad verba declarandi vel sentiendi relata sensui adversentur.

3. Ex iis denique locis, ubi participii *ὤν* formam aliquam suppleas licet neque tamen necesse est, eorum modo rationem habebo, ubi diligenter examinanti participia suppleta magis ad sensum respondere videntur; interdum tale aliquod supplementum incertum esse interrogationis nota (?) apposita indicabo; ut 20, 67 *εἰ . . . μηδέν' ἄξιον ⟨ὄντα?⟩ δοκοίην ἔχειν δεῖξαι τῶν εὑρημένων ταύτην τὴν τιμήν*. 25, 88 *ἂν ἄρ' ἴδωσιν ἢ δαπάνην ἢ πότον ἢ παιδιὰν πλείω τῆς μετρίας ⟨οὖσαν?⟩*.

Iam vero singula verba eodem modo atque in prioribus capitibus disposita exscribam.

A) Verba declarandi sim.

ἀγγέλλω 3, 5.

ἀπαγγέλλω 1, 9. 3, 4. 21, 25.

(*γιγνώσκω*) *ἀναγιγνώσκομαι* (pass. = *μαρτυροῦμαι, ἐξελέγχομαι*) 36, 57.

γράφομαι[1]) 30, 26. 36, 6. 12. 47, 22. 49, 8. 17.[2]) 30. 32. 59.[3]) 60. 62 bis. 63 bis. 59, 94.

ἀπογράφω 27, 14. 59. 42, 29.

ἐγγράφω 27, 38. 63. 40, 22. 46, 17. 59, 7. — [29, 4].[4])

προσγράφομαι 45, 29.

δείκνυμι 2, 13. 5, 12. 8, 10. 17, 16? 18, 24. 136. 177. 213. 215. 216. 233. 264. 19, 114. 177. 336. 20, 26. 67.? 110. 113.

[1]) *γράφομαι, ἀπογράφω, ἐγγράφω, προσγράφομαι* plurimis locis cum participiis *ὀφείλων* et *προσοφείλων* coniuncta sunt; quae cum plane substantivorum notionem habeant (= *χρήστης* cf. 49, 47; 33, 21. 25. 39, 4. 5. 21. al.), hic ubique duplices accusativos intellegere licet. — Tribus tantum locis, 27, 14. 30, 26. 59, 94. alia quaedam participia ab illis verbis pendent; quae cum infinitivis 27, 16. 47., et cum enuntiato explicativo 37, 24. conferenda sunt. [2]) *γράψασθαι* A (Bl.): *γράψαι* rell. [3]) *γεγραμμένος* A (Bl.): *ἐγγεγραμμένος* rell. [4]) *καί* ante *γεγραμμένον* del. Cobet.

117 bis. 126 bis. 21, 12. 21. 160. 22, 29. 33. 47.[1]) 59. 23, 4. 6. 7. 90. 101. 24, 48. 189. 194. 25, 3. 68.[2]) 27, 59. 29, 7. 34, 4. 37, 21. 35. 42, 22. 23. 24. 44, 7. 16. 45, 34. 40. 52. 54, 30. 57, 1. 17. 58, 11.[3]) 36. pr. 18. II, 10. III, 27. 42. cf. 37, 56 *κακίαν γάρ μοι καὶ πονηρίαν οὔθ' οὗτος προσοῦσαν οὐδεμίαν δείξει οὔθ' ὑμῶν . . . οὐδὲ εἷς σύνοιδεν.*

δεικνύω 21, 128. 169. 57, 3.

ἀποδείκνυμι 12, 9. 18, 131. 309. 30, 4. 53, 2. 55, 12.[4])

ἐπιδείκνυμι 8, 33. 16, 19.[5]) 18, 95. 19, 85. 177. 178. 212. 301. 21, 7. 36.[6]) 22, 18. 24. 23, 3.[7]) 144. 24, 90. 27, 18. 34. 35. 47 bis. 50. 52 bis. 28, 22.[8]) 29, 5. 6. 18. 46. 55. 30, 25.[9]) 34, 40. 35, 17. 36, 2. 37, 59. 38, 14. 39, 39. 40, 60. 43, 17. 45, 2. 5. 9. 53. 76. 47, 1. 51, 3 bis. ‹53, 26›.[10]) 55, 6. 57, 19. 55. 56. 69. 58, 27. 59, 13. 49. 79. 61, 6. 13.

ἐπιδεικνύω 29, 21.[11]) 39, 26. 42, 4. 17. 57, 25. 36. 40. 59. 59, 62.[12])

ἐνδείκνυμαι 26, 24.[13])

δηλῶ 23, 60. 45, 34. pr. 12, 1. (De verbis *δῆλος γίγνομαι, δῆλός εἰμι, ἔνδηλός, εὔδηλός, πρόδηλός, οὐκ ἄδηλός εἰμι* vide p. 81.)

ἐλέγχω 2. 5.[14]) 9, 37.[15]) 19, 279. 23, 36. 25. 37. 27, 19.[16])

---

[1]) *δείξω* SAYO al. (Bl. Dd. We.): *ἐπιδείξω* (Bk. Tu. Vo.). [2]) *δεικνύναι* (Bk. Bl. Dd. Tu. Vo.): *εἶναι* Dobr.: *γεγονέναι* We. [3]) *γεγενημένα* Dobr. Bk. Bl. Dd. Tu.: *τὰ γεγ.* v. (Vo.): *ταῦτα γεγ.* A. [4]) *ἀποδείκνυμι* c. duplici accusativo coniunctum „reddere aliquem aliquid" significat ideoque huc non pertinet; v. 15, 3 (cf. Blass, Mus. Rhen. 43 p. 285); 23, 200. [5]) *ἐπιδείξωσι* A (Bl.): *ἀποδ.* rell. [6]) [*ἐπι*]*δείξω* Bl. (br.). [7]) *ἐπιδείξομεν*: *δείξομεν* Bl. (br.). [8]) *ἐπιδέδεικται* v. (Bk. Bl.): *ἀποδεδ.* S (propter *ἀποστερῶν* videtur; Dd. Tu. Vo.). [9]) *ἐπιδείξω* A (Bl.): *ἀποδείξω* rell. (sed sequitur *ἀπολελοιπνῖαν*). [10]) Siquidem *ἀναισχύντους ὄντας* suppletur. [11]) *ἐπιδεικνύουσιν* (Bk. Bl. Dd. Vo.): *ἐπιδεικνῦσι* Turr. c. S. [12]) *ἐπιδεικνύω* v. (Bk. Bl. Vo.): *ὑποδεικνύω* FY (Dd. Tu.). Cf. 46, 15 *ἐπιδεῖξαι* v. (Bk. Bl. Tu. Vo.): *ὑποδεῖξαι* S^1 (Dd.). [13]) *ἐνδείξασθαι* Apsin. p. 256 (Bl.): *ἐπιδ.* rell. [14]) *τοιοῦτον ἐλέγχειν* Bl. e *γρ*B (ubi *ἔλεγχον*) coll. schol. Dem. p. 81, 15: *τούτοις ἐλέγχειν* rell. [15]) *ἐλεχθῆναι* SL (Bl. Dd. Voem. We.): *ἐξελεγχθῆναι* v. (Bk. Tu. Vo.). [16]) *ἐλεγχθήσεται* v. (editores): *ἐξελεγχθήσεται* SA.

29, 9.[1]) 12. 30, 23. 34, 34.[2]) 35, 5.[3]) 45, 42. 47, 31. 53, 17.[4]) *ἑλ. καὶ δείκνυμι* 19, 8.[5]) *φαίνομαι καὶ ἐλέγχομαι* 19, 101.

ἐξελέγχω 2, 8. 13. 4, 37. 6, 2. 7, 36. 12, 18. 17, 25. 18, 125. 136. 251.[6]) 19, 3. 5. 9. 60. 121. 161. 165. 176. 201. 246. 284. 21, 105. 115. 147. 23, 36. 68. 195. [206].[7]) 24, 74.[8]) 108. 26, 22. 27, 12.[9]) 52. 29, 19. 25 bis. 29. 39. 55. 31, 8. 9. 12. 32, 27. 33, 2. 34, 20. 37, 1. 12. 25. 43, 4. 50. 44, 30. 45, 22. 30. 36. 61. 62. 46, 3. 12. 27. 47, 4. 9. 10. 32. 40. 78. 79. 48, 45. 49, 12. 56. 50, 65. 51, 16. 54, 17. 57, 3. 51. 58, 54. 59, 10. 68. pr. 10, 2. 42, 1. 46, 2.

τὸν ἔλεγχον λαμβάνω 33, 37.

(*λογίζομαι*) *ἀπολογίζομαι* 24, 108.[10])

μαρτυροῦμαι (pass.) 59, 118.

ὁμολογῶ 21, 192. 23, 74.

πεῖραν δίδωμι II, 15.

σιωπῶ 9, 26.

(*φαίνω*) *ἀποφαίνω* 18, 206. 21, 85.[11]) 96. 23, 89. 27, 24. 52. 45, 30. 54, 28. 55, 6. 58, 22. 59, 118.[12]) Cf. *ἐμφανίζω* 14, 36. *φανερὸν ποιῶ* 21, 50. *φ. καθίστημι* pr. 51 (cf. 21, 204).

B) Verba sentiendi, sim.

ἀγνοῶ 1, 15. 7, 5. 10, 74. 11, 4. 60, 28.

αἰσθάνομαι 6, 29. 11, 18. 14, 26. 18, 46. 162.[13]) 19, 10. 27, 69. 28, 15. 33, 16. 34, 13. 35, 42. 52, 13. 58, 18. 32. 59, 99. 103.[14]) p. 2, 2. Cf. 10, 13 *ἀμφότερ᾽ οὖν οἶδε, καὶ αὐτὸν ὑμῖν*

---

[1]) *ἐλεγχθήσεται* A (Bl.): *ἐξελεγχθήσεται* rell. [2]) *ἐλεγχθήσεσθαι* S (Bl. Dd.): *ἐξελεγχθήσεσθαι* (Bk. Tu. Vo.). [3]) *ἐλέγξω* A (Bl.): *ἐξελέγξω* rell. [4]) *ἐλέγξας* A (Bl.): *ἐξελέγξας* rell. [5]) *ἐλέγξω* BQ (Bl.): *ἐξελέγξω* rell. [6]) *ἀδικῶν* om. Rhen. VI, 361. [7]) *τοὺς τὰ μέγιστ᾽ ἀδικοῦντας* [*καὶ*] *φανεροὺς ἐξελεγχομένους* Dobr. I, p. 477. [8]) *ἐξελήλεγμένους ἀδικοῦντας*: *ἀδικεῖν* γρS. [9]) *ἐξελέγχουσιν*: *ἐλέγξουσιν* F. [10]) *ἀπολογίσασθαι*: *ἀπολογήσασθαι* S al. [11]) *ἀποφαίνειν* AγρFQ[2] (Bl. Dd. Bu. Vo): *ἀποφέρειν* S v. (Bk. Tu.). Cf. 49, 16 *ἃς ἐν τῷ λόγῳ ἀπήνεγκε χιλίας δραχμὰς δεδωκώς.* [12]) Infinitivi subaudiendi sunt, ubicunque *ἀποφαίνειν* „decernere“ vel simile quid significat; ut 12, 8. 18, 136. [*εἶναι* om. Bl. c. Q], 19, 44. 174. 278. al. [13]) *αἰσθάνει* SL (omnes): *αἰσχύνῃ* v. [14]) *αἰσθόμενοι* Bl.: *αἰσθανόμενοι* libri praeter FQ (Bk. Dd. Tu. Vo.): *προαισθόμενοι* FQ.

ἐπιβουλεύοντα καὶ ὑμᾶς αἰσθανομένους. — *αἰσθάνομαι* c. genit. et part. 17, 14.

ἀκούω 3, 9. 9, 49. 14, 29. 30.[1]) 18, 35. 174. 19, 20. 87. 137. 138. 325. 20, 34. 21, 16. 129. 38, 2? 15. 50, 54. 60, 29. 61, 45. pr. 21, 2. 39, 1. — *ἀκούω καὶ καταλαμβάνω* 37, 10. *ἀκούω καὶ εὑρίσκω* 6, 11. *ἀκούω καὶ ὁρῶ* III, 21. — *ἀκούω* c. genit. et part. 4, 44. 7, 21. 8, 4.[2]) 73. 15, 22. 18, 6. 32. 121. 127. 19, 25. 44. 102. 207. 271. 20, 55 bis. 62. 111. 21, 7. 23, 62. 25, 1. 54. 28, 14. 34, 1. 36, 1. 25. 37, 19. 21. 38, 2. 5. 18. 40, 4. 41, 16. 44, 56. 45, 83. 48, 37. 49, 33. 50, 3. 6. 11. 53, 17. 54, 2. 8. 57, 22. 39. 58, 10. 59, 87. 60, 26. pr. 5, 2. 14, 1. III, 1. — cf. *ἀποδέχομαι* 56, 31.

γιγνώσκω 5, 5.[3]) 10, 70. 19, 137. 171.[4]) 20, 88. 167. 33, 16. 36, 27. 45, 24. 59, 108. III, 27 bis. Cf. *ὑπολαμβάνω καὶ γιγνώσκω* 18, 10.

ἐξετάζομαι (pass.) 18, 173. 197. 217. 277. 19, 212. 291. 21, 65. 202. 22, 66. = 24, 173. 45, 66. II, 5. 9. 12. Cf. 19, 120. ubi Bl. c. Liban. Herm. IX, 54, 30 *ἐξεταζόμενα* om.

ἐπίσταμαι 29, 11. 25. 30, 35. II, 18.

εὑρίσκω 2, 6. 4, 50. 5, 23. 8, 48. = 10, 24. 10, 35. 11, 8. 10. 14, 9. 29. 39. 15, 24. 16, 24. 18, 20. 138. 244. 246. 256. 277. 282. 284. 294. 303. 321. 19, 79. 115. 332. 20, 5. 13. 15. 41. 44. 21, 38. 46. 51. 98. 130. 159. 185. 22, 12. 55. 23, 50. 128. 188. 24, 10. 76. 143. 191. 25, 15. 27.[5]) 39. 54. 26, 4. 25. 26. 27, 16. 35. 28, 2. 29, 60. 30, 1. 35, 30. 36, 31. 37, 45. 41, 27. 42, 8. 45, 7. 57. 58. 47, 26. 51, 14. 57, 35. 58. 58, 5. 62. 64. 60, 1. 37. 61, 12. 30. 37. 45. 46. pr. 24, 1. 32, 4. 38, 3. 49, 2. II, 2. 24. 25. III, 6. 8. IV, 5 bis. — *εὑρίσκω καὶ ἀκούω* 6, 11.

θεῶμαι 21, 2. 226.

θεωρῶ 6, 23. 18, 101.

μανθάνω 32, 2.

μέμνημαι 18, 61. 19, 253. 24, 134. 49, 27.

[1]) *τὸ τῆς χώρας τίμημ' ὑπάρχον ἀφορμὴν* [*ἑξακισχίλια τάλαντα* secl. Dobr. Bl. Dd. We.] *ἀκούσεται* (editores): *ὑπάρχειν* Harpocr., Phot. s. v. *ὅτι ἑξακισχίλια.* [2]) *εἰπόντος* om. A. [3]) *ἔγνωτε εἰρηκότ' ἐμέ* S (Bk. Bl. Dd. Tu. We.): *τὸν ... εἰρηκότ' ἐμέ* (Vo. Voem.). [4]) Ex verbis Aeschinis. [5]) *εὑρεθήσεται* Alexander p. 472 W. (qui *εὑρ. ἔχων*), *π. ὕψ.* c. 27 (Bl.): *φανήσεται* (Bk. Dd. Tu. Vo. We.).

μνημονεύω 6, 30. 21, 65. 29, 21. 25.

οὐκ ἀμνημονῶ 60, 31.

οἶδα 4, 18. [51].[1] 5, 4. 6, 12. 18. 7, 23. 9, 65. 10, 13. 12, 8. 14, 13. 24.[2] 29. 40. 15, 5. 19. 33. 18, 10. 85. 130. 134. 142. 162. 289. 19, 28. 40.[3] 52. 199. 209. 21, 37. 63. 64. 71 bis. 22, 10. 15. 31. 67. 23, 6. 7.[4] 109. 149. 175. 24, 11. 30 ter. 62. 125. 195.[5] 25, 4. 27, 12. 29, 11. 15. 26. 33. 38. 40 bis. 30, 35 bis. 32, 12. 34, 2. 32. 39. 46. 39, 24. 27. 41, 16. 45, 53. 59. 84. 46, 8. 13. 47, 65. 49, 41. 46. 65. 66. 50, 24. 34. 51, 9. 20. 21. 52, 29. 57, 36. 44. 48. 54. 58, 28. 59, 37. 59. 81. 93. 121. 60, 2. 27. 30.[6] 61, 43.[7] II, 18. III, 24. 29 sq. IV, 3. 12. pr. 23 *β*.[8] 33, 3. 50, 2.[9] Cf. 58, 12. ubi F. K. Hertlein, Z. Kritik d. att. Redner, Hermes XIII, 1878, p. 14 post *εἰ μέν* inserendum putat *εἰδώς*. — *οἶδα καὶ ἐξελέγξω* 45, 41. *οἶδα καὶ ἤκουσα* 35, 35.

πρόοιδα καὶ προακήκοα, 19, 219.

σύνοιδα 6, 34. 13, 34. 14, 40. 18, 66. 263. 19, 199.[10] 208. 210. 21, 2. 80. 23, 159. 24, 124. 29, 1. 33, 14. 40, 17. 45, 21 bis. 49, 58. 66. 57, 22. 58, 13. 33. 59, 67. 60, 16. 61, 23. 49. pr. 5, 3. II, 20. (cf. 37, 56. s. v. *δείκνυμι*).

ὁρῶ 1, 18. 2, 1. 4. 4. 6. (=11, 15.) 22 bis. 3, 1. 8. 26. (=13, 29. 23, 207.) 4, 6. 43. 5, 1. 4. 11. 6, 1. 12. 23. 25. 27. 33. 34. 8, 5. 67. 9, 1. 3. 22. 25. 49. 10, 8. 34. 40. 43. 44. 53. 70. 72. 14, 3. 6. 9. 35. 40. 15, 5. 9. 14. 22. 24. 28. 16, 16. 22. 17, 3. 20. 18, 13 bis. 14. 17. 18. 22. 63. 66. 67. 72. 72. 93. 97. 102. 133. 141. 144. 161. 238. 250. 253. 263. 274. 277. 19, 2. 65. 104. 133. 138. 140. 173. 223. 224. 225. 235. 248. 268. 275. 284. 325. 328. 339. 343. 20, 5.[11] 13. 22.[12]

---

[1]) Cf. p. 15 an. 3. [2]) *οἶδα λέγων* Bl.: *λέγω* (i. e. *ΛΕΓῶ*) *μέλλων λέγειν* A, *μέλλων λόγον λέγειν* OY (*λόγον μέλλων λέγειν* Dd.): *λόγον ὃν μέλλω λέγειν* S v. (br.) (Bk. Tu. Vo. Voem. We.). [3]) Ex Philippi epistula quadam. [4]) *ἵν' ᾖδειτε* Dobr. Bl.: *εἰδῆτε* rell. [5]) *εἰδέναι* SAOY (Bk. Bl. Dd. Vo. We.): *εἰδέναι καὶ συνιέναι* v. (Tu.). [6]) *λεγόμενον* Wolf Bk. Bl. Dd. Vo. Tu.: *λεγόμενος* codd. [7]) *ἴσθ'* v. (Bk. Bl. Dd. Tu. Vo.): *ἴσθ' ὅτι* SY. [8]) *εἰδέναι συνοῖσον* (Bk. Bl. Dd. Tu.) ex or. IV: *τὸ συνοῖσον* codd. (Vo.). [9]) *οἶδά ποτ' ... παρ' ὑμῖν ἀκούσας* = scio me olim audivisse. [10]) *πεπραγμένα* om. Hermog. p. 340; cancellis inclusit Bl., cui ex § 210 sumptum videtur. [11]) *ἴδητ'* Bl. coll. pr. 55, 1 (*ἴδοι*): *εἰδῆτ'* rell. [12]) *ἴδῃ* v. (Bk. Bl. Dd. Sa. Wr.): *ειδηι* S^1L: *εἴδῃ* Vo. Voem.: *εἰδῇ* Turr.

42. 53. 57.[1]) 135. 138. 21, 39. 44. 59 bis. 60. 63. 99 bis. 112. 125.[2]) 136 bis. 137. 159. 190. 22, 4. 20. 37 bis. 53. 57. 66. (= 24, 173.) 72. (= 24, 180.) 23, 5. 31. 80. 100. 108 bis. 109. 112. 129. 132. 151. 168. 174. 176. 179. 188. 189. 207 bis. 212. 24, 8. 51. 66. 114. 155. 182. (= 22, 74.) 25, 1. 6. 13. 14. 38 bis. 42. 66. 76. 82. 84. 88. 93. 101.[3]) 26, 15. 17. 26. 28, 18. 21. 29, 15. 30, 7. 26. 34. 32, 12. 24. 36, 22. 28. 30. 42. 37, 10. 11. 15. 49. 38, 11. 39, 13. 22. 42, 3. 14. 43, 14. 45, 23. 54. 66. 70. 76. 86. 46, 2. 47, 6. 36. 40. 58. 60 ter. 62. 48, 55. 49, 64. 50, 6. 15. 64. 51, 5. 52, 6. 19. 53, 8. 54, 16. 24. 32 bis. 35. 55, 5. 24. 56, 14. 50. 57, 56. 58, 9. 23 bis. 26. 40 bis. 69. 59, 30 bis. 51. 99. 100. 60, 1. 3. 28. 31. 35. 61, 1. 3. 5. 28. 52. 54. pr. 2, 1. 5, 1. 6, 1. 14, 3. 15, 2. 17. 21, 3. 24, 3. 28, 2 bis. 30. 2. 32, 3. 33, 2. 34, 3. 44, 1. 2. 49, 3. 55, 1. I, 2. 7. II, 1. 6. 20. III, 3. 4. 9. 10.[4]) 19. 33. 34. 38. IV, 9. 12. — *ὁρῶ καὶ ἀκούω* 20, 65. cf. 55, 16.

ἐφορῶ 18, 205. 23, 69. 169.[5]) 40, 13. 60, 26.

καθορῶ 5, 6. 24, 25. 51, 10. 59, 72.

παρορῶ 26, 16.[6])

περιορῶ 9, 29. 10, 41. 16, 25 bis. 18, 63. 64. 19, 64. 66. 84. 195. 230. 306. 20, 75. 21, 115.[7]) 26, 24. 27, 63. 28, 19. 33, 28. 40, 23. 42, 32. 43, 84. 44, 2. 3. 11. 45, 73. 74. 47, 56. 50, 5. 55, 7. 58, 2. 59, 8. 60, 8. III, 41.

ὑπερορῶ 48, 85.

πυνθάνομαι 4, 41 bis. 8, 11. 10, 29. 18, 25. 19, 137. 154. 341. 59, 40. 63.

τίθημι 23, 76. 45, 86.

φωρῶ 21, 41. 22, 71. = 24, 179. 45, 19. —

δῆλος γίγνομαι 45, 40. *δῆλός εἰμι* 6, 16. 16, 28. 19, 118. 236. 24, 122. 25, 30. 31, 10. 37, 27. 41.

ἔνδηλός εἰμι 21, 198.[8])

---

[1]) *κρινόμενον* ante *ἴδοι* om. S^1 al. [2]) *ὁρᾷ* omnes: *φωράσῃ* ci. We. [3]) *ἰδεῖν* S al. (Bk. Bl. Tu. Vo. We.): *ἐπιδεῖν* v. (Dd.). [4]) *δὲ ὁρῶν* mg. Q et ci. Reiske (Bk. Bl. Dd. Tu. Vo.). [5]) *ἐπιδόντα* omnes: *ἐπειδότα* S^1. [6]) *περιοπτέον* Cobet et We. („Je ne sache pas", inquit We., „que *παρορᾶν* se contruise avec un participe"). [7]) *περιεῖδε*: *περιειλε* S^1. [8]) Hoc verbum rarissimum apud Demosthenem ceteroquin non legitur. Cf. Buttmann, Mid. p. 171.

εὔδηλός εἰμι 16, 10.
πρόδηλός εἰμι 23, 12.
οὐκ ἄδηλός εἰμι 21, 25.

λανθάνω 1, 11. 6, 5. 27. 16, 5. 17, 24. 18, 140. 19, 13. 96. 20, 125. 21, 89. 23, 123. 24, 16. 155. 191. 30, 4. 6. 35, 22. 37, 54. 45, 44. 80. 85. 48, 15 bis. 40. pr. 9, 1.[1]) 17. — *οὐ λέληθ' ἐμαυτὸν οὐδ' ἀγνοῶ* 37, 55.

φαίνομαι 1, 15. 2, 2. 4. 5. 12. 13. 4, 20. 5, 10. 11. 12. 7, 21. 29. 44. 8, 6. 12, 4. 20. 14, 2. 7.[2]) 8. 24. 15, 3. 21 bis. 22 bis. 25. 16, 15. 18, 14. 15. 24. 85. 94. 109. 118. 173. 180. 216. 310. 317. 320. 19, 47. 52. (91.[3])) 101. 120. 131 bis. 147. 179. 186. 200. 239. 267. 294.[4]) 323. 20, 18. 20. 30. 37. 43. 44. 46 bis. 80 bis. 81 bis. 83. 113. 120. 122. 126 bis. 128. 133. 135. 136. 138. 139. 143. 149. 153. 157. 162. 164. 21, 9. 12. 34. 38. 39. 40. 42. 72. 77. 92. 118. 181. 183 bis. 22, 20. 21. 47. 64. 66. (= 24, 173.) 69. 71. (= 24, 179.) 23, 44. 64. 70. 71. 75 bis. 124. 138. 139. 143. 162. 184. 186. 194. 203. 24, 14. 15. 19. 29. 67. 69. 70. 78. 79. 87. 95. 107. 109 bis. 113. 137. 153. 156. 170. 211. 212. 217. 25, 12. 17. 37. 69. 26, 6. 7. 23. 27, 16. 21. 33. 49. 52. 28, 4. 7. 10. 29, 17. 38. 45. 46.[5]) 52. 30, 29 bis. 33. 31, 5. 8. 32, 18. 20. 33, 31. 34. 34, 41. 52. 36, 9. 12 bis. 15. 38. 37, 2. 3. 38, 11. 15. 26. 39, 24. 38. 40, 15. 25. 41, 18. 44, 8. 33. 50. 45, 27. 35. 41. 42. 67. 77. 78. 46, 19. 20. 25. 49, 49. 57. 51, 2. 4. 9. 52, 22. 24. 53, 28. 54, 1. 22. 24. 29. 30. 33. 56, 23. 33. 57, 4. 24. 25. 29. 30. 43. 47. 55 bis. 67. 58, 5. 14. 59, 114 bis. 121. 60, 3. 27. 28. 29. 61, 9. 16. 27. pr. 2, 2. 5, 2. 3. 16. 22, 2. 23*β*. 24, 1.[6]) 28, 2. 32, 4. 33, 1. 3. 34, 2. 39. 40, 1. 44, 2. 45, 2. 46, 4. 5. 47, 3. 48, 1. 50, 1. 3. I, 3. II, 8. 12. 14. 16. III, 10. 12. 25. 35.[7])

ἀναφαίνομαι 42, 5.
προφαίνομαι 61, 25.

---

[1]) *ποιῶν* del. Bl. [2]) *ἂν φαίνηται φρονεῖν αἱρουμένη* v. (Bk. Bl.): *φρονεῖν ἐπὶ ταύτῃ τῇ προαιρέσει* SA (Tu. We. [cui tamen participium *φρονοῦσα* sensu postulari videtur] Dd. Vo. Voem.). [3]) *ἂν τοιαῦτα πεποιηκὼς φαίνηται* v.: *πεποιηκώς* om. SA (Bl. Tu.). [4]) *πέφηνέ τις αἴτιος αὐτόθι ...;* A (Bl. We.): *καὶ πέφηνε. τίς* [*οὖν* om. S^1LP al.] *αἴτιος ...;* v. (Bk. Dd. Tu. Vo.). [5]) *πέφηνεν* v. (Bk. Bl. Tu.): *ἀπέφηνεν* SA (Dd. Vo.). [6]) *φανείη* v. et *γρ*BQ (Bl. Dd.): *φαίη* (Bk. Tu. Vo.). [7]) Praeterea 57, 16 Bl. *φανήσονται* pro *γενήσονται* scribendum putat.

φανερὸς γίγνομαι 14, 10. 19, 236. 20, 43. 21, 110. 31, 2. 10. *φανερός εἰμι* 14, 7. 16, 28. 18, 19. 292. 19, 85. 21, 41. 195. 23, 125. 25, 88. 89. 30, 29. 48, 9. III, 4.

καταφανὴς γίγνομαι 47, 75. 59, 10. *κατ. εἰμι* 30, 6.

Praeterea verba *ἁλίσκομαι* (pass.), *λαμβάνω*, *καταλαμβάνω* hoc in capite tractanda sunt; quae quamquam non ita ad verborum *εὑρίσκω*, *ὁρῶ*, *ἐλέγχω* sim. vim accedunt, ut etiam enuntiatis explicativis adiungantur, tamen ab illis separanda non videntur.

ἁλίσκομαι (pass.) 19, 286. 21, 227. (24, 144).[1] 25, 40.[2]

λαμβάνω 4, 18. 18, 20. 137. 284. 19, 132. 175. 190. 21, 27. 97. 147. 183. 23, 169. 205. 24, 2.[3] 49. 65. 155. 25, 53. 33, 11. 45, 59. 60, 13.

καταλαμβάνω 18, 211. 21, 85. 164. 34, 8. 47, 35. 49, 39. 50, 9.

§ 2. De casibus et temporibus participiorum ad verba declarandi et sentiendi pertinentium.

I. De casibus.

Participium verbo alicui declarandi vel sentiendi adiunctum ad huius verbi aut subiectum aut obiectum ita refertur, ut cum altero in casu concinat. Itaque

1. ad verbi finiti quod vocatur subiectum pertinens in nominativo ponitur, ut subiuncto verbo *δείκνυμι* 18, 215 (*σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν*), 19, 177 (*ἵνα . . . δείξω πεποιηκώς*), 37, 35. 42, 22. 23; *δηλῶ* 23, 60. *τὸν ἔλεγχον λαμβάνω* 33, 37. *πεῖραν δίδωμι* II, 15. *φανερὸν καθίστημι* pr. 51, 1. — *αἰσθάνομαι* 18, 162. 28, 15. pr. 2, 2. *γιγνώσκω* 19, 137. *οὐ λέληθ' ἐμαυτὸν οὐδ' ἀγνοῶ* 37, 55. *μέμνημαι* 49, 27. *οἶδα* 14, 24.[4] 21, 63. 29, 26. 34, 39. pr. 50, 2. *σύνοιδα* 6, 34. 29, 1. *ὁρῶ* 18, 97.[5] 50, 15. Talibus pro nominativis casus obliquos substitui necesse est, ubicunque participia

[1]) Ex lege quadam citatum. [2]) *περὶ ὧν ψηφίσματα γράψας ἐάλω.* Codices inter plures lectiones variant; del. Dd. [3]) *ἐλήφθησαν*: *ἠλέγχθησαν* Anecd. Bk. [4]) Cf. p. 80 an. 2. [5]) *ποιοῦντες* Aristid. I, 661 Dd. (Bl.): *ἐποίουν* reliqui.

vel ad casus obliquos aliorum quorundam participiorum vel ad infinitivos cum casibus obliquis ut subiectis consociatos relata sunt, ut 18, 46 *συμβέβηκε . . . τοῖς . . . τἄλλα πλὴν ἑαυτοὺς οἰομένοις πολεῖν, πρώτους ἑαυτοὺς πεπρακόσιν αἰσθέσθαι.* 55, 7 *ἐξήρκει ταῦτ' αὐτοῖς ἠδικημένοις περιορᾶν.*

Haec quae exposui eadem quadrant in participia ex verbis vel intransitivis, quae appellantur (*δῆλός εἰμι, φαίνομαι, λανθάνω* sim.), vel passivis pendentia, ita ut horum quoque non modo nominativi, verum etiam genitivi (ut 17, 25. 47, 79. al.), dativi (21, 89. 23, 138. 26, 22. 57, 3. 51. 60, 29. al.), accusativi (ut 9, 37. 19, 236. 20, 162. 23, 139. 24, 16. 74. 37, 3. 39, 38. 54, 1. 58, 54. 59, 108. 116. 61, 52. al.) reperiantur. — Haec autem verba passive usurpata sunt: *ἀγγέλλομαι* 3, 5. *ἀπαγγέλλομαι* 1, 9. 3, 4. 21, 25. *ἀγνοοῦμαι* 11, 4. *ἁλίσκομαι* cf. p. 83., *γιγνώσκομαι* 59, 108. III, 27 bis. *γράφομαι*[1]) 30, 26. 36, 6. 12. 47, 22. 49, 59. 62. 63 bis. 59, 94. *ἐγγράφομαι* 27, 63. 59, 7. *προσγράφομαι* 45, 29. *δείκνυμαι* 18, 24. 19, 336. 21, 12. 160. 54, 30. *ἀποδείκνυμαι* 18, 131. 309. *ἐπιδείκνυμαι* 28, 22. 45, 5. 53. 58, 27. *ἐλέγχομαι*[2]) 9, 37. 19, 101. (279.) 23, 36. 25, 37. 27, 19. 29, 9. 30, 23. 34, 34. 45, 42. 47, 31. *ἐξελέγχομαι* 2, 8. 13. 4, 37. 7, 36. 17, 25. 18, 125. 251. 19, 5. 9. 60. 161. 165. 201. 246. 284. 21, 105. 115. 147. 23, 68. 195. [206].[3]) 24, 74. 26, 22. 29, 29. 39. 31, 8. 12. 32, 27. 34, 20. 37, 12. 25. 43, 4. 50. 45, 22. 30. 36. 61. 62. 46, 3. 12. 47, 9. 10. 40. 78. 79. 48, 45. 49, 12. 54, 17. 57, 3. 51. 58, 54. 59, 10. 68. pr. 10, 2. 42, 1. 46, 2. *ἐξετάζομαι* cf. p. 79. *εὑρίσκομαι* 4, 50. 18, 138. 282. 19, 332. 23, 188. 25, 27.[4]) 54. 27, 16. pr. 38, 3. 49, 2. III, 8. *λαμβάνομαι* 4, 18. 18, 137. 284. 24, 2. 49. 65. 155. *καταλαμβάνομαι* 21, 164. *μαρτυροῦμαι* 59, 118. (*μεμαρτύρηται ἑταῖρα οὖσα καὶ δούλη Νικαρέτης γεγενημένη*; part. ex verbi *ἐλέγχομαι* analogia, puto). *ὁρῶμαι* 18, 72. 93. 238. 263. 20, 135. 138. 21, 60. 22, 53. 66. (= 24, 173, ubi tamen Bl. uncos ascripsit) 23, 109. 24, 66. 25, 6. 39, 22. 45, 66. 54, 16. 60, 31. 35. 61, 52. pr. 21, 3. I, 7. III, 38. IV, 9. 12. *περιορῶμαι* 10, 41. 19, 66. *φωρῶμαι* 21, 41. 22, 71.

---

[1]) Cf. p. 76 an. 1. [2]) *ἐλέγχομαι* et *ἐξελέγχομαι* in codicibus passim confunduntur; hic eas formas descripsi, quas Bl. praetulit. [3]) Cf. p. 78 an. 7 (ex coniectura Dobraei). [4]) Cf. p. 79 an. 5.

= 24, 179. 45, 19. — (Adiectivo verbali constructio impersonalis flagitatur: 2. 13 *πολλὴν δὴ τὴν μετάστασιν καὶ μεγάλην δεικτέον* ‹scil. *οὖσαν*, quod tamen suppleri necesse non est›, 26, 16 *παροπτέον τι καὶ παρανομοῦντ' αὐτόν*[1].)

2. Participia ad obiecta verborum declarandi vel sentiendi relata in accusativo fere ponuntur, quoniam pleraque illa verba accusativis ut obiectis adiunguntur. Dativi iunguntur verbo *σύνοιδα*, cuius cum participio coniugati hae constructiones usitatae sunt: 1) nominat. 6, 34 *αὐτοῖς συνίσασι δεδωροδοκηκότες*; 29, 1 *συνῄδειν ἐξελέγξας*. — 2) dat. a) pronom. reflex. 18, 263 *σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι*; 19, 208. 21, 80. 40, 17. 45, 21. 58, 13. — b) 13, 34 *τοιούτοις οὖσι συνῄδειν ὑμῖν*; 21, 2. 23, 159. 24, 124. 33, 14. 49, 66. 57, 22. 58, 33. 60, 16. Dativi omnes significant personas. 3) accusat. 14, 40 *σύνοιδε τὴν πόλιν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην γεγενημένην*; 18, 66. 19, 199.[2]) 210. 45, 21. 61, 23. II, 20; et 49, 58. 59, 67. 61, 23. 49. pr. 5, 3., ubi *σύνοιδα* accusativis personas quasdam declarantibus adiunctum idem quod *ἀκριβῶς οἶδα* significat. — De genitivis cum verbis *ἀκούω, αἰσθάνομαι* sim. coniunctis v. p. 75; quibuscum conferas genitivos particip. verbo *φροντίζω* 19, 224. aliisque adiectos.

Participia verborum impersonalium formas neutri generis accipiunt, ut 57, 1 *πειράσομαι δεῖξαι μετὸν τῆς πόλεως ἡμῖν*. 55 *πῶς ἄν τις ὑμῖν σαφέστερον ἐπιδείξειε μετὸν τῆς πόλεως αὐτῷ*. Praeterea neutri generis participia exiguntur, ubi ad infinitivos vel totas quasdam enuntiationes referuntur (cf. p. 87).

Ad quae pauca tantum addenda sunt:

1. Si participia ad easdem personas, ad quas verba finita declarandi vel sentiendi, pertinent, non modo nominativi usurpantur (cf. p. 83 sq.), verum etiam frequenter pronominum personalium accusativi ponuntur ad eosque participia referuntur, ut in exemplis in hac tabella descriptis.

[1]) Cf. p. 81 an. 6. [2]) Cf. p. 80 an. 10.

	ἐμαυτόν	σεαυτόν	ὑμᾶς αὐτούς	ἑαυτόν αὐτόν	ἑαυτούς αὐτούς	ἐμέ
δείκνυμι, -νύω	57, 1. 17.	22, 29.	18, 216.		57, 3.	
ἐπιδείκνυμι	57, 19. 69. 61, 6.			36, 2.		40, 60.
ἐξελέγχω	24, 108.					
ἀπολογίζομαι	(37, 1.)[1]			31, 9.		
ἀγνοῶ					10, 74.	
αἰσθάνομαι				58, 32.		
οἶδα		18, 289.		6, 18 = 10, 13. 14, 40. 22, 67.		
ὁρῶ	42, 3.					
περιορῶ	33, 28.					
τίθημι				45, 86.		

27, 14 *ἀπέγραψε ἔχονθ᾽ ἑαυτόν* et 42, 29 *ἀπογέγραφεν ὀφείλονθ᾽ αὑτόν* hic non numeraverim; cf. p. 76 an. 1; sed comparandi sunt dativi pronominum reflexivorum verbo *σύνοιδα* adiuncti et cum dativis part. consociati, quos p. 85 sq. enumeravi.

Quae constructio in aliis exemplis adhibita est, quo clarius personae pronominibus reflexivis notatae aliis quibusdam opponantur, in aliis, quo plus momenti accipiant; in aliis autem nulla causa apparet, cur participia cum verborum regentium subiectis in casu non congruant.

2. Accusativus *ὑμᾶς* (vel *ἡμᾶς*) subauditur, ubicunque orator ad universam audientium coronam (= „man“) spectat, ut 24, 195 *εἰδέναι χρὴ σαφῶς φενακιζομένους*.[2]) Alii accusativi per coniunctionis (*ζεύγματος*) figuram aut ex alia quadam breviloquentia ab oratore praetermissi sunt, ut 2, 22 = 11, 15

[1]) *ἐπειδὰν ἐξελέγξω πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις καὶ ἀφεικότα τοῦτον ἐμαυτὸν καὶ ἀπηλλαγμένον*; qui locus hic numerandus est, si *ἐμαυτόν* ad *ἀπηλλαγμένον* subauditur; sed *καὶ ἀπηλλαγμένον* Paley et Bl. secluserunt. [2]) *ὑμᾶς φενακιζομένους* codd. quidam minores.

τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦνθ' ὁρῶν φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει. 3, 9. 18, 18. 21, 147. 23, 169. 25, 53. 29, 15. 45, 76. 49, 64. 57, 54; deinde 2, 6 *σφόδρ' ἂν ἡγούμην καὐτὸς φοβερὸν τὸν Φίλιππον καὶ θαυμαστόν, εἰ τὰ δίκαια πράττονθ' ἑώρων ηὐξημένον*[1]*· νῦν δὲ θεωρῶν καὶ σκοπῶν εὑρίσκω τὴν μὲν ἡμετέραν εὐήθειαν . . . . τούτῳ προσαγαγόμενον κτἑ.* 3, 9. (= 13, 29. 23, 207.) 4, 51.[2]) 6, 23. 18, 13. 19, 176. 223. 23, 76. 108. 24, 8. 25, 1. 27, 63. 30, 5. 45, 21. 54, 32. 59, 63. 67. pr. 32, 4. III, 10, ubi singuli accusativi ad bina vel plura enuntiata pertinent et, cum in alteris dicti sint, in alteris iam ita in mente versantur, ut eos repeti necesse non fuerit; denique 19, 138 *ἐπειδὰν δ' ἀκούῃ λέγοντας, εὐδοκιμοῦντας ἐν ὑμῖν, ἑτέρους κρίνοντας* ⟨scil. *αὐτούς*⟩, *τί καὶ ποιήσῃ*; 175. 177. 178. 195. 209. 301. 20, 44. 21, 2. 21. 46. 125. 22, 18. 23, 6. 144. 25, 68.[3]) 82. 101. 27, 18. 47. 52. 29, 25. 33. 46. 55. 37, 59. 38, 11. 45, 84. 47, 56. 54, 35. 57, 40. 62. 59, 118. 60, 36. 61, 13. III, 21. 41.; ubi accusativi non ideo, ut eorum iteratio vitaretur, sed sine certa causa videntur esse omissi. In codd. varie tradita aut coniecturis virorum doctorum in dubium vocata sunt: 2, 5 *τὸ δὲ πάνθ' ὅσα πώποτ' ἔπραξε διεξιόντ' ἐφ' ἅπασι τοιοῦτον* ⟨scil. *αὐτὸν ὄντα*⟩ *ἐλέγχειν*: cf. p. 77 an. 14; 18, 22 *ὁρῶν ἀφαιρούμενόν με* (*με* om. schol. Hermog. IV, 319); 19, 104 *τί δ'; ἐξελέγχοντ' ἢ λέγοντά τι τούτων ἑώρακεν* (*τούτων* AO^2 [Bl.]: *τοῦτον*). 23, 169 *ἐκεῖνον δ' ἐπιδόντα* [*τὸν υἱὸν*] *ἀποσφαττόμενον κατεπόντισαν* (*τὸν υἱὸν* secl. Bl., *τὸν υἱὸν ἀποσφαττόμενον* Herwerden). 42, 32 *δέομαι ... μή με περιελαθέντα περιιδεῖν ὑπὸ τούτων* (*με* om. A). Addo his eos locos, quibus pro accusativis totae enuntiationes participiis subiunctae sunt, cum ante eas omnes pronomina quaedam demonstrativa facile subaudiantur; ut 28, 2 *εὑρήσετε γὰρ οὐχ* ⟨*τοῦτο*⟩ *ὡς ὀφείλει μεμαρτυρημένον, ἀλλ' ὡς ὤφλεν.* cf. pr. 5, 1; 21, 159. 24, 194. 41, 27. 45, 9. 58, 11.[4]) III, 34; 22, 72 = 24, 180. 38, 15. 52, 6. 58, 23.

[1]) *ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον* minoribus quibusdam codicibus exhiberi We. docet. [2]) Cf. p. 15 an. 3. [3]) Cf. p. 77 an. 2. [4]) *δείξειν γεγενημένα περὶ ὧν ποιεῖται τὴν φάσιν* Dobr. Bl. Tu.: *τὰ γεγ. v.*: *ταῦτα γεγ.* A (Bk.).

II. De temporibus participiorum.

1. Tempora participiorum sicuti infinitivorum orationis obliquae cum temporibus indicativorum singulis respondentium congruunt, nisi quod participia praes. et perf. etiam pro indicativis impf. et plusqpf. substituuntur, ut 19, 253 *καὶ ταῦτ' αὐτὸς ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς· μέμνησθε γὰρ δὴ λέγοντ' αὐτὸν κτἑ.* 19, 209. 21, 64. 22, 15. 38, 15. 45, 33. 46, 20. 51, 16. 57, 29. III, 29. al. Participia praes. et aor. cum particula *ἄν* consociata modum aut potentialem aut conditionalem significant, ut 14, 35 *καὶ μὴν οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδέν' ἂν εἰκότως Ἑλλήνων φοβηθέντα τὸν πόλεμον τοῦτον ὁρῶ.* 15, 19 *ἴσασι γὰρ οὐδένας ἄλλους πάλιν εἰς ἐλευθερίαν τὰ πράγματ' ἂν ἐξαγαγόντας.*[1] 21, 37. 23, 109. 144. al.

2. *Μέλλων* c. infinitivo iunctum interdum participii fut. locum obtinuit, ut 22, 59 *βούλομάι δεῖξαι τοῦτον οὔτε πεπονθότ' οὐδ' ὁτιοῦν κακὸν οὔτε μέλλοντα πάσχειν οὐδὲν δι' ὧν ὑπὲρ ὑμῶν ἔπραξε, διὰ μέντοι τὴν αὐτοῦ βδελυρίαν καὶ θεοισεχθρίαν πεπονθότα μὲν μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας οὐδέν, πεισόμενον δ', ἂν τὰ δίκαια ποιῆθ' ὑμεῖς.* 45, 21. 74.

3. Eadem ex breviloquentia, qua infinitivi, participia saepe praetermittuntur, atque creberrime *ὤν, οὖσα, ὄν* (*ὄντα, οὔσαν, ὄν*). Ut post *αἰσθάνομαι* 35, 42. — *ἀκούω* (18, 174).[2] 19, 87. 38, 2? pr. 21, 2. — *γιγνώσκω* 20, 167. — *ἐξετάζομαι* (pass.) 18, 217. 277. 19, 291. 21, 65. 202. 22, 66 = 24, 173. II, 5. 9. 12; de 19, 120 cf. p. 79. — *εὑρίσκω* 4, 50. 14, 29. 18, 20. 256. 282. 284. 294. 19, 79. 115. 21, 46. 22, 55. 23, 128. 24, 76. 143. 25, 54. 26, 26. 41, 27. 58, 62. pr. 24, 1. 49, 2. II, 2. 24. III, 6. — *οἶδα* 4, 18. (14, 24).[3] 18, 10. — *σύνοιδα* II, 20. — *ὁρῶ* 2, 4. 3, 8. 6, 27. 10, 40. 53. 18, 97. (253).[4] 277. 19, 65. 223. 20, 5.[5] 13.[6] 21, 39. 59.[7] 189. 22, 57.[8]

---

[1]) *ἄν* om. ΣAY (Dd. Tu.): *ἐξαγαγόντας* A: *ἐξάγοντας* S: *ἐπάξοντας* Y: *ἐπανάξοντας* v. (Dd.): *ἐπάγοντας* Tu. [2]) *ὄντα* secl. Bl., ut hiatus vitaretur. [3]) Cf. p. 80 an. 2 (*παράδοξον μὲν οἶδα τὸν λόγον, ὃν μέλλω λέγειν* S v. et editores quidam). [4]) Cf. p. 53 an. 5. [5]) Cf. p. 80 an. 11. [6]) *τοιοῦτον* codd. et editores: *τοιοῦτον ὄν* Cobet (NL p. 689): *τοιοῦτ' ὄν* We. [7]) *τό* ante *συγκεχωρηκός* add. AB², Aristides in imitationibus (Bl. We.): om. Dd. Tu. Vo. Wr. [8]) *ὄντας* om. SYO (Tu. We); sed numeri adversantur.

23, 108. 129. (174).[1]) 179. 25, (76).[2]) 88. 32, 12. 36, 30. 42. 37, 15. 45, 70. (86).[3]) 50, 15. 54, 24. 56, 50. pr. 30, 2. 33, 2. 55, 1. I, 2. II, 20. IV, 12. *καθορῶ* 24, 25. *περιορῶ* 19, 230. 26, 24. — *πυνθάνομαι* 4, 41. = *δείκνυμι* 2, 13. 18, 216. 19, 336. 20, 67? 126. 25, (3).[4]) 68.[5]) 45, 34. III, 27. — *δεικνύω* 21, 128. 169. — *ἀποδείκνυμι* 18, 309. — *ἐπιδείκνυμι* 8, 33. 19, 85.[6]) 23, 144.[7]) 37, 59. 45, 76. 51, 3. 61, 6. 13. *ἐπιδεικνύω* 39, 26. 57, 40. — *ἐλέγχω* 2, 5.[8]) — *ἐξελέγχω* (4, 37).[9]) (24, 108).[10]) 45, 22. 36. — *ἐμφανίζω* 14, 36. — *ἀποφαίνω* 18, 206. 23, 89. — *φαίνομαι*[11]) 2, 4. 5. 12. 4, 20. 14, 2.[12]) 8. 15, 22. 18, (24).[13]) 173. 317. 19, 120. 131. 200. 294.[14]) 20, 18.[15]) 20. 113. 164. 21, 9. 72. 92. 23, 64. 75. 194. 203. 24, 212. 32, 18. 45, 42. 54, 24. 33. 57, 4. pr. 16. 22, 2. 23*β*. 24, 1.[16]) 32, 4. 33, 1. 3. 34, 2. 39, 1. 44, 2.[17]) 46, 4. 49, 2 bis. II, 8. 16. III, 10. *προφαίνομαι* 61, 25. — *λαμβάνομαι* (pass.) 4, 18. 18, 284. — *καταλαμβάνω* 50, 9.

Adde eos locos, ubi ex alia participii *ὤν* forma alia subaudienda est, ut 10, 44 *ὅταν . . . ὁρῶσι . . . μέγαν μὲν ὄντα παρ' ὑμῖν εὐθέως τὸν λέγοντα, ἀθάνατον δ' ἕνεκ' ἀσφαλείας, ἑτέραν δὲ τὴν κρύβδην ψῆφον ⟨οὖσαν⟩ τοῦ φανερῶς θορύβου.* 15, 4. 23, 151. 207. 47, 4.

Ceterum cf., quae p. 76 scripta sunt.

Nonnullis denique locis alia quaedam participia praetermissa sunt, ut 23, 75 *τὴν ἑτέραν δ' ἕκαστον ἔχον δοκιμάζεται, κἂν μὲν τὴν ἄδικον φανῇ* (scil. *ἔχον*), *πονηρὸν κρίνεται, ἂν δὲ τὴν δικαίαν, χρηστὸν καὶ καλόν.* Sed cum persaepe dici vix possit, sitne necesse participium quoddam suppleri (ut 4, 50. 7, 35. 27, 60. 36, 41. al.), plura exempla proferre omitto.

[1]) *ὄν* om. S[1]. [2]) *ὄντα* secl. Bl., quamquam apud Plinium Ep. 9, 26, 9 legitur. [3]) *ὄν* secl. Bl. [4]) *ὄντα* post *ἑκάτερον* om. Rh. IV, 143. [5]) Cf. p. 77 an. 2. [6]) *φανεροὺς* codd. Aristid. I, p. 727 Dd.: *φανερῶς* Cobet. [7]) *ὄντ'* inseruit Cobet. [8]) Cf. p. 77 an. 14. [9]) *οὖσαι* post *οἷαί τε* om. Bl. c. Isidor. Pelus. V, 369; rell. habent. [10]) *ὄντα* delendum putat Bl., cf. 54, 24. Sed *ἔνοχος* (*ἔνοχον*) cum participio coniunctum 19, 246. 25, 17. 42, 17. 54, 30. 58, 22 legitur. [11]) Cf. p. 55 an. 7. [12]) *ὄντες* post *φανείημεν* om. BFOY (Bl. coll. pr. 7). [13]) *ὤν* om. schol. Dem. p. 384, 4. Bl. etiam *οὐδ' αἴτιος* delendum proponit. [14]) Cf. p. 82 an. 4. [15]) *ψεῦδος ἂν φανείη* SLF et editores praeter Vo., qui *ψεῦδος ἂν ὂν φανείη* maluit. [16]) Cf. p. 82 an. 6. [17]) Sed *ἄξι' ὄντα φανῇ* Bl. proposuit, ut syllabarum brevium concursus vitaretur.

4. In enuntiatis consecutivis, quae appellantur, interdum pro indicativis vel infinitivis participia adhibentur; cuius generis dicendi haec exempla inveni: 3, 1 *ὁρῶ . . . τὰ . . . πράγματ' εἰς τοῦτο προήκοντα, ὥσθ' ὅπως μὴ πεισόμεθ' αὐτοὶ πρότερον κακῶς σκέψασθαι δέον.* 10, 40 *οὐδὲ . . . ὁρῶ τὸν ἐν ἡλικίᾳ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους οὕτω διακείμενον, οὐδ' οὕτως ἀγνώμον' οὐδ' ἄτοπον τῶν ὄντων οὐδένα, ὥστ', εἰ μὴ ποιήσουσιν ἅπαντες ὅσ' αὐτός, οὐ φάσκοντα ποιήσειν οὐδὲν οὐδ' αὐτόν.* 45, 83 *προεληλυθὼς εἰς τοῦθ' ὥσθ' ὑπὸ τῶν ἐμαυτοῦ δούλων ὑβρισθείς.* 61, 3 *ὁρῶν ἐνίους . . . τοσοῦτον διημαρτηκότας τοῦ τὰ βέλτιστα κρίνειν, ὥστε διὰ τοὺς λυμαινομένους τῷ πράγματι καὶ πρὸς τοὺς μετὰ σωφροσύνης πλησιάζειν ἀξιοῦντας δυσκόλως διακειμένους.* Incerta sunt: 6, 2 *εἰς τοῦτ' ἤδη προηγμένα τυγχάνει πάντα τὰ πράγματα τῇ πόλει, ὥσθ' ὅσῳ τις ἂν μᾶλλον . . . ἐξελέγχῃ Φίλιππον . . . πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπιβουλεύοντα, τοσούτῳ τὸ τί χρὴ ποιεῖν συμβουλεῦσαι χαλεπώτερον* (S^1L^2 schol. A p. 167 adnot., *χαλ. εἶναι* v.: *χαλ. ὄν* Madvig Adv. crit. I, 456, We.). Cf. 26, 22 *θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν οὕτως ἐχόντων, ὥστε . . . τούτοις παρακατατιθεμένων, τὰ δ' . . . ἐπιτρεπόντων.* Ex aliis scriptoribus haec habeo exempla quae afferam: Xen. Cyr. 7, 5, 46. Plat. Rep. 519a. Andoc. 4, 20. Isocr. 4, 64. Isae. 9, 16. Ceterum haec modorum assimilatio, — etenim pro assimilationis forma haec constructio habenda est; cf. We. ad 10, 40 — in enuntiatis consecutivis participia sequentibus multo rarius usurpatur quam infinitivi et indicativi; cf. 2, 1. 8, 35. 18, 67. 21, 59. 215. 25, 89. 34, 41. 43, 1. 45, 66. 52, 22. 54, 8. 57, 30. 58, 3. III, 30; 21, 71. 76. al.

Pars altera.

De elocutionis differentiis inter singulas orationes intercedentibus.

(Quaestiones ad genuinas Demosthenis orationes a falsis separandas spectantes.)

Quoniam in priore dissertationis parte de Graecorum oratione obliqua quae habebam exposui, nunc quid de singularum orationum auctoritatibus inde colligi possit quaeram.

Qua in disputatione ex iis, quae quaestionibus grammaticis continentur, ea omnia praetermittere licebit, quae neque ad defendendam neque ad condemnandam aliquam orationem aliquid proficiunt; eorumque tantum ratio habenda erit, quae genuinis Demosthenis orationibus a suppositiciis discernendis favent. Neque eundem disputationis ordinem quem supra servans ea, quae illic anteposita sunt, hic quoque prae ceteris tractabo; sed cum demonstravero, unde alias orationes Demosthenis, alias aliis scriptoribus vindicandas esse maxime appareat, tum demum ea paucis absolvam, quae, quamquam minoris vel incerti momenti sunt, tamen ex iis, quae nullo modo videntur posse in dubium vocari, vim quandam accipiunt, ita ut haec illis, illa his confirmentur atque corroborentur.

Sed antequam ad rem ipsam accedam, indicandum est, quasnam orationes pro certe genuinis ob eamque causam pro disputationis fundamento habiturus sim. Quod ut demonstrarem, tabellam huic paginae affixam conscripsi; in qua ex orationibus in iudiciis privatis habitis praeter or. 27. 28. 30. 31. contra tutores dictas[1]) eas modo pro vere Demosthenicis numeravi, de quibus neminem unquam dubitavisse memini; eas autem, quas quispiam homo doctus, quamvis deficientibus argumentis,

[1]) De quibus cf. P. Hoffmann, de Demosthene Isaei discipulo. D. I. Berol. 1872.

	Orationes genuinae			Orationes falsae vel dubiae		
	δημηγορίαι	λόγοι δικανικοί		δημηγορίαι	λόγοι δικανικοί	
		δημόσιοι	ἰδιωτικοί		δημόσιοι	ἰδιωτικοί
Ol. 102, 4 = 369/8 a. Chr.						52.*
Ol. 103, 3 = 366/5						53.*
Ol. 104, 1 = 364/3			27. 28.			
Ol. 104, 2 = 363/2						29.
Ol. 104, 3 = 362/1			30. 31.			49.*
Ol. 105, 2 = 359/8					51.	
Ol. 105, 3 = 358/7						50.*
Ol. 106, 2 = 355/4		20. 22.				
Ol. 106, 3 = 354/3	14.					
Ol. 106, 4 = 353/2	16.	24.				47?
Ol. 107, 1 = 352/1	4.	23.				
Ol. 107, 2 = 351/0	15.					
Ol. 107, 3 = 350/49			36.			
Ol. 107, 4 = 349/8	1. 2. 3.	21.				45.* 46.*
Ol. 108, 1 = 348/7						39.
Ol. 108, 2 = 347/6						40.
Ol. 108, 3 = 346/5	5.					37. 57.
Ol. 109, 1 = 344 3	6.					
Ol. 109, 2 = 343/2		19.		7.		
Ol. 109, 3 = 342/1	8. 9.				59*?	
Ol. 109, 4 = 341/0					58.	43. 48.
Ol. 111, 2 = 335/4				17.		
Ol. 112, 3 = 330/29		18.				
Ol. 113, 2 = 327/6						34.
Ol. 114, 2 = 323/2						56.

Lineis pinguioribus tres eloquentiae Demothenicae aetates a Blassio (Att. Bereds. III² p. 80 sq.) constitutae separantur; asteriscis orationes pro Apollodoro scriptae indicantur. —

Accedunt: 1) orationes Alexandri temporibus habitae: 25. 26. 32. 33. 42.; epistulae; 2) orationes quae certis annis attribui omnino non possunt: 38. (fortasse Ol. 108, 3 = 346/5) et 54. (Ol. 109, 2 = 343/2 Clinton, Fasti Hellenici vol. II p. 361; Ol. 106, 1 = 356/5 A. Schaefer III, 2 p. 247 sqq.; ca. Ol. 109, 3 = 342/1 Sandys), utraque sine dubio Demosthenis; 41. et 55. a Bl. Demostheni iuveni vindicatae; prooemia (— Ol. 108, 2 = 347/6 Bl.); or. 35. 44. 61.; denique 10. 11. 13. 60. a rhetoribus confictae. — Epistola Philippi (12) ad dissertationem nihil valet.

reiecit (ut or. 39. 41., quas unum J. Siggium[1]) damnasse scio), in dubiis posui ut dissertationis fundamentum pararem, in quo nemo offenderet. Annorum autem ordinem, quibus singulae orationes videntur confectae esse,[2]) ideo in illa tabula descripsi, quia antiquiores a recentioribus quibusdam ex partibus differunt;[3]) id quod plane consentaneum est, quoniam antiquissima oratio a recentissima plus triginta annis distat, iisque praecipue annis, quibus magna illa conversio facta est, qua in locum boni Atticorum sermonis ἡ κοινὴ διάλεκτος quae vocatur successit.

Sed ad res ipsas aggrediamur.

1. Optativos orationis obliquae ad tempora praeterita pertinentes (cf. tab. III p. 32) in orationibus subditiciis frequentiores esse quam in genuinis N. Sjoestrand (l. l.) recte animadvertit; neque tamen inde cognoscere conatus est, quaenam Demostheni abrogandae essent. Ego inveni: a) in orationibus certe genuinis 118 indicativos, 8 optativos ad tempora historica relatos; b) in dubiis 93 ind., 53 opt., praeterea in or. 10. 3 ind., in or. 60. 4 ind. Genuinas igitur orationes a subditiciis multum differre sua sponte apparet; quae tamen differentia iam magis perspicua est, si or. 25. 29. 32. 37. 39. 45. 57., quas Demosthenis esse verisimillimum est, Demosthenicis adnumeramus; tum in his leguntur 146 ind., 9 opt.; in dubiis 65 ind., 52 opt. Quibus ex indicativorum numeris si eos detractamus, quos usurpari ex linguae Graecae legibus necesse fuit (cf. p. 37), in genuinis orationibus 100 ind., 8 opt., additisque orationibus 25. 29. 32. 37. 39. 45. 57. 125 ind., 9 opt. reperiuntur, in dubiis autem 84 ind., 53 opt., deductisque iis, quas modo enumeravi, 59 ind., 52 opt. — Singulas autem orationes recensentes orationes ab Apollodoro habitas maxima optativorum copia excellere videmus:

[1]) J. Sigg, Der Verfasser neun angeblich von Demosthenes für Apollodor geschriebener Reden, Lps. 1873 = Jahrbb. f. cl. Phil., Suppl. VI p. 397—434. [2]) Cf. A. Schaefer, Demosthenes u. seine Zeit; Blass, Att. Bereds. III, 1; Chronologia Demosthenica, Ed. Teub. I p. 1—45. Blassium secutus sum. [3]) Cf. Blass l. l. p. 80 sq. 245 sq.; praeterea C. Ritter, Untersuchungen über Plato, Stuttg. 1888, p. 28, qui uniuscuiusque scriptoris sermonem gradatim mutari necesse esse optime exposuit.

in or. 49. 1 ind., 1 opt.; in 50. 5 ind., 13 opt.; in 52. 1 ind., 5 opt.; in 53. 2 ind., 4 opt.; in 59. 11 [vel §§ 76. 86 exceptis[1]) 9] ind., 5 opt. occurrunt;[2]) quibuscum or. 47. (12 ind., 9 opt.) congruit; differt autem or. 45. (4 ind., — opt.). Praeterea optativi in or. 33. (1 ind., 3 opt.), 34. (5 ind., 2 opt.), 35. (2 ind. [vel § 54 deducta[1]) 1], 2 opt.), 43. (1 ind., 2 opt.), 48. (7 ind., 3 opt.) frequentiores sunt. In orationibus vere Demosthenicis optativi aut omnino non leguntur (or. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 14. 15. 16. 20. 22. 27. 28. 31. 38. 54.), aut singula modo exempla in singulis orationibus inveniuntur (or. 1. 18. 19. 21. 23. 24. 30. 36.); quibuscum comparandae sunt a) or. 10. 11. 13. 17. 25. 26. 29. 32. 37. 39. 40. 41. 44. 45. 46. 51. 55. 60. 61. exordia, epistulae b) or. 7. 42. 56. 57. 58.

Sed obiecerit quispiam, indicativi et optativi usus non tam generaliter, quam feci, comparari debere, sed earum differentiarum, quas p. 37—41 statui, rationem esse habendam; cui respondeo: primum accuratiore disputatione opus non esse, quippe cum ea, quae exposui, cum iis, quae praeterea inveniemus, optime conveniant; deinde, si frequentiores optativi nonnisi ex frequentiore eos adhibendi facultate orti essent, tamen id ipsum, quod alii oratores crebrius quam alii facultatem illam sibi faciunt, aptissimum futurum esse, quo illi ab aliis discernantur.

2. His statim commode adnecti posse videtur quaestio de indicativis et optativis iisdem in enuntiatis consociatis; cuius usus dicendi 14 omnino exempla inveni, ex quibus duo in orationibus certe Demosthenicis, 6 in Apollodoreis leguntur (cf. etiam 50, 44). Ex reliquis duo in or. 47. reperiuntur; nonne hanc ab eodem oratore, a quo or. 46. 49. 50. 52. 53. 59., compositam esse eo comprobatur?[3]) Adde a) optativum ad perfectum relatum 47, 13 et b) orationem rectam in enuntiato explicativo servatam 47, 57; quorum similia cum in unis fere orationibus Demosthenicis et Apollodoreis occurrant (cf. p. 34 sq. 25), ea in or. 47 fortuita esse haud facile credam.

---

[1]) Cf. p. 37. [2]) In sola or. 46. optativi forte desunt. [3]) Cf. F. Lortzing, De orationibus, quas Demosthenes pro Apollodoro scripsisse fertur, D. I. Berol. 1863, p. 69.

3. Verba promittendi, sperandi sim. quaternis (vel, si infinitivos aor. notione futuri praeditos recte esse traditos putamus, quinis) infinitivis adiungi p. 62 sqq. demonstravi. Sed inf. fut. usitatior, inf. praes. c. ἄν c. insolentior est, quam ut ex iis aliquid colligi possit; infinitivi autem praes. ad tempora futura spectantes ab infinitivis proprie praesentibus certe distingui non possunt; ex solis igitur infinitivis aor. c. ἄν c. ad orationes Demosthenicas discernendas argumentum repetere licet. Quorum plurimi in orationibus genuinis, praecipue 14.—16., 20.—24. leguntur; praeterea plus singuli in or. 10. (2), 25. (4), 29. (2), 32. (3), 37. (2), 40. (2), 45. (4), 49. (2), 53. (2), 56. (2), 61. (2), exordiis. Singuli tantum in or. 7. 13. 33. 34. 43. 47. 55. 57. 60. III. IV. inveniuntur, nullus in reliquis orationibus; inter quos cum plures Apollodori sint, novum habemus argumentum, unde or. 45. cum iis non esse conferendam et or. 25. 32. 37. ad genuinas accedere conicias.

4. Infinitivi εἶναι ab oratore praetermissi multa exempla p. 71 sqq. attuli. Hanc breviloquentiam Demosthenis maxime esse propriam, ibidem adnotavi; restat igitur, ut ostendam, quaenam orationes hac in re concinant. Maximam exemplorum copiam in orationibus Hellenicis, quae appellantur, memini, minimam in antiquissimis 27. 28. 30. 31., quibus duo tantum exempla exhibentur (27, 38. 30, 37); parvam etiam in or. 4. 36. 38. 54.; reliquas genuinas orationes fere aequales esse cognovi. Inter dubias sunt, quae ab illa breviloquentia omnino abhorrent; quae sunt orationes ab Apollodoro dictae (qua de causa Herwerden 59, 115 εἶναι falso sustulit) et 47.; 35. 43. 48.; 11. 26. 32. 33. 34. 41. 55. In aliis singularia tantum exempla reperiuntur, ut in or. 37. 40. 42. 44. 56. 58. 61. ep. I.; in aliis totidem fere, quot in singulis Demosthenis orationibus, ut in or. 7. (2), 10. (8 exempla), 13. (3), 17. (2), 25. (7 + 2 incerta), 29. (4), 39. (9 et 1 incertum), 45. (8)[1]), 51. (7), 57. (11), 60. (8); exordiis (45 + 1 incertum), ep. II. (2), III. (6), IV. (2), V. (2). Ex quibus eas orationes, quae maximo exemplorum numero insignes sunt, Demostheni esse vindicandas magna excitatur suspicio; neque vero eas, in quibus nulla aut singula tantum exempla inveniuntur,

[1]) In quod maxime animum intendas, cum or. 45. ab Apollodoreis separandam esse inde denuo appareat.

propter id ipsum damnare licebit, quoniam in paucis quoque genuinis raro tantum infinitivum *εἶναι* omissum esse vidimus. —

Aeque atque inf. *εἶναι* participia *ὤν, οὖσα, ὄν* (*ὄντα, οὖσαν, ὄν*) (de quibus cf. p. 88 sq.) in plurimis Demosthenis orationibus[1]) saepius a legentibus supplenda sunt; praeterea etiam in or. 10. (bis), 25. (3 et 2 incertis locis), 26. (2), 32. (2), 37. (2), 45. (6 + 1 inc.), 57. (3), 61. (3), exordiis (19), II. (9), III. (3). Singula tantum exempla in or. 13. 35. 39. 41. 51. 56. 58. ep. I. IV., nullum in reliquis legi; inter quas cum quinque Apollodori et or. 47. sint, valde mirum est, quod in or. 50. *ὄντα* bis (§§ 9. 15.) omissum est; sed animadvertas utroque loco participia supplenda praecedentibus participiis perf. respondere, ex quibus ut ipsa participiorum quandam vim acciperent facile fieri potuit. (Ceterum cf. p. 76.) Cf. p. 88 sq.

Ἐστίν vel aliae quaedam verbi *εἶναι* formae finitae q. d. rarius praetermissae sunt, quam ut inde certa argumenta duci possint; sed orationes vere Demosthenicae, ad quas or. 10. 45. accedunt, maiore exemplorum numero inter alias videntur praestare. Cf. p. 44.

5. Verba dicendi et declarandi, cogitandi et sentiendi, sim. in tria genera discedunt: quorum uno ea continentur, quae singulis tantum modis construuntur (sive enuntiatis explicativis, sive accusativis c. infinitivis, sive participiis adduntur), altero ea, quae simul aut enuntiatis explicativis et infinitivis, aut illis et participiis, aut infinitivis et participiis adiunguntur, tertio ea, quae eadem et enuntiatis explicativis et infinitivis et participiis consociantur.

a) Et enuntiatis explicativis et infinitivis adiunguntur: *ἀμφισβητῶ, ἀπειλῶ, ἀρνοῦμαι, ἔξαρνος γίγνομαι, βεβαιῶ, βοῶ, γράφω, δημηγορῶ, θρυλῶ, ἀποκρίνομαι, λέγω, λόγον λέγω, ἀντιλέγω* (*ἀντεῖπον*), *διαμαρτύρομαι, διόμνυμαι, πείθω, ὑπισχνοῦμαι, φημί, προφασίζομαι.* – *ἐλπίδ' ἔχω, ὑπολαμβάνω* (= existimo), *λογίζομαι, διαλογίζομαι, ὑπονοῶ, πιστεύω, ὑποψίαν ἔχω.* — *αἰτιῶμαι, διαβάλλω, καταγιγνώσκω, γράφομαι* (= accuso), *ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, καταμαρτυρῶ,* — *λόγος*

[1]) Exceptae sunt or. 27. 28. 30. 31.; 1. 5. 9. 16.; i. e. eaedem fere, in quibus inf. *εἶναι* raro praetermissus est.

ἐστίν. Compares etiam *ἐγγυητής εἰμι ὡς* cum *ἐγγυῶμαι*, *ἐγγυητὴς γίγνομαι*, *ἐγγυητὰς καθίστημι* c. inf.; *πιστὸν δίδωμι ὡς* cum *πίστιν δίδωμι* c. inf.; *τὴν ψῆφον φέρω ὡς* cum *ψηφίζομαι* c. inf.; *ὄνειδος παρασκευάζεται ὡς* cum *ὀνειδίζω* c. inf.

His ex verbis *φημί* enuntiatis explicativis (in nonnullis Demosthenis orationibus) et *ἀποκρίνομαι* infinitivo (III, 16) adiunctum singularitate maxime offendunt; praeterea etiam *λέγω* (activ.) infinitivis additum, collatis permultis iis locis, ubi enuntiatis explicativis coniunctum est, satis est rarum; invenitur autem septies vel 20, 123 addito[1]) octies in orationibus genuinis, praeterea 25, 93. 37, 6. 47, 39. 57, 46. 64. 58, 29. pr. 28, 2. IV, 3; cf. *λόγον λέγω* c. inf. 36, 33, *ἀντεῖπον* c. inf. 20, 8. 88. 24, 24; *λόγος ἐστίν* c. inf. 22, 25. Pleraque igitur exempla ex genuinis orationibus sumpta sunt; qua de re duobus eiusdem constructionis exemplis (57, 46. 64) argumenta ea confirmantur, quibus orationem 57. Demosthenis esse videtur comprobari. Denique repperi: *πείθω ὡς* 12^ies^ (et ter per *ζεῦγμα* enuntiatis explicativis additum), *πείθω* c. inf. 24^ies^. In genuinis orationibus quattuor enuntiata explicativa undecim infinitivis respondent; quibuscum exordia conferenda sunt, ubi *πείθω* c. inf. decies, *πείθω ὡς* omnino non legitur. — A reliquis verbis supra enumeratis argumenta peti nequeunt.

b) Et enuntiatis explicativis et participiis adduntur: *ἀγγέλλω, προσγράφομαι, δείκνυμι* (*-νύω*), *ἐνδείκνυμαι*[2]), *ἐπιδείκνυμι* (*-νύω*), *δηλῶ, δῆλός εἰμι, πρόδηλός εἰμι, ἐλέγχω, πεῖραν δίδωμι, σιωπῶ, ἀποφαίνω, φανερὸν ποιῶ, φανερὸς γίγνομαι, καταφανὴς εἰμι* (*γίγνομαι*). — *ἀγνοῶ, αἰσθάνομαι, εὑρίσκω, ἐπίσταμαι, θεῶμαι, θεωρῶ, μανθάνω, μέμνημαι, μνημονεύω, οἶδα, σύνοιδα, ὁρῶ, καθορῶ, περιορῶ*. Cf. *πρόοιδα ὅτι*: *πρόοιδα καὶ προακήκοα* part.; *οὐκ ἄδηλόν ἐστιν ὅτι*: *οὐκ ἄδηλός εἰμι* part.; *εὔδηλόν ἐστιν ὅτι*: *εὔδηλός εἰμι* part.; *λανθάνει ὅτι*: *λανθάνω* part.

Quae inter verba haec digna sunt, quae accuratius examinentur:

α) *δείκνυμι* (*-νύω*): *ὅτι* vel *ὡς* 43^ies^ (cf. etiam *δείκνυμι*

[1]) Cf. p. 49 an. 2. [2]) Cf. p. 77 an. 13.

καὶ διαμαρτύρομαι 42, 5. *δεῖγμα ἐκφέρω* 18, 291. 21, 183), *δείκνυμι* (*-νύω*) c. part. 64[ies][1]) (cf. praeterea 37, 56). In genuinis orationibus alteris altera structura praefertur; cf. or. 19. (7 *ὅτι*, 3 part.), 20. (1 *ὅτι*, 7 [8] part.); plura autem participia quam enuntiata explicativa praeter orationes genuinas in paucis tantum aliis inveniuntur, quas plerasque Demosthenis esse ex aliis argumentis cognoscitur: or. 37. 42. 57.; cf. or. 29. 34., 44. 58.; 25. III.

β) *ἐπιδείκνυμι* (*-νύω*): *ὅτι* vel *ὡς* 55[ies]; part. 64[ies] (et 21, 36. 23, 3 ex coniectura Blassii; de 53, 26 cf. p. 77 an. 10). Demosthenis orationes non omnes eundem usum dicendi praestant; sed animadverti maiorem aliquam participiorum frequentiam, qualis in or. 19. et 27. cernitur, etiam in or. 29. 45. 57. cognosci; praeterea participia in or. 39. 51. 42. 61. praevalent. Mirum autem est, quod in or. 37. quattuor enuntiata explicativa ad *ἐπιδείκνυμι* relata inveniuntur, nullum participium; sed tali aliqua fortuita exceptione haud scio an argumentum quoddam in reliquas omnes orationes quadrans non infirmetur.

Cf. *δηλῶ* 23, 60. 45, 34. pr. 12, 1 participiis adiunctum, in aliis autem ut in Apollodori orationibus non nisi enuntiatis explicativis.

γ) *ἐλέγχω* et *ἐξελέγχω* (quae verba, cum certe separari nequeant,[2]) una tractabo): *ὅτι* et *ὡς* 19[ies], part. 94[ies] (cf. *ἐλ. καὶ δείκνυμι* 19, 8; *φαίνομαι καὶ ἐλέγχομαι* 19, 101; *τὸν ἔλεγχον λαμβάνω* 33, 37. De 23, 206 cf. p. 78 an. 7). Participia Demostheni magis usitata sunt; praeterea in or. 29. 37. 45. 57. exordiis ita praepollent, ut singulis enuntiatis explicativis octona fere participia respondeant. In Apollodori orationibus plurimis enuntiationes explicativae praeferuntur; a quibus or. 46. et 47. videntur differre, cum in illa tria participia, nullum enuntiatum explicativum, in hac novem participia, unum tantum enuntiatum explicativum legantur; sed ex illis participiis octo ad passiva *ἐλέγχομαι* et *ἐξελέγχομαι* relata sunt, quibuscum enuntiata explicativa rarissime iunguntur.[3])

[1]) Sed 17, 16. 20, 67 fortasse numerandi non sunt; utroque loco dubium est, utrum participium quoddam (*ὄν, ὄντα*) supplendum sit necne. [2]) Cf. p. 84 an. 2. [3]) Ab aliis omnibus or. 59. discedit, in qua *ἐξελέγχω* ter enuntiato explicativo, ter participio, ter infinitivo

δ) *οἶδα*: *ὅτι, ὡς* 203ies (cf. *οἶδ' ἀκούων* 4, 24. 23, 182. 38, 7. (6, 33), *οἶδα καὶ μέμνημαι* 18, 249. In illo numero illi loci neglecti sunt, ubi *οἶδ' ὅτι* adverbii vice fungitur; cf. p. 15 an. 2); — part. 105ies (cf. *οἶδα καὶ ἐξελέγξω* 45, 41. *οἶδα καὶ ἥκουσα* 35, 35. — 4, 51, cum priori numero addiderim, hic omisi). Participia ex *οἶδα* pendentia et in genuinis et in dubiis orationibus leguntur; sed, veluti post *δείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, ἐλέγχω, ἐξελέγχω,* sic etiam post *οἶδα* participia in solis fere orationibus genuinis frequentiora sunt quam enuntiata explicativa. Cum illis autem comparandae sunt: a) or. 32. 51. 57. 60. (61.) ep. IV., quae non nisi participia; b) or. 29. 34. 39. ep. III., quae plura participia quam enuntiata explicativa exhibent. Cf. or. 45., exordia. In Apollodori orationibus participia enuntiatis explicativis superari solent; v. or. 49. (4 part., 4 *ὅτι*), 50. (2 part., 5 *ὅτι*), 52. (1 part., 4 *ὅτι*), 53. (1 *ὅτι*), 59. (5 part., 2 *ὅτι*); quibuscum cf. or. 47. (1 part., 6 *ὅτι*). —

ε) Alia quoque verba, quae tamen rarius leguntur, quam ut copiosius ea persequi operae pretium sit, in genuinis maxime orationibus iisque, quas pro genuinis habere licet, participiis adiungi videmus. Singularem autem locum *ὁρῶ* obtinet. Quod additum est: enuntiatis explicativis 49ies (cf. *ὁρῶ καὶ γιγνώσκω* 21, 143. *ὁρῶ καὶ θεῶμαι* 4, 3. *σημεῖον ὁρῶ* II, 18), participiis 287ies[1]) (cf. *ὁρῶ καὶ ἀκούω* 20, 65 et 55, 16). Illa 49 autem enuntiata explicativa ad duo (44, 63. 60, 2) omnia in orationibus vere Demosthenicis iisque, quae Demosthenicae ducendae sunt (or. 25. 39. 41. 45. exord. ep. II. III. V.), leguntur.

---

additum est. *ἐξελέγχω* c. inf. praeterea 29, 2 invenitur; cf. etiam 24, 74 p. 78 an. 8.

[1]) Ad discrimen inter *οἶδα* et *ὁρῶ* intercedens animum attendas. Singula participia ad illud relata binis fere enuntiatis explicativis, singula enuntiata explicativa ab hoc pendentia senis fere participiis respondent. Quod facile inde explicatur, quod *οἶδα* ex propria sua notione orationi obliquae adiungitur, *ὁρῶ* autem, cum olim non nisi „corporis oculis aliquid video“ declararet solique participio adderetur, paulatim demum notione „oculis mentis videndi“ accepta aeque atque cogitandi verba cum enuntiatis explicativis coniungebatur, sed ita ut primitiva illa notio iam sentiretur participiaque praeferrentur. Eadem de causa *εὑρίσκω* uno tantum loco (24, 81) cum *ὅτι*, 93 cum participiis copulatum est, cum *μανθάνω*, quod cum *οἶδα* conferendum est, ubique fere cum *ὅτι* iungatur.

c) Et cum infinitivis et cum participiis componuntur: *τίθημι, ἀπογράφω, ἀπολογίζομαι.* Sed ad quaestiones nostras haec verba nihil valent, nisi forte eo, quod *τίθημι* „existimo" significans praeter or. Demosthenicas in or. tantum 39. et 45. invenitur, argumenta ea, unde illas genuinas esse concluditur, augeri putas.

d) Tres constructiones assumunt verba *ἀπαγγέλλω, ἐγγράφω, ἐξελέγχω, μαρτυρῶ, ὁμολογῶ, ἀκούω, γιγνώσκω, πυνθάνομαι.* Ex quibus *ἀπαγγέλλω, ἀκούω, πυνθάνομαι* participiis eademque infinitivis adiuncta inter se comparari nequeunt, cum participia de iis ponantur, quae re vera facta sunt, infinitivi contra de iis, quae falsa vel incerta rumoribusque percepta sunt; exempla autem participii et infinitivi ex illis pendentium cum enuntiatorum explicativorum exemplis collata nihil proficiunt. Idem de verbo *γιγνώσκω* valet (cf. p. 47); de *ἐγγράφω* cf. p. 76 an. 1, de *ἐξελέγχω* p. 98. — *μαρτυροῦμαι* (pass.) c. part. 59, 118 legitur; *μαρτυρῶ* c. *ὅτι* (*ὡς*) 41^{ies} (cf. *μαρτυρῶ καὶ ἐπιδείκνυμι* 40, 19), c. inf. 51^{ies} (et 29, 31. 54, 31 ex testimoniis quibusdam ad verbum reddita. Cf. *μαρτυρῶ καὶ διόμνυμαι* 57, 22. 44). Magno numero enuntiatorum explicativorum excellunt or. 33. (3 *ὅτι*, 1 *ὡς*, 1 inf.), 47. (2 *ὅτι*, 7 *ὡς*, 5 inf.), 49. (4 *ὡς*, — inf.), 52. (2 *ὡς*, — inf.), ita ut or. 47. Apollodoro vindicandam esse novo argumento comprobetur; infinitivorum autem or. 29. (4 inf., 1 *ὡς*; cf. *ὁμολογῶ καὶ μαρτυρῶ* c. inf. 29, 52), 45. (17 inf., 1 *ὡς*), 57. (5 inf., 1 *ὅτι*, 1 *ὡς*); quibuscum cf. or. 54. (4 inf., — *ὅτι*, *ὡς*), unde or. 29. 45. 57. Demosthenis esse confirmatur. — *ὁμολογῶ* c. part. 21, 192. 23, 74, c. *ὅτι* (*ὡς*) 11^{ies}, c. inf. 146^{ies} (cf. *ὁμολογῶ καὶ μαρτυρῶ* 29, 52); enuntiatorum tamen explicativorum copia magis exigua est, quam ut quidquid ex iis colligi possit. —

Ad haec quaedam leviora addam.

6) Accusativos pronominum reflexivorum easdem personas quas verba dicendi vel sentiendi declarantes 24^{ies} cum infinitivis, 22^{ies} cum participiis coniunctos inveni (cf. pp. 58. 86). Ex his autem exemplis 20 apud Demosthenem, 2 in or. 10., reliqua pleraque in iis orationibus, quas Demostheni vindicaverim, leguntur: (37, 1), 39, 10. 10. 28. 45, 86. 57, 1. 3. 17. 19. (46.) 50. 69. pr. 44, 1. 11, 1. (adde 37, 25. 55, 24, ubi libri variant, sed, cum illae ora-

tiones genuinae videantur esse, insolentiorem hanc constructionem legendam esse verisimile est). Reliqua exempla exhibentur: 33, 28. 35, 44. 40, 60. 42, 3. 44, 48. 47, 41. 48, 2. 58, 16. 32. 61, 6. Itaque cum haec constructio Demostheni prae ceteris usitata fuisse videatur, ex magno exemplorum numero or. 39. et 57. vere Demosthenicis adnumerandas esse facile putes; sed infirmum esse argumentum concedo.

7. Accusativi infinitivis subiecti in Demosthenis maxime orationibus praetermissi et a legentibus supplendi sunt; praeterea or. 39. multis exemplis huius breviloquentiae insignis est; in reliquis pauca tantum reperiuntur (cf. p. 59 sq.). Similiter apud participia accusativi non nisi in genuinis orationibus et 25. 29. 45. 57. ep. III.[1]) crebrius omissi sunt (cf. p. 86 sq.).

8. Acc. c. inf. non nisi in genuinis orationibus et 45, 10 ex verbis dicendi passivis pendent (cf. p. 59).

9. *Μέλλειν* c. inf. praes. in orationibus et genuinis et spuriis pro inf. fut. substituitur, sed *παρασκευάσασθαι* c. inf. praes. non nisi in genuinis et 45, 43. pr. 48, 1 (cf. p. 71).

10. Multa alia atque firma argumenta ad orationes genuinas a subditiciis discernendas ex verborum synonymorum quae vocantur usu accurate examinato repeti possunt; ut ex exemplis verborum *ἡγοῦμαι* et *νομίζω* supra congestis apparet, *ἡγοῦμαι* esse frequentius in Apollodori orationibus cum iisque or. 47. congruere, ab iisdem or. 45. differre; *νομίζω* contra in Demosthenis orationibus magis esse usitatum, or. autem 29. 40. 51. 57. 58. epistulas cum iis consentire; inter quas plures sunt, quas aliis de causis Demosthenis esse iudicaverim, ita ut illae ex his aliquid confirmentur. Attamen ut verborum synonymorum usu pro argumentis uteremur, illorum exempla non modo quadam ex parte, sed omnia colligenda essent; quod cum extra causam sit, plura adicere omitto.

Verum ut ea quae protuli iam computem, orationes 25. 29. 39. 45.[2]) 51. 57. prooemia, epistulas II. — V.

[1]) Praeterea in or. 59. tria exempla inveniuntur: 63. 67. 118; sed priora eiusmodi sunt, ut idem accusativi bis ponendi fuissent, qua de re ea silentio praeterire licebat. [2]) Ad hanc orationem, quam Demosthenis esse ex iis quae exposui maxime apparet, defendendam aliud quoddam argumentum ex usu infinitivi articulo instructi allatum est a

tot et tam gravibus ex partibus cum genuinis congruere invenimus, ut eas ipsi Demostheni vindicare non dubitem; itaque ex iis, quae de elocutione Demosthenica conscripsi, optime alia illa argumenta augentur, quae Blassius in praeclaro libro: „Die attische Beredsamkeit“ inscripto ad eas defendendas attulit. De or. 32. 37. 41. 55., quas praeterea Demosthenicas esse puto, non certe iudicaverim, cum minora sint, quae iis et genuinis orationibus communia esse cognovi. Ex reliquis or. 10. ad genuinas proxime accedit; quod tamen non miror, quoniam multa a Demosthene ipso scripta in ea latere constat; quarundam deinde proprietatum elocutionis Demosthenicae etiam or. 60. et 61 participes sunt neque vero, cum alia adversentur, genuinis videntur adnumerari posse; aliae denique modo in hac vel illa re cum veris orationibus concinunt. Ex quibus or. 47. ab eodem scriptore, a quo or. 46. 49. 50. 52. 53. 59., confectam esse multis locis apparuit; orationes autem 35. 43. 48. eidem auctori vindicandas esse frequentibus optativis (cf. p. 94), infinitivo *εἶναι* nunquam praetermisso, aliis[1]) comprobari videtur.

Fr. Birklein, Entwicklg. d. substantivierten Infinitivs = Schanz, Beitr. III, 1 [7], 1888, p. 66.

[1]) Cf. Fr. Birklein, l. l. p. 66.

Corrigenda.

p. 31. (tab. I.) s. ind. fut. post inf. aor. leg. 23,212 pro 23,221.
p. 32. (tab. III.) s. opt. praes. post part. aor. leg. 52,5 pro 52,2.
ibid. s. opt. fut. post part. praes. del. 52,22 cf. p. 34.
p. 52. s. v. *ἀκούω* inseras 58,50.
p. 53. s. v. *ὑπολαμβάνω* leg. 17,26 pro 17,16.
p. 55. s. v. *πιστεύω* leg. 14,24 pro 14,31.
ibid. verbum *προσδοκῶ* forte excidit; sed omnes loci, ubi cum infinito iunctum legitur, p. 66 descripti sunt.
p. 58. s. v. *φημί* leg. 58,16 pro 58,66.
p. 78. s. v. *ἐξελέγχω* inseras 47,31.

Diss. philolog. Halenses. Vol. VIII. 1887. ℳ 7,00

Inhalt: Roellig, P., Quae ratio inter Photii et Suidae lexica intercedat. — Nebe, A., De mysteriorum Eleusiniorum tempore et administratione publica. — Kalkoff, G., De codicibus epitomes Harpocrationeae. — Herforth, E., De dialecto Cretica.

—— Vol. IX. 1888. ℳ 8,00

Inhalt: Reinecke, G., De scholiis Callimacheis. — Rosenboom, J., Quaestiones de Orphei Argonauticorum elocutione. — Kausche, W., Mythologumena Aeschylea.

—— Vol. X. 1890. ℳ 8,00

Inhalt: Liermann, O., Analecta epigraphica et agonistica. — Keil, G., De Flavio Capro grammatico quaestionum capita II.

—— Vol. XI. 1890. ℳ 9,00

Inhalt: Hildebrand, A., De verbis et intransitive et causative apud Homerum usurpatis. — Pusch, H., Quaestiones Zenodoteae. — Meiners, W., Quaestiones ad scholia Aristophanea historica pertinentes.

—— Vol. XII. pars prior. 1891. ℳ 4,80

Inhalt: Walther, R., De Apollonii Rhodii argonauticorum rebus geographicis. — Schmidt, H., Observationes archaeologicae in carmina Hesiodea.

—— —— pars secunda. 1894. ℳ 5,20

Inhalt: Gerstenhauer, A., De Alcaei et Sapphonis copia vocabulorum. Anz, H., Subsidia ad cognoscendum Graecorum sermonem vulgarem e Pentateuchi versione Alexandrina repetita.

Genethliacon Gottingense. Miscellanea philologica in honorem seminarii regii philologici Gottingensis scripserunt philologi Gottingenses XXIV. 1888. gr. 8. ℳ 7,00

Grulich, O., Quaestiones de quodam hiatus genere in Homeri carminibus instituit. 1876. gr. 8. ℳ 2,40

Gutsche, G. O., Quaestiones de Homerico Hymno in Cererem. 1872. 8. ℳ 1,20

(Aus den Dissertationes philologicae Halenses vol. 1.)

Körting, G., Dictys und Dares. Ein Beitrag zur Geschichte der Troja-Sage in ihrem Uebergange aus der antiken in die romantische Form. 1874. 8. ℳ 2,80

Maué, H. C., Die Vereine der Fabri, Centonarii und Dendrophori im römischen Reich. I. Die Natur ihres Handwerks und ihre sacralen Beziehungen. Mit e. Anhang enth. die Inschriften. 1886. 4. ℳ 2,40

—— Der Praefectus Fabrum. Ein Beitrag zur Geschichte des römischen Beamtenthums und des Collegialwesens während der Kaiserzeit. Mit einem Anhang, enthalt. die Inschriften. 1887. 8. ℳ 5,00

Peppmüller, R., Ueber die Composition der Klagelieder im vierundzwanzigsten Buch der Ilias. 1872. 4. ℳ 0,75

Sophokles, König Oedipus, übersetzt von E. Müller. 1885. kl. 8 ℳ 1,20

Heydemann, H., Nereiden mit den Waffen des Achill. Ein Beitra zur Kunstmythologie. Mit 5 Tafeln. 1879. Fol. ℳ 8,0

Heydemann, H., Hallische Winckelmannsprogramme. 4.

I. Zeus im Gigantenkampfe. Mit 1 Tafel. 1876. ℳ 2,0

II. Die Knöchelspielerin im Palazzo Colonna zu Rom. Mit Tafeln und 2 Holzschnitten. 1877. ℳ 3,0

III. Mittheilungen aus den Antikensammlungen in Ober- un Mittelitalien. Mit 6 Taf. u. 7 Holzschn. 1878. ℳ 10,0

IV. Verhüllte Tänzerin. Bronce im Museum zu Turin. Mit Tafel und 2 Holzschnitten. 1879. ℳ 2,0

V. Satyr- u. Bakchennamen. Mit 1 Doppeltafel. 1880. ℳ 3,0

VI. Gigantomachie auf einer Vase aus Altamura. Mit 1 Doppel tafel. 1881. ℳ 2,0

VII. Terracotten aus dem Museo Nazionale zu Neapel. Mit Tafeln und 1 Holzschnitt. 1882. ℳ 3,0

VIII. Alexander der Grosse und Dareios Kodomannos auf unter italischen Vasenbildern. Mit 1 Doppeltafel und 2 Holz schnitten. 1883. ℳ 2,0

IX. Vase caputi mit Theaterdarstellungen. Mit 2 Tafeln un 2 Holzschnitten. 1884. ℳ 2,0

X. Dionysos Geburt und Kindheit. Mit 1 Doppeltafel und Holzschnitt. 1885. ℳ 4,0

XI. Jason in Kolchis. Mit 1 Doppeltafel 1886. ℳ 2,0

XII. Pariser Antiken. Mit 2 Taf. u. 8 Holzschn. 1887. ℳ 7,0

XIII. Marmorkopf Riccardi. M. 2 Taf. u. 2 Holzschn. 1888. ℳ 2,0

Robert, C., Hallische Winckelmannsprogramme.

XIV. Der Pasiphae-Sarkophag. Mit 4 Tafeln. 1890. ℳ 2,0

XV. Scenen der Ilias und Aithiopis auf einer Vase der Samm lung des Grafen Michael Tyskiewicz. Festschrift zur Er öffnung des archäolog. Museums der Friedrichs-Universität Halle-Wittenberg am 9. Dec. 1891 herausgegeben mit Unter stützung des königl. Universitäts-Curatoriums. Mit 17 Fig u. 2 farbigen Tafeln. 1890. Gr. Fol. ℳ 10,0

XVI. Die Nekyia des Polygnot. Mit 1 Tafel und 6 Textabbil dungen. ℳ 8,0

XVII. Die Iliupersis des Polygnot. Mit 1 Tafel und 2 Text abbildungen. 1893. ℳ 8,0

Hymni et sequentiae cum compluribus aliis et latinis et gallic necnon theotiscis carminibus medio aevo compositis quae ex libr impressis et ex codicibus manuscriptis saeculorum a IX usque a XII partim post M. Flacii Illyrici curas congessit variisque lectionibu illustravit et nunc primum in lucem prodidit G. Milchsack. Pars 1886. gr. 8. Ausgabe auf Druckpapier ℳ 8,0

Ausgabe auf Büttenpapier ℳ 20,0

Ausgabe auf Büttenpapier in 3farb. Druck ℳ 30,0

PA
3964
K35

Kaiser, Bruno
Quaestiones de elocutio
Demosthenica

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY